

Chỉ Cần Cái Gật Đầu

Contents

Chỉ Cần Cái Gật Đầu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	33
9. Chương 9	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	57
13. Chương 13	58
14. Chương 14	65
15. Chương 15	70
16. Chương 16	73
17. Chương 17	76
18. Chương 18	81
19. Chương 19	88
20. Chương 20	93
21. Chương 21	99
22. Chương 22	107
23. Chương 23	114
24. Chương 24	118
25. Chương 25	122
26. Chương 26	127
27. Chương 27 - End	132

Chỉ Cần Cái Gật Đầu

Giới thiệu

Tối Hà nội vào những ngày cuối mùa mưa. Mưa càng ngày càng lớn, trời tối đen như mực.... Đường phố vắng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-cai-gat-dau>

1. Chương 1

Tối Hà nội vào những ngày cuối mùa mưa. Mưa càng ngày càng lớn, trời tối đen như mực.... Đường phố vắng tanh không một bóng người, không một tiếng xe. Ánh đèn đường nhạt nhòa hòa lẫn vào không gian tĩnh mịch với làn mưa lạnh buốt làm cho không gian thật yên tĩnh, vắng lặng, và thật buồn.

Thời gian gần đây đối với nó là khoảng thời gian buồn nhất, cô đơn nhất và lạc lõng, bơ vơ nhất giữa cuộc sống này. Cách đây đúng một tuần, ba mẹ nó đã qua đời trong một tai nạn giao thông. Công ty do ba nó là tổng giám đốc cũng vì thế mà đứng trên bờ vực phá sản. Bắt buộc người ta phải siết lấy nhà nó mà trả nợ. Nó bị tống ra ngoài đường, bà con, họ hàng ngoảnh mặt làm ngơ với nó, không muốn nhận nó là cháu mình. Vì thế mà nó đi lang thang ngoài đường như một đứa trẻ hư bỏ nhà đi bụi. Nước mưa cứ tạt vào mặt nó không ngớt nhưng nó chẳng còn cảm giác gì nữa. Nó đã chịu đựng cái cảm giác lạnh nhạt này quen rồi. Nó muốn khóc nhưng nó không thể nào khóc được nữa. Nước mắt nó đã hết từ hai ngày trước rồi nên nó chỉ có thể đi, đi và đi mà thôi. Nó lang thang ở ngoài đường chỉ với mấy bộ quần áo được nhồi với vàng trong một cái ba lô và một quyển An_bulm ảnh chụp gia đình nó từ khi nó còn bé xíu đến giờ. Cái gì có thể bỏ được chứ An_bulm nó không thể bỏ. Có thể nói tất cả các kỉ niệm của nó đều được gói trọn ở đây_ quyển An_bulm mà đổi cả mạng sống của nó nó cũng chẳng đổi.

Hiện tại nó đang rất mệt. Cũng phải thôi, lang thang đã một tuần nay chưa có gì bỏ bụng mà lại còn dầm mưa 2,3 ngày liền có tiền mới chịu nổi huân gì là một con bé đã từng là đại tiểu thư như nó chứ. Nó từ một con bé luôn sống lạc quan, yêu đời, chưa có cái gì có thể làm cho nó buồn, một chuyện dù lớn đến đâu nhưng nó cũng có thể xem chuyện đó bé bằng 1 con kiến thì giờ đây đã trở thành một con bé tự ti với chính bản thân mình, nhút nhát, yếu đuối, rụt rè, không thể tin tưởng bất kì ai nữa.

Và cứ thế nó đi. Càng ngày nó càng không điều khiển chính mình được nữa. Chân nó nặng chịch như đang đeo đá. Bụng nó thì cứ réo ầm lên. Sôi sùng sục. Đầu nó càng ngày càng ong ong, quay cuồng, hoa mắt. Xung quanh bắt chợt tối đen. Cuối cùng thì nó té hay chính xác hơn là nó đã ngất xỉu ở trước cổng một ngôi biệt thự lớn....

-o0o-

Nó chợt tỉnh dậy khi nghe có tiếng động lạ. Chớp mắt một cách khó khăn. Nó cố gắng dụi mắt và lấy hai tay đánh nhẹ vào đầu cho tỉnh hẳn. Nó bỗng bàng hoàng khi nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường khá to. Ra giường có màu hồng nhạt xen trắng – một màu đậm chất con gái và có điểm thêm những hoa văn trang trí tinh xảo làm cho chiếc giường trông thật đơn giản nhưng cũng rất kiểu cách.

Nhìn rộng ra xung quanh, nó mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng khá to và đẹp không khác gì phòng nó lúc trước. Trong căn phòng này không chứa gì nhiều ngoài gấu bông. Những con gấu đủ kích thước to có, nhỏ có, bé bé cũng có, ... đa dạng và ... rất đáng yêu. Nhìn kĩ lại mình hơn nó mới chợt nhận ra nó không còn mặc bộ quần áo hôm qua nữa thay vào đó là một cái váy ngủ màu ... đỏ thắm. =.” Một

màu chỉ hợp với các quý bà trung niên nhưng lại rất hợp với nó như làn da trắng mịn của nó vậy.
Bất chợt.....

....Bất chợt cửa phòng mở ra . Xuất hiện tiếp theo là một người đàn bà với dáng vẻ quý phái , thanh lịch ,nét hiền dịu ,ân cần hiện rõ trên khuôn mặt .Thấy nó đã tỉnh nét mặt người đó vui hẳn ra liền chạy một mạch về phía nó, ngồi lên giường rồi ân cần hỏi :

-Cháu có sao không ?? Cháu đã khỏe chưa ?? Sao cháu lại xỉu vậy ?? Cháu đã hạ sốt rồi chứ ??.....??
.....??.....??.....??

Người đàn bà đó cứ hỏi nó dồn dập làm nó chả hiểu mô tê gì hết...Mặt nó cứ đơ đơ rồi dần thối ra làm mặt nó đã ngổ còn ngổ hơn .Trông mặt nó thộn ra đến tội...

- Ấy chết , cô quên mất .Xin lỗi cháu vì đã hỏi nhiều đến thế...Như đã phát hiện ra mình hỏi hơi nhiều người ấy lập tức rồi rít

- Không sao ạ...Nhưng màcô là ai...?? Ngập ngừng một chút nó tiếp :mà cháu đang ở đâu thế??

- À...cháu đang ở nhà cô...Mà cháu không nhớ gì à??

Nó khẽ gật đầu .Bà ấy liền kể:

- Được rồi...để cô kể nghe cho cháu nghe...Hôm qua , lúc cô với chồng cô đi làm về thì thấy cháu bất tỉnh trước cửa...Nên cô kêu chồng cô bế cháu vào nhà tắm.... Hết

Nó vẫn còn ngồi chông tui lên nghe kể . Bà ấy thấy mặt nó đơ quá nên lấy cùi chỏ hất nhẹ vào vai nó

- Ô...cháu sao thế...??cô kể hết rồi mà..

- Ô...cô kể xong...xong rồi á...sao lạ thế...Lám cháu tưởng còn nhiều nên mới...

- Mới căng tai lên để nghe chứ gì..haha...Lúc ấy mặt cháu....mặt cháu...

- Vâng...tức cười lắm ...phải không ạ...- Nó đỏ mặt lên nói

- Đâu có...trông ngơ ngộdễ thương lắm...thế cháu muốn nghe cô kể gì .Chuyện chỉ có thể thôi...

- À...dạ...không có ạ... Cháu cảm ơn cô vì đã cho cháu ở đây hôm qua...

- Cháu thắc mắc quần áo hôm qua của cháu đâu mà lại mặc đồ ngủ của cô chứ gì??

- Ô...vâng...sao cô biết...nó thắc mắc

Bà ấy lấy tay gãi gãi cằm ra vẻ rất gian :

- Thì ta là thiên tài mà...Sao lại không biết cháu đang nghĩ gì được...Còn quần áo cháu hôm qua ướm nhèm nên cô thay đồ cho cháu...Vậy sao cháu ất ỉu vậy kể cho cô nghe được không (bà cô này cũng teen gớm.Ất ỉu cơ đấy)

Mình có nên kể cho cô ấy nghe không...đây là chuyện của nhà mình mà .Nhưng cô ấy đã cứu mạng mình...Với lại trong cô ấy rất tốt bụng...Mình có nên kể không ta...

Hàng vạn câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu nó...Nghĩ một lúc lâu nó quyết định là sẽ....

Nó quyết định là sẽ...

Nói hết . Nói cho nhẹ lòng . Nói cho hết buồn . Nó cúi mặt xuống...nói từng lời ngượng nghịu...:

-Cháu ... bố mẹ cháu mất cách đây một tuần vì bị tông xe...công ty của bố cháu vì thế mà phải đứng trên bờ vực phá sản....Họ phải lấy nhà cháu...để trả nợHọ hàng không ai muốn nhận cháu...thậm chí còn đuổi cháu đi nữa....nên...nên...cháu mới...lang thang ngoài đường cả tuần nay....không ăn uống gì lại dầm mưa ...cho nên....nên...

-Nên cháu mới xỉu chứ gì – người phụ nữ đó nói như đã hiểu ra vấn đề - Thật là vô lương tâm...cháu mình như vậy mà cũng nỡ đuổi ra...thật là...À .Vậy cháu tên gì ??

-Dạ...cháu tên My ...Nguyễn Hoàng My....

-Sao... Nguyễn Hoàng My á...- bà ấy đảm chiêu suy nghĩ – sao nghe quen thế nhờ.Vậy bố mẹ cháu là...

-Dạ...bố cháu là Nguyễn Quốc Minh...Mẹ cháu là Hoàng Diệp Nga...Bố cháu trước kia là tổng giám đốc công ty thời trang SPS.Còn mẹ cháu là thư kí của bố cháu...Cô có quen với bố mẹ cháu ạ..??

Bà ấy bỗng vui mừng ôm chầm lấy nó....

-không những quen mà còn thân...rất thân nữa là đằng khác...giới thiệu với cháu luôn...cô là Trịnh Kim Hoa...Chồng cô là Trịnh Huy Hoàng tổng giám đốc công ty Đá quý Rubi....hai vợ chồng cô là bạn rất thân với bố mẹ cháu hồi học đại học đấy nhá...Khi lập công ty...vẫn còn thường xuyên qua nhà cháu chơi cơ....Cháu không nhớ à?? (lúc đấy nó mới 15 tháng tuổi sao nhớ...) Rồi nhà cô chuyển sang nước ngoài định cư vì mở công ty bên đó . Trúng”mùa “ nên định không về nữa nhưng mà nghe tin bố mẹ con mất nên gia đình cô mới chuyển về đây trước là viếng đám ma , thăm con sau là chuyển về đây luôn vì công ty cô mở chi nhánh bên này .Còn công ty bên kia giao cho đệ tử cô tự xử...Nếu có gì xảy ra bên đóthì cô sẽ quảng nó vô nôi...

-Vậy... ạ...-Nó toát hết mồ hôi vì nguyên một tràng nói của bà Trịnh...nhưng tạm thời nó cũng hiểu được một phần rồi

-Ừ...này...hay cháu ở nhà cô đi...á quên...chờ cô một xíu...- Nói rồi bà Trịnh phóng đi bằng các bước nhảy chân sáo với niềm vui không thể tả (Nhí nhảnh thật)

-Ồ ...vâ...âng..ạ...(trong đầu nó hiện đang suy nghĩ rất nhiều về lời đề nghị của bà Trịnh lúc nãy...)

Một lúc sau bà Trịnh quay lại với một người đàn ông trông mà theo suy đoán của nó là ông Trịnh – người bạn thân chí cốt của bố nó.Trông ông ấy có vẻ rất nghiêm nghị ,quyết đoán khác hẳn với dáng vẻ của bà Trịnh khi bước vào phòng .Bỗng ông Trịnh thấy nó liền chạy một hơi vào rồi....ôm chầm lấy nó nhảy cẫng lên nói với giọng run run thể hiện rõ sự vui mừng :

-Rốt cuộc ta đã tìm thấy con....suốt cả tuần này ta mất ăn, mất ngủ chỉ vì nghe tin nhà con lấy đi để trả nợ...còn con thì đi đâu biệt tích...đến trường con học thì bạn con nói con không đi...Mấy bạn con lo cho con đến mèm xiu...Con đi đâu cả tuần nay hả...

-Ồ...dạ...con...-Nó bất ngờ vì ông Trịnh . Ông ấy đang...đang khóc

-Ông thôi ngay cho tôi - Vâng , Chính là bà Trịnh đấy ạ -Đã dặn phải kìm nén cảm xúc rồi mà...ông thật là...nguyên cả tuần nay , ngày nào cũng : hu...hu...tội nghiệp con bé My quá...bố mẹ nó mất bây giờ nó cũng biệt tích...không biết nó ra sao rồi...tôi nhớ nó quá...- bà Trịnh vừa nói vừa ra dấu bàn tay true ông Trịnh

-Bà được lắm...-nín khóc luôn- Bà dám bêu xấu tôi nhá .Không chơi với bà nữa.

-Ai cần ông chơi...Xí – Bà Trịnh xí một hơi rõ dài rồi quay qua nói với nó – Sao ?? cháu đã suy nghĩ kĩ chưa ?? Có đồng ý không ??

-Dạ...cháu ngại...- nó áp úng

-Ngại gì cháu ơi...cháu đồng ý đi mà...ta tin chắc bố mẹ cháu cũng muốn cháu ở đây đấyCháu ở đây cháu có thể tiếp tục điều kiện đi học....nhá...-Ông Trịnh nài nỉ

-Ừ...phải đấy...lâu lâu mới nghe ông nói chí lí được một câu...sao hã cháu...?? OK HERE không?? Ở đây ta làm mai cho cháu thằng con của cô...Nó về nước được hai năm rồi .Nó sống chung với bà giúp việc nhưng mà mới hôm qua bà ấy về quê rồi .Cháu ở đây với nó cho nó vui nhé...?? Nhé cháu...- Bà Trịnh nhìn nó với đôi mắt cún con ^^

-Dạ...cháu đang suy nghĩ ạ...nhưng mà chuyện làm mai á...cháu....cháu đang để...ý một người rồi cô ạ....-Nó đỏ mặt

-Sao...??Cháu để ý người rồi á...??

Nó đỏ mặt cuối mặt xuống gật gật đầu...

-Nhưng mà người đó có thích cháu không???-ông Trịnh hỏi

-Ồ...dạ...cái này thì cháu...chắc là không ạ...-nó nói với khuôn mặt đượm buồn

-Đó...thế cháu thích tên đó làm gì...mà có người max tới mức được cháu iu của cô thích mà không thích lại à....ai mà điên thế...chắc tên này vừa chảnh vừa kiêu vừa điệu vừa điệu đây mà...Chảnh đến mức không để ý tới người đáng iu như cháu .Thật là có mắt như mù có tai như điếc có mồm như câm mà.Chắc bố mẹ tên đó cũng thuộc loại lấm tiền mặt chảnh đây nên mới sinh ra cái thứ kiêu như điệu ấy...-Bà Trịnh cười một tràng dài mà không biết người nó thích là....Bà ấy mà biết chắc đứng hình quá .

-Bà làm gì mà hứng gió nổi điên thế...Biết tên đó là ai không mà vác loa cười hoành tráng thế...-Ông Trịnh nói với cái tai lưng bưng

-Bộ cô biết người cháu thích là ai hả cô .Cô tài quá đi à....-Nó nói với giọng tự hào

-Không...cười phong long trúng ai thì trúng -Bà ấy phán một câu té ghế

RẦM.....Dưới đất là hai chú cháu nó đang nằm chổng hai chân lên trời

-Thế mà tôi / cháu tưởng bà /cô tài giỏi đến mức không nói tên vẫn biết mặt chứ...-2 chú cháu đồng thanh

-Hehe...tôi biết tôi giỏi hai người khỏi khen....nhưng chưa giỏi đến mức thần thánh ấy đâu..hehe .Mà cháu quyết định chưa hả??

-Dạ...cháu đã có quyết định...

-Sao...sao cháu...đồng ý phải không...??- 2 ông bà Trịnh hớn hờ

-Dạ...bây giờ cháu cũng không có nhà nữa...Với lại cô chú là bạn thân của bố mẹ cháu...Nên...cháu...chắc cháu...sẽ ở đây....

-Oh yes...yes...yes...-Hai ông bà Trịnh hô âm lên rồi hai người lấy hai tay đập vào nhau...

-Nhưng...nhưng mà....-Nó đang tính nói thì...

-Lalala...My sẽ ở đây...Tôi sẽ không còn thấy có lỗi với hai người bạn thân nữa...lalalala...-ông Trịnh nhảy nhảy rồi xoay vòng tròn

-Vui là vui quá...vui là vui ghê...vui vì có bé My ở nhà...lala -Bà Trịnh thì hát , vừa múa , vừa lắc lắc mông trông đến mà khựng hoảng

-NHƯNG CHÁU SẼ Ở ĐÂY VỚI THÂN PHẬN LÀ MỘT OSIN Ạ !!! -Nó hét lớn vì 2 người kia cứ nhảy múa tưng tưng

-CÁI GÌ...??-2 người kia còn hét lớn hơn nó – Sao thế được ??Ai bắt cháu chứ ??

-Dạ không ai nhưng mà như thế sẽ giúp cháu không ngại khi ở đây....Cô chú cho cháu ở đây chẳng lẽ cháu mặt thốt nằm ì như bà hoàng chờ người đến phục vụ phục vụ...như vậy cháu sẽ không ở đâu... với lại cô cũng nói là người giúp việc nhà cô về quê rồi mà...Cháu làm thay bà ấy có sao đâu....

-Nhưng mà có bao giờ cháu đụng đến mấy thứ này đâu...như vậy cô chú sẽ có lỗi với bố mẹ cháu mất - Ông Trịnh

-Vâng...cháu chưa đụng đến nhưng không có nghĩa là cháu sẽ mãi mãi không đụng đến....bây giờ cháu không còn như trước kia nữa.Không còn là một tiểu thư cơm bưng nước rót hầu đến tận miệng nữa....không quen thì làm nhiều rồi sẽ quen thôi . Nếu cô chú không chịu cho cháu ở với thân phận là người giúp việc thì...cháu xin lỗi _ Nó cúi mặt xuống mong họ chấp nhận

-OK...OK..OK....được nếu như cháu muốn...Tùy cháu thôi...Nhưng mà có việc gì không làm được thì cứ nói...cô chú sẽ không bắt cháu làm đâu...Nhưng mà chuyện đi học của cháu ở trường thì cô chú sẽ lo học phí cho cháu...cháu không được từ chối...coi như số tiền ấy là lương tháng của cháu...OK ??? -ông Trịnh

-Không được...ai cho thế hở...?- bà Trịnh-Sao lại bắt con bé làm người giúp việc...- đang nói thì bà bỗng im bặt vì cái nháy mắt của chồng . Bà đã ngầm hiểu ý chồng – Ừ! Được...Cứ thế mà làm...Cháu chịu chưa hả ??

-Hihi'...Cháu cảm ơn...-Bỗng nó đứng bật dậy giơ tay báo cáo theo kiểu quân đội, chân co lên rồi dậm xuống đất kêu cái CỘP , mặt nghiêm trang : Báo cáo , cháu sẽ làm hết sức có thể...Hai cô chú cứ rầy cháu nếu

cháu làm gì sai...Cháu sẽ không giận đâu... dù cô chú có đui cháu cũng không đi...hehe...cháu sẽ nhận làm điệp viên do thám các cuộc hẹn của cậu chủ để đánh giá cô gái đó đẹp hay xấu , béo hay ốm , trắng hay đen, tóc dài hay tóc ngắn , tóc quăn hay tóc duỗi , chân mày lá liễu hay bán nguyệt ,.....Bla...bla...

Nó nói nguyên một chuỗi làm cho ông bà Trịnh muốn vô bệnh viện khâu lại tai luôn để rồi cuối cùng muốn té ghế khi nghe nó kết lại câu cuối cùng : Cô chú ăn sáng chưa cho cháu ăn với....Cháu đói !!!(Ngay ngơ một cách tàn nhẫn – câu này hơi vô duyên 1 tí)

-Ồ chưa...cháu thay đồ đi rồi xuống ăn sáng với gia đình cô...Á mà quên mất...Quần áo hôm qua của cháu ướt hết rồi . Năm bộ ướt cả năm nên cô phơi ở ngoài ấy...Với thời tiết ẩm ướt thế này nên vẫn chưa khô...cháu mặc đồ quần áo của thằng con cô nhá....

-Ồ....Cháu mặc quần áo cô không được ạ...??

-Được thôi nếu cháu can đảm mặc...-Bà Trịnh nói với vẻ mặt rất gian nhá

“Ồ...là sao ...??”

Lưu ý : “...” Sẽ là suy nghĩ của nhân vật

-Á...á...á...á...Cháu không mặc đâu- Nó hét muốn bể cả nhà

-Sao thế...đẹp mà-bà Trịnh cười đều – Cháu không phải muốn mặc đồ cô sao..hehe?

- Nhưng cháu đâu có biết là sexy cỡ này..huhu...cháu không mặc đâu...cháu mặc đồ của con trai cô còn hơn...

- Hehe...biết thế nên cô dặn trước rồi mà...Được thôi...vậy cháu đi tắm đi .Cô qua phòng nó lấy đồ rồi mang vô cho cháu.

- À mà cô ơi...vậy quyền an-bulm của cháu...

- Cô để trên bàn á...cũng may là không bị ướt nhiều

- PHỤ...may quá...cám ơn cô...à mà cô ơi....phòng này của ai thế ạ...Con gái cô à...-Nó thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi

- Hahahaha...làm gì có.Cô làm gì có con gái.Nhưng mà cô thích có con gái trong nhà nên từ khi thằng con cô về nước cô đã bắt nó phải chuẩn bị một căn phòng dành cho con gái với ý định là khi nào trở về sẽ tìm và bắt cóc một cô bé đáng iu về nuôi nhưng mà giờ đã có cháu vậy là kế hoạch đen tối không thực hiện được rồi_Bà Trịnh tuôn một tràng

- Vậy té ra phòng này do cậu chủ trang trí à...Ôi... What a beautiful room! Very so nice ...

- Thui...cháu tắm đi .Cô qua lấy đồ

- Vâng – Nó nói xong rồi bước vô phòng tắm

Bà Trịnh cũng ra khỏi phòng nó nhưng bà về phòng mình trước

- Nay ông.Để cho My làm người giúp việc nhà mình được không thế??

- Được sao không .Yên tâm tôi tính hết rồi , nếu không như thế thì sao con bé chịu ở lại đây chứ??Với lại nhà mình cũng đâu có nhiều việc .Có gì quét dọn nhà mình làm chung .Bắt thằng quý tử làm luôn cho 2 đứa nó thân với nhau .Thế thì chuyện đính ước giữa nhà mình với nhà con bé vẫn được tiếp tục còn gì .hehehe...tôi thật là thông minh-Ông Trịnh nói với giọng tự hào và cười 1 tràng khoái trí

- Ừm...thế cũng tốt . Mà cái lúc nghe tin con bé biệt tích tôi lo quá trời...May mà mình chuẩn bị sẵn phòng cho con bé từ hai năm trước chờ khi nào về nước sẽ qua bắt con bé về làm dâu chứ không thì con bé ở ngoài ghê rồi....Nhưng mà ông không nghe con bé đang để ý thằng chết trôi nào đấy à??Không biết nó có bỏ thằng đó không nữa.....Áthôi chết .Tôi qua phòng thằng Quân (tên của đại thiếu gia- cậu chủ của nó sắp tới á) lấy đồ cho con bé mặc đây .

Nói rồi bà Trịnh chạy nhanh qua phòng hần lấy đồ cho nó . Ông Trịnh đứng ở trong khế mỉm cười vì tính trẻ con của vợ mình

2. Chương 2

CỘC....CỘC....CỘC...

- Ai đó ??

- Mamy...Người mẹ xinh đẹp của con đây .. (ối.....ối...)

- Vâng...mẹ vào đi...

Bà Trịnh bước vào phòng của cậu quý tử con mình cười một cái rõ hiền từ :

- Hai con...mẹ có chuyện muốn nói nè...

--im phăng phắc

- Ê...con có nghe mamy nói không đó??-Bà Trịnh bắt đầu nổi nóng

- Có mà...mẹ cứ nói con nghe...con đang nghe nhạc chứ có làm gì đâu mà không nghe-hắn trả lời

- Con có nhớ cô bé hôm qua bị ngã trước cửa nhà mình không??

- Có...mà sao ạ ??

- Hoàn cảnh cô bé rất tội nghiệp nên mẹ cho cô bé ở đây làm người giúp việc cho nhà mình thay bà giúp việc trước .Con thấy sao??

- Tùy mẹ . Con không có ý kiến .Mà mẹ hỏi con làm gì ??

- À thì đồ cô bé ướt hết rồi nên mẹ qua mượn đồ con cho cô bé ấy mặc.

- KHÔNG ĐƯỢC – hẳn quát ầm lên – Mẹ nghĩ đồ con là đồ gì mà để ột con bé giúp việc mặc chứ ??

- Đi mà con yêu...- Bà Trịnh năn nỉ

- Sao không cho con bé ấy mặc đồ của mẹ ??

- Con cũng biết quần áo của mẹ như nào mà...làm sao con bé chịu mặc chứ ...

- Con không biết .Con không...-Hắn chột im bất khi...

****Cắt ngang câu chuyện một tí nhá các tình iu....Bây giờ candy giới thiệu sơ về hẳn đây...Mong mọi người đừng phiền vì dừng ở đây có ý đồ cả đấy ^^ ****

Hắn tên đầy đủ là Trịnh Minh Quân . Là một hotboy của trường cấp 3 Angle school cũng là nơi nó đang theo học . Hẳn bằng tuổi nó và hiện đang học lớp 11. Hẳn nói chung là một người nói khá nhiều nhưng không bừa bãi.Chỉ nói nhiều với những thứ mà hẳn cho là đáng nói nên hầu như ở trường hẳn cứ như là người câm nín ngàn năm vậy lại trông khá lạnh lung chỉ có ở nhà hẳn mới là chính mình . Ít cười nếu như cười cũng chỉ là nụ cười nửa miệng nhưng cũng có khối em chết . Học khá giỏi , quậy thì khỏi chê . Đua xe phân khối lớn nhá , đánh nhau còn hơn cơm bữa , được cái hẳn như là lưu manh quý tộc ấy .Này nhá , không uống rượu vì sợ mặt đỏ lên sẽ xấu , không hút thuốc vì sợ chết sớm không chửi bậy nói tục vì là “con ngoan trò giỏi ”(ối...chết vì ảo) ,ngoài ra nhà còn giàu có thử hỏi ai không mê .Vậy đó, hẳn cứ như là thần tượng của cả trường ấy .Có thể nói cả trường hẳn học không ai là không chết vì hẳn .Hắn không sợ trời , không sợ đất chỉ sợ bố mẹ hẳn thôi vì cả bố lẫn mẹ hẳn đều có một tuyệt chiêu khiến hẳn phải rùng mình ...

^ _____ ^

~

Trở lại câu chuyện nào....

Hắn chột im bất khi nhận thấy ánh mắt sát thủ, giết người chỉ bằng con ngươi (tuyệt chiêu của mẹ iu hẳn đấy thế là giải đáp thắc mắc của mọi người rồi nha ^^) từ phía mẹ hẳn .Từ cái bướng hẳn chột thay đổi 180* thành con ngoan con hiền con chỉ nghe lời mẹ :

- Vâng...mẹ...mẹ...tính thế cũng được đây...cứ lấy đồ con cho con nhỏ Osin ấy mặc...Trong tủ á...mẹ cứ lựa chọn tự nhiên nha .Hi hi...- hần cười duyên

- Kể ra là con biết điều...cứ chờ mẹ ra tuyệt chiêu mới chịu nghe lời...lần nào xong cũng muốn nỏ con mắt...-Bà Trịnh vừa nói vừa mở tủ hần ra – ÔI TRỜI ÔI ! –Hét muốn bể cả phòng- Sao tủ áo con nồng nặc mùi nước hoa thế ?hehe...nhưng mà...mùi này là mùi mẹ thích á...(vô duyên thật) – Bà Trịnh lựa lựa một hồi và

- A...cái quần short này trông vừa với bé My nhất.Đảm bảo con bé mặc vô còn dài hơn cái quần bình thường của con bé.-Bà Trịnh reo lên

- Á..không được ...cái đó...-Im bật vì tia nhìn giết người không cần dao kéo của mammy “hiền lành”

Hần suy nghĩ

“Huhu... cái quần mới mua ngày hôm qua của tôi . Tôi không ghét cô là không được mà....-Chợt hần nhớ lại lời mẹ hần - Vậy té ra cô ta có một mẫu à.???? Ghét nhất mấy đứa lùn .(láo thật ta cũng nhùn đấy nhá) Vậy là thêm một lý do nữa để mình ghét con bé Osin ấy (nhùn cũng là một cái tội thật ..haizz...)

- A...a...cái áo này đẹp quá...màu hồng đáng iu nữa chứ...Con thật biết chọn đồ mà...điểm này con thật giống mẹ...-Bà Trịnh reo lên lần nữa ,thái độ vui mừng như trẻ con thấy đồ chơi

Hần nhìn cái áo với vẻ mặt đau khổ không thốt lên lời...

- Trời...oi...con điên...lên mất...cái áobồ conmới tặng cho con...hôm qua....còn chưa kịp mặc...ASKKK...MẸ ÔI...- hần hét lên rồi đập chân thành thịch trên giường nhõng nhẽo .Có ai tin đây là Hotboy lạnh lùng nổi tiếng ở trường không trời.

- Im ngay ẹ..Con thật không khác gì bố con mà...Bên ngoài thì lạnh lùng , nghiêm trang , đạo mạo .Bên trong thì nhõng nhẽo y như con nít.Con phải biết hy sinh cho con gái chứ.Áo nhiều mà cứ ém trong tủ không thêm mặc để mẹ lấy rồi mới tiếc .Con thật

#\$\$%&*!.....

#\$\$%&!-Bà Trịnh cho hần luôn một bài

- Mới sáng mẹ đã cho con nghe Ép bạn nghe đài rồi...Kệ mẹ đấy muốn lấy gì thì lấy – Hần nói rồi làm mặt giận phụng phịu nhìn iu chết đi được á

Sai khi đã lựa đồ xong ,Bà Trịnh đi ra khỏi phòng liếc xéo hần rồi nói :

- Mẹ lấy đồ xong rồi...Con đúng là đồ ki bo có nghề luôn á. - Bà Trịnh nói tiếp rít qua kẽ răng- Nhanh chuẩn bị rồi xuống ăn sáng ...Vẫn thời gian cũ .Mẹ cho con 12’ chuẩn bị .Đúng giờ mà chưa xuống thì...- Bà ấy lấy ngón tay trở lia qua cổ

- Vâng...ng ..ạ...

= = = = = >> o_0 < ==“=” ==“=” ==“=” ==“=” ==“=”>

- Xong chưa My??- Bà Tr. Đứng trước cửa phòng tắm hỏi nó

- Dạ ...con xong rồi..

- Ờ... vậy cô để đồ ở ngoài ,thay xong xuống ăn sáng nha

- Vâng

= = = = = >> o_0 < ==“=” ==“=” ==“=” ==“=” ==“=”>

- TRỜI ! – Bà Tr. hốt hoảng khi thấy nó đi ra khỏi phòng .Tưởng tượng xem , cái áo Sơ-mi màu hồng tay dài đã được hần cuộn tay áo lên gọn gàng nếu hần mặc thì tay áo dài đến khuỷu tay mà khi nó mặc tay áo dài thòn lòn qua cả tay nó .Chưa kể đến cái áo dài còn hơn cái áo của bà Tr. lúc này nó mặc.Cái quần short thì cũng khá vừa với chân nó nhưng còn cái đũng quần thì mém nữa là chạm đất cứ dài lét phết ngang đầu gối . Cái cạp quần thì đến mà rộng , nó phải cuộn cái eo xuống mấy vòng mà vẫn thùng thình làm nó cứ phải cảm cạp mà xách .Mái tóc tĩa đuôi cá dài chấm lưng ôm nhẹ khuôn mặt làm nổi rõ làn da trắng => Trông nó hơi kì nhưng cũng rất đáng iu

- Thui! Để cô lấy cái thắt lưng cho cháu thắt .Ai lại cầm cạp xách ngược lên thế này trông buồn cười mà chết mất

Sau khi đã được bà Tr. tút lại quần áo 1 lần thì trông nó cũng tạm ổn . Nó bước xuống lầu với bà Tr. ăn sáng .Xin thông báo thêm , từ này đến giờ đã qua 8'

- Cháu ăn chung với cô chú được ạ...?

- Tất nhiên rồi...cháu là người trong nhà mà.Lại là một người giúp việc đặc biệt nên cứ tự nhiên – Ông Tr. nói rồi khẽ nháy mắt với vợ .Hai người tùm tùm cười

- À...cháu quên mất...cậu chủ tên là gì vậy ạ ??

- Trịnh Minh Quân cháu ạ .Cháu thấy tên nó đẹp không ?? Chú đặt cho nó đấy . hehe !!-Ông Tr. lên mặt tự hào

- Ông này vợ vẫn thật...tên thì quan trọng gì chứ...Quan trọng là cái người đã sinh ra thằng Quân cực khổ như thế nào kia...Sinh ra nó vừa đẹp trai , vừa học giỏi , lại còn là Hotboy của trường .Tự hào thế còn gì ??-Bà Tr. còn tự hào hơn

- Ô hay...Thế cái tên không quan trọng chứ cái gì quan trọng .Thế nếu không quan trọng thì sao lúc mới sinh bà không đặt tên quách cho nó là Trịnh Văn Mướp đi cho rồi .Lại còn...

- Ông

#\$%&!

- Còn bà &%\$#

!

Lại bắt đầu rồi...haizz

- Thôi...làm ơn tha cho cháu với....cháu muốn biết mặt cậu chủ....-Nó hiện đang rất nôn nóng vì cái tên này nghe rất quen.Giống một người nào đó...

- À...ngay bây giờ cháu sẽ được gặp . Nhớ là đừng ngất ngây như con gà tây nha cháu – Bà Tr. vừa dứt lời thì ông Tr. dơ cao bàn tay mình lên rồi bắt đầu đếm to :

- 5....4....3....2...1....tóc

Sau tiếng búng tay của ông Tr. là tiếng chạy rầm rầm xuống cầu thang và :

- Xong rồi . Báo cáo bố mẹ không trễ một giây – Đứng cạnh bàn ăn bây giờ là hấn-cậu chủ tương lai vô vàn thân quen (thân quen á) với nó .

TẠCH.....Nó làm rớt cây đuă xuống sàn nhà vì nhận ra người mà nó vô cùng để ý....

-oOo-

3. Chương 3

TẠCH.....Nó làm rớt cây đuă xuống sàn nhà vì nhận ra người mà nó vô cùng để ý....

- Con có sao không My?? Nhức đầu à??Sao lại rơi cả đuă vậy??-Ông Trịnh lo lắng hỏi

- Con...ơ...dạ...con không sao...Con vẫn khỏe....thật đấy ạ-Vừa nói nó vừa nhìn chăm chăm vào hấn

“ Ồ..con này max à...Sao cứ nhìn mình thế?? Á...à đúng rồi....Quân ta là ai mà không khiến người khác phải trầm trồ chứ...hehe...” (__ __)- Hấn đang cười ảo tưởng bỗng dừng lại nhìn nó với con mắt nửa căm thù nửa buồn cười :

“ Hổ..con Osin này mặc quần áo chả có si-tai gì hết á ...Rộng trên phình dưới , túm cổ bó hông trông mất hết thẩm mỹ. Đúng là chả ai mặc đồ đẹp như Minh Quân ta...Mà nó mặc rồi ai mà dám mặc lại chứ ?? Con nhỏ này không ngờ nó lùn đến thế .Chắc cỡ mét 50 là cùng...Trông mà hoảng...Hiện tại nó làm mình ghét 3

thứ : Dám mặc đồ của bốn thiếu gia mà pha chế lung tung bộ đội, lùn một cách quá đáng và cái cuối cùng là dám nhìn nhan sắc ta một cách đắm đuối...”

KẾT ...hắn vừa nghĩ vừa rửa thầm vừa kéo ghế ra ngồi nói với ông bà Trịnh một cách tự hào :

- Bố mẹ , hôm nay con xuống vừa đúng giờ nhá...Mà sao lần nào bố mẹ cũng cho con thời gian là 12' thế?? Sao không cho chẵn tròn chục luôn đi??

- Dĩ nhiên là có lí do rồi con iu...con số 12 là một con số rất có ý nghĩa với bố mẹ đó...Nó cũng có liên quan ít nhiều với con nữa á...-Bà Trịnh nói

- Gì mà rắc rối thế ă...12 mà quan trọng gì chứ?? Con chỉ thấy số Đô(la) mới quan trọng thôi à-Hắn

- Hehe...rồi từ từ con sẽ hiểu ... À .Đây là My , từ nay sẽ ở đây phụ giúp gia đình mình.Con nhớ quan tâm tới cô bé nha !- quay qua nó-Cháu nói gì với cậu chủ tương lai đi cháu...

-- Nó im lặng vì còn mãi nhìn

Bà Tr. nhìn nó mới phát hiện nó đang nhìn hắn,liền trêu nó:

- Đây...đã kêu cháu phải uống thuốc coi chừng bị đứng hình rồi mà...-Nói thì thầm với ông Tr.- Chắc nó thích thằng Quân rồi ...Đảm bảo nó sẽ không thích cái thằng trứng ung kia nữa đâu ...hí hí-Bà Tr. cười nham nhở rồi cùng với Chồng ăn sáng.

Hắn cũng ăn nhưng khác hẳn với thái độ hí hửng của bố mẹ ,hắn trông cứ cau có và trông rất xì dưng xì đoàng .Hắn ăn mà mắt cứ liếc cảm thù đầy ẩn ý về phía nó,miếng lấm bầm :

- Grừ...Cái con này.Ghét quá.Cứ nhìn mình thế này ai mà nuốt trôi cho nổi chứ...Chả lẽ nó thần kinh à?? Ăn không lo ăn...ASSKKKK-hắn hét lí nhí trong miệng vì sợ hét to sẽ nhận được một cái nhìn sát thủ từ ai đó

Nó vẫn thế .Không biết tại sao mà nó cứ nhìn chăm chăm hắn.Ánh mắt vui mừng tràn ngập hạnh phúc xen lẫn một niềm vui chưa tắt hẳn .Trái tim nhỏ bé của nó cứ hồi hã lên 1 điều gì đó như rất vui .Tay chân nó cứ run lên nhẹ nhẹ .Cảm giác này thật lạ.Có phải chăng là YÊU??

Nó nhìn hắn thật chăm chú.Cái tay cứ đưa cái muỗng không chả có tí đồ ăn lên miệng mà ...mút như mút kẹo.Cái mặt thì cứ gọi là dần đến khó tin cứ như là bị hóp hờn ấy.Mà đúng thật , chả phải nó đang bị hắn bỏ bùa hay sao.BỮA TÌNH YÊU.:m055:Nó không ngừng nghĩ : “Không ngờ cậu ấy là con của cô chú...sao trông tính tình cậu ấy khác quá vậy??Cô chú thì tính nhí nhảnh ,trẻ con ,còn cậu ấy thì lạnh lùng, ít nói....Ôi mình đang mơ hay đang tỉnh đây ?? mình được sống chung nhà với cậu ấy- Trịnh Minh Quân-Hotboy n01 của trường và cũng là người mình đã thích 1 năm tròn...Sao mình cảm thấy hạnh phúc dâng trào vậy trời...Mơ à?? Phải mơ không?? Hay tại cả tuần nay không đi học nên nhớ cậu ấy đến phát sốt??”

KẾT THÚC SUY NGHĨ CỦA NÓ – 1 CON BÉ DỞ HƠI HAY MƠ MỘNG ẢO .

Nó tự lấy tay béo má mình một cái rồi :

- Ái ui...đau quá-Nó hét toáng lên rồi lấy tay xoa xoa má mình-không phải mơ à ?? Vậy là thật rồi.Mình đang ở chung nhà với Hotboy Quân – Tình yêu đầu tiên vừa chớm nở .Ôi! mình cảm thấy mình thật hạnh phúc...Trong cái rủi có cái may mà...Thật sự thì mình rất.....

RẦM....Nó chưa kịp nghĩ dứt câu thì hắn đứng dậy đập bàn cái rầm...Hắn không thể chịu cảnh người ăn người gặm muỗng nhìn mình một cách đắm đuối đến chảy cả nước...miếng như thế được =.=”.Hắn phải đứng lên đòi quyền bình đẳng thôi...Hắn là một con người cộc cằn thích gây sự mà . Đúng rồi...nhất quyết phải như thế .Hắn hét to :

- Ê...con bé Osin kia....

Sau khi đã ăn sáng xong,nó cùng với bà Tr. lên phòng nó “ giải quyết một số vấn đề” .Vừa đi nó vừa nghĩ xem mình đã đắc tội gì với bà ấy .

“ A . Đúng rồi,chắc là do mình khiến Quân bỏ bữa ăn sáng nên cô Hoa mới tức

giận mà gọi mình lên phòng hầu chuyện ...Hu...Số mình thê thảm rồi ...Chỉ tại không kìm chế được nổi nhớ...hix..hix

Hiện tại, 2 người đang ở trong phòng nó. Nó thì cứ cúi mặt xuống như người có lỗi, thái độ rụt rè như sợ bị quát mắng. Thật ra nó không ở đây cũng không sao. Tìm một chỗ làm thêm rồi từ từ tích cóp thuê nhà cũng được. Nhưng mà bây giờ, nó biết nó sống chung nhà với hắn rồi thì thực sự nó không muốn phải rời khỏi đây đâu. Nó chỉ có mong ước một điều là khi ở đây nó sẽ được hắn chú ý đến. À không..Nhớ đến cái tên nó thôi hay là chỉ liếc nhìn nó một giây thôi cũng được. Nó hy vọng là bà Tr. sẽ không vì quá tức giận mà đuổi nó ra khỏi đây...Có phải cứ hy vọng là sẽ thất vọng không đây??

Về phía bà Tr. bà đang nhăn mặt lại...vì cố nín cười hay đang tức giận đây?? Bà thích nó nhưng bà có rầy nó không là một chuyện khác...Hi hiỒ...bà đang

cười à...là sao??...À biết rồi...Thực ra thì bà có chuyện muốn nói với nó nhưng nhìn mặt nó trông có vẻ hối lỗi với lại hơi sợ mình nên bà cũng đoán ra được chuyện gì...

Thôi thì trêu nó tí vậy...Bà nhủ thầm rồi quyết định cho nó sợ một lần. Mặt bà nghiêm lại. Bà bắt đầu nói với chất giọng đanh thép (nai tơ đấy chứ trong bụng đang cười thầm này) :

- Cháu có biết sao cô gọi cháu lên đây không??

- Hic..dạ..vâng...ạ..”Quả này mình chết chắc rồi” -Nó vừa nói vừa nghĩ

- Sao nào ??

- Dạ...cháu xin lỗi cô....tại cháu mà làm cho cậu chủ bỏ bữa sáng..cháu xin cô đừng đuổi cháu ra khỏi nhà cô..-Nó nói tưởng chừng như khóc đến nơi

“ he he...đúng như mình nghĩ mà...con bé My này dễ thương thật..tưởng mình đuổi ra khỏi nhà nữa chứ...Chả lẽ con bé nghĩ mình xấu bụng đến thế à ??Có mỗi cái chuyện thằng Quân bỏ bữa mà cũng chửi nó..đuổi nó ra khỏi nhà sao....Thằng Quân bình thường còn bỏ nhiều hơn ấy chứ..Đúng thật là con bé đáng yêu ghê... Nhìn mặt con bé tội quá. Chắc không nhịn cười được rồi đành vô vấn đề luôn vậy “

- Ha..ha..ha.. -Bà Tr. cười sảng khoái-Cháu nghĩ cô xấu đến thế chắc??Ai nói cháu là cô sẽ đuổi cháu chứ??

- O...tại..vậy chứ không phải hả cô ??..Phù..may quá-Nó thở phào nhẹ nhõm

- Tất nhiên...Thôi! Vô vấn đề chính luôn này. -Bà Tr. làm mặt gian – Cháu thích thằng Quân nhà cô rồi à??

- O..cô...cháu ..không hề ...-Nó đỏ mặt

- Thôi cô nương.Khỏi chối.Nhìn là biết rồi.Cháu tưởng dễ dàng qua mặt được một người làm trong kinh doanh như cô được à??Đúng không-Bà ấy nhấn mạnh Câu cuối

- Hic..Vâng ạ....cháu -Nó cúi mặt xuống thấp hơn. Đang định nói tiếp thì bà Tr. hét lên sung sướng

- YEAY...Cô biết mà...tốt quá...tốt quá... -Đang nhảy vui mừng bỗng bà đứng khựng lại neho mắt hỏi nó-Vậy còn cái người cháu thích trong trường thì sao?? Cháu còn thích không ??

- O...Dạ...Thế cô không biết Quân học trường nào ạ??-Nó bất ngờ vì tưởng bà Tr. biết người nó đang thích trong trường cũng là cái mặt mọt của hắn

- Biết chứ. ANGLE SCHOOL. Ở mà cháu cũng học ở đó nhỉ??Chả lẽ là....

- Vâng ạ...-Nó gật gật đầu ,Mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn
 - Trời... Thật là định mệnh...Đúng là trong cái định mệnh không ai có thể đoán trước được chữ NGỜ..Cô hạnh phúc quá ...Ồ..vậy..cái thằng hồi sáng cô chửi nó kêu là
vừa chảnh vừa kiêu vừa điệu vừa điệu , có mắt như mù có tai như điếc có mồm như câm
là...Vậy cô chửi cả bố mẹ hần chẳng lẽ cũng là...ỪC...Là chửi con cô ấy hả-Bà Tr. chơi một tràng rồi nuốt nước miếng
 - Hic...vâng ạ .Đó mới là vấn đề lớn đấy ạ....
 - Hic...thôi kệ không sao.Cô là một người yêu đời..chả thèm nhớ mấy cái đấy..Chỉ cần biết là cháu thích thằng Quân là OK rồi..Vậy cháu đã tỉnh tò với nó chưa??
 - Dạ chưa...cháu sợ ...Haizz...-Mặt nó đờm buồn
- BỐP –Bà Tr. đập vào lưng nó một cái đau điếng .
- Buồn gì ...Chưa có không có nghĩa là sẽ NEVER..Cô sẽ tạo cho cháu cơ hội..he he he -Nhìn mặt bà ấy bây giờ ta có thể đoán ra mặt con cáo nó như thế nào
 - Cô cười đều quá ạ...Mà cơ hội gì cơ cô??...Cháu chưa hiểu cho lắm.
 - Yên tâm..từ từ nó mồi lừ xừ..Cháu sẽ biết ngay thôi .Thôi ! Xuống nhà rồi cô chỉ cháu cách rửa chén ,Quét nhà,với lại nấu cơm
 - Vâng...ạ-Nó toát hết mồ hôi hột ra

~~ ~~~~~

~~

- Hai cô cháu làm gì lâu thế??Để tôi rửa hết đồng chén mới chịu xuống.Hai người
chơi kì thật.Chơi như vậy ai dám chơi nữa??-Ông Tr. nói với vẻ mặt tức giận xen lẫn đau khổ vì vừa rửa xong một đồng chén đầy oạch
 - Cháu xin lỗi chú-Nó cúi mặt xin lỗi
 - Không sao..chắc cháu bị mù phù thủy bắt buộc chứ gì??-Ông ấy vừa nói vừa liếc xéo bà Tr.
 - Ông liếc cái gì đấy??Tôi với bé My phải bàn chuyện quốc gia đại sự .Con nít như ông biết gì mà nói chứ??
 - Tôi con nít thì bà người lớn à...??Con nít có ai làm được cái chức tổng giám đốc công ty đá quý chưa hả??Ông Tr. què độ cãi lại
 - Có !!- Ai ?? – Là ông !! – Bà
- #\$%^&*! –Ông *&^%\$#
- !
- Haizz...-Nó chỉ biết đứng nghe mà thở dài .
- 30' sau tại nhà bếp .Quay cận cảnh ở đây nào .Bà Tr. có nói là sẽ dạy nó cách rửa chén nhưng tạm thời thì đồng chén đó đã được xử lý do bàn tay đảm còn hơn đang của ông Tr. Vậy còn lau nhà với nấu cơm , làm thức ăn thì sao??Bà Tr. có chỉ nó không thì không biết mà chỉ nghe tiếng nó lâu lâu khen bà ấy nức nở :
- Oa..cô làm đẹp quá...!Sao cô biết làm vậy??
 - Thì tại cô có học mà ! 3 ngày/tuần dạy cháu.Khổ luyện lắm đấy!
- (Oa...bà Tr. giỏi thật...học nữ công gia chánh 3 ngày/tuần luôn .Vậy chắc đang chỉ nó cách trang trí thức ăn đây nên nó mới khen đẹp)
- Ôi....cô tuyệt thật...không ngờ cô Pro đến thế....Đẹp quá...cứ như thật ấy (!?)

- Dĩ nhiên .Cô mà lại...Không giỏi sao là cô...Em giỏi mình nhờ -Bà Tr. hớn hở quay lên nhìn ông Tr. đangnhặt rau (!?)
- Ủ...bà thì giỏi lắm...ngồi tí tởn vẽ móng chân , giữa móng tay cho cái My (Àch làm tưởng bà này giỏi)...bắt tôi ngồi nhặt bốn bó rau muống vậy đây...nãy giờ còn chưa xong nữa đây này...Sao không có ai khen tôi ??-Ông Tr. tức giận vừa nhặt rau vừa lăm bằm vừa lấy cọng rau muống đập uỳnh ạch trên bàn ăn cơm
- Cháu xin lỗi chú...để cháu nhặt cho....Tại cháu....-Nó hốt hoảng định đứng lên thì bà Tr. cắt ngang rồi kéo tay nó ngồi lại xuống ghế
- Ông này...ông không thấy My nó vừa ốm dậy sao lại còn bắt nó làm việc nhà....??
- Vậy còn bà...bà rảnh thế còn gì??
- O hay ông này..ông không thấy tôi đang làm móng cho con bé à...Ông cố làm nốt hôm nay đi.Mai tôi chỉ cho My nó làm .Lỡ hôm nay nó đang làm thì bị ốm lại thì làm sao hả??Ông có chịu không...??
- Bà làm phụ tôi đi chứ.Móng thì lúc nào làm chẳng được??
- Ông không biết gì hết á.Làm móng cũng là một nghệ thuật .Mà người làm móng chính là người tạo ra cái nghệ thuật ấy.Giờ ông biết chưa hả ??
- Bà...bà..-Ông Tr. đuối lý rồi
- Thôi...yên nghe tôi phân công nhiệm vụ cho ông đây.Ông nhặt rau xong thì phải đi quét nhà và cả quét sân nữa,lau nhà từ trong ra tới ngoài .Xong rồi thì phải đi nấu cơm và làm thức ăn . Xong rồi thì dọn bàn ăn ,xấp xếp chén đĩa. OK??
- WHAT ??-ông Tr. hét toáng lên như bị giật đồ - Sao bà phân công cho tôi nhiều việc thế ?? Bà muốn tôi die à??Vậy còn bà làm gì nói tôi nghe coi.
- Việc của tôi thì quan trọng hơn ông nhiều .Trước tiên tôi lo làm móng cho cái My xong nốt , rồi lo đi tắm ,dặm tí phần ,trang điểm .Canh khi nào đến đúng 12 h thiếu 48' lên phòng thẳng Quân ra hẹn cho nó đúng 12s phải xuống dưới ăn cơm không được trễ 1s Và cuối cùng là phải thay mặt ông vì có lẽ ông không còn hơi sức đâu mà thở tại làm quá nhiều việc để thông báo tin khẩn cho bọn nó .
- Tin gì vậy cô??-Nó thắc mắc
- He he...Ăn cơm xong cháu sẽ biết ...Bật mí cho cháu tí một tí thì cái này liên quan đến việc cho cháu cơ hội đây-Bà Tr. nháy mắt nó
- Này bà .Nãy h bà nói gì thế.Cơ hội gì..?? Cơ hội cho ai??Mà làm sao-Ông Tr. vẫn chưa biết gì về việc nó thích hẳn cả.Mà bà Tr. cũng quên nói nên khiến ông ấy cứ như là trẻ lên 3 chẳng hiểu chuyện gì
- Haizz...tôi quên nói ông...Tí nữa lên phòng họp mặt vợ chồng thì biết ngay ...
- Vậy nhé...-Bà Tr. thở dài
- Hả..ờ..Ok...ẤY...Còn công việc...-Ông Tr. chưa nói xong thì bà Tr. đã kéo nó ra

chỗ khác để tiếp tục làm...móng . (_ _ “).

-oOo-

Quay ống kính ,chuyển cảnh lên trên lầu nào. Hiện tại chúng ta đang ở trong phòng hấn.10.30'AM .Sau khi hấn đã ngủ tiếp được một giấc .Hấn là vậy .Mỗi lần tức giận một cách vô cớ hấn đều ngủ mà không biết tại sao??Có thể tất cả chúng ta đều nghĩ thằng này MAX .Chỉ có mỗi chuyện có người nhìn mình mà cũng tức giận cho nổi nóng bỏ lên phòng cho được.Đúng là tên cộc tính,khó chịu.

Đúng ,Hấn chấp nhận cho là như thế chỉ vì hấn không thích như thế.Trong hấn có rất nhiều vấn đề được bao bọc bởi một vẻ ngoài lạnh giá , quậy phá , thích gây gổ , đánh nhau . Nhưng ,hấn vẫn là hấn.Dù lớp bọc bên ngoài có như thế nào thì sau một thời gian nhất định nó sẽ bị phá vỡ ,thay thế vào đó là một con người cũ : ôn hòa ,nhiệt tình , trái ngược với vỏ bọc bên ngoài....

Xùy...xùy... chuyển ngay cái văn dài dòng nội tâm của nhân vật này đi...Nói về chủ đề chính nào.Hấn đang lèm bèm rửa nó với cái bụng sôi sục vì đói...Ai kêu ngu không chịu ăn làm gì..

“ Đồ con Osin đáng ghét , dám nhìn ta một chằm chằm làm ta nổi nóng bỏ đi giờ đói bụng gần chết .Mà sao có ác cảm với cái nhìn của nó thế nhở??Nó có làm gì mình đâu cơ chứ??Hay tại lúc đó trông nó giống cô ấy quá...Cái nhìn thần thờ với gương mặt ngổ tào ửng hồng trông...rất ...đáng yêu.Giống một cách kì lạ-Hấn nhớ lại với nét mặt thoáng buồn-AAAAAAAAA-hấn hét lên như một thằng mới trốn trại rồi tự lấy tay tán vào mặt mình một cái-Mình mát à..đem so sánh nó với cô ấy .Nó chưa bằng 1/100 của cô ấy nữa – đang cấu lên tự dưng hấn dịu lại-Mà mặt nó lúc này trông cũng hay hay nhờ . Ắc-lấy tay tán vào mặt mình một lần nữa (_ _ ”)-ĐIÊN À...mệt quá...không nghĩ nữa..nghe nhạc coi có bài nào ROCK không delete nó ra khỏi bộ óc mình coi...Quên ta là ai mà lại phải nhớ con gái như nó trong đầu chứ”

Hấn lấy cái máy Mp3 ra rồi cho 2 cái tai nghe vào tai và bắt đầu lựa bài hát.Hấn xoay xoay nút bấm một hồi để tìm bài nào thật rock & roll .Miệng lẩm nhẩm theo danh sách bài hát:sing a song* ;happiness* ; full house*; the bell*;.....và cuối cùng dừng lại ở bài: Hồng hồng tuyết tuyết ^ ^ ” – một bài mà ai cũng biết là nó nằm trong chèo tuồng cải lương,ca trù gì đấy không biết mà tuổi teen bây giờ rất ít người nghe .Hấn bấm nút start và nghe theo bài hát : Ồ hồng hồng tuyết tuyết ừ hự....mới ngày nào còn chưa biết....

Mới nghe đến đó thì.....

4. Chương 4

CỘC...CỘC....tiếng gõ cửa phòng hấn nhè nhẹ vang lên .Hấn vẫn không biết gì vì hiện tại hấn đang nghe bài nhạc quá là “hiphop” hồng hồng tuyệt tuyệt với cái volum cao hết cỡ,đã vậy cái mồm hấn cứ rống lên theo lời bài hát mà nghe muốn lọt tai...lâu lâu cứ chêm mấy câu ứ hự nghe khiếp...=.=” nên không biết có người gõ cửa. Bà Tr. gõ cửa mãi mà chẳng thấy thằng con yêu quái ra mở cửa ,đang gõ nhẹ nhàng bà chuyển qua thái độ ăn cướp .Gõ cửa mà muốn cho cánh cửa vỡ vụn theo từng tiếng gõ cửa của bà...Vẫn không nghe , bà đành phải dùng nội lực thần công thôi . Bà bắt đầu hít vào thở ra giờ chân lên cao ,hai tay co lại đặt ở trước ngực giống các tư thế phá cửa của karate và bắt đầu : HẦY DA .Bà định đá cửa thì cái chân vừa suýt đụng chỉ còn cách cái cửa chừng 2 mm nữa thôi thì bà bỗng xoay người lại rồi từ từ trở lại về trạng thái ban đầu .Quay lưng lại rồi bắt đầu bước đi .Vừa đi vừa nói : Xém nữa quên mới sơn móng chân ,tí nữa thì bị hư móng rồi.Về phòng lấy chìa khóa sơ cua mở có hơn không ?? (__ __ ”) . Candy mệt với bà nội hai này rồi.

Sau khi lấy chìa khóa ở phòng mình , bà đến phòng hấn rồi tra nhẹ chìa khóa vào nắm đấm cửa . Tách...bà Tr. mở cửa phòng hấn nhẹ nhàng rồi nhẹ nhàng đóng cửa.Thái độ của bà hiện tại y chang ăn trộm-tất cả đều nhẹ nhàng (ý đồ gì đây??).Bà rón rén bước đến bên giường hấn rồi hét toáng lên:

- LÀM GÌ MÀ KHÔNG MỞ CỬA CHO MẸ HẢ??

-

Bà hét to đến nỗi cho dù đã mở hết volum mà hấn vẫn phải giật mình ngồi dậy đến nỗi rớt cả cái tai nghe .

- Mẹ làm gì ở đây??Sao vô phòng con mà không gõ cửa??Lại còn hét muốn bể cả

-

nhà bể cả tai??

- Chứ không phải tại con à....Gõ cửa muốn sưng cả tay khàn cả tiếng mà còn

- nói.Mém nữa là mẹ ra chiêu “ một chân đập nát cửa gỗ “ rồi đấy nhá . Con làm gì

-

- nói mẹ nghe.

-

- Thì con nghe nhạc.Mà sao mẹ vô được.Mà vô tìm con có chuyện gì không .

-

- Xuyên tường vô.Xuống ăn cơm nhanh lên . Time cũ 12’ , trễ một giây là con tới

-

- bởi hoa lá nghe chưa??

-

- Con không ăn đâu .Con mệt . Với lại xuống ăn cơm cái con Osin ấy lại nhìn con
-
- thẫn thờ .Mất công lại bị con nhỏ đó nói là con bỏ bùa.
-
- Mặc gì mệt.Bé My thích con thì nó nhìn con có gì thắc mắc.
-
- Sao thích con nhanh thế được.Con biết con rất handsome baby nhưng mà sao dính
-
- nhanh thế được??
- Haizz...khổ công nuôi con ăn học mà ngu quá.Con học cùng trường với cô bé mà
-
- con lại không quen à??
-
- Mẹ cũng biết là con có bao giờ nhìn mặt con gái đâu.Mắc gì con phải để ý tới con
-
- Osin ấy chứ.Tired quá.Mẹ xuống đi..con không ăn ...
-
- Mẹ không biết ,đúng 12' sau mà không thấy con xuống thì....-bà Tr. lấy ngón tay
-
- trở lia ngang qua cổ.Dường như chiều hù dọa này ngày nào cũng có thì phải >"<>
-

Nói xong , bà Tr. đi ra ngoài để cho hấn ở trong phòng với một cục tức.

~ v ^ 0 ^ v

~ v ^ 0 ^ v

~~

- OA...đẹp quá..cháu sắp xếp bàn ăn hả?? Rất có mắt thẩm mỹ đấy cháu .Đẹp thật!!-bà Tr. khen nó khi thấy nó đang sắp mấy cái ly vào bàn ăn .Mà trên bàn ăn có rất nhiều món ngon được trang trí đẹp mắt
- Dạ đâu ạ .Chú Tr. dọn bàn ăn đấy ạ .Cháu chỉ xếp ly thôi à!!
- Haizz...Bà Tr. nhìn đồng hồ..Quá 2s rồi mà thằng Quân chưa chịu xuống nữa.Chắc nó muốn tôi quăng nó xuống sông Hà làm con Hà Bá quá
- Bà Tr. tức mình lấy chén cơm rồi và vào miệng một đồng thức ăn ,trông bà bây giờ rất buồn cười .
- Ôi cô ơi .Cô ăn coi chừng bị mắc nghẹn đó...Sao cô cho nhiều thức ăn vào miệng thế ạ??
- Không sao đâu cháu .Cô có thói quen khi bực mình thì sẽ nốc rất nhiều thức ăn vào miệng .Mà theo cô đó là cách nhai cục tức của mình=>nghiền nát đối thủ (!).Nhai cho đến khi nó nát rồi nuốt trôi khỏi cuống họng của mình =>nuốt giận, uống nước cho trôi đến bao tử => loại bỏ mãi mãi coi nó chưa hề xuất hiện.Mỗi lần giận cô đều làm thế và lần nào cũng rất có hiệu quả .Vì vậy cô chưa từng giận ai quá 10'.Chính vì vậy nên da mặt cô mới....hehe ...đẹp như thế này này =.=? -Bà Tr. cười tươi rồi chỉ tay vào mặt mình ềNhiều khi cũng buồn vì mợ 2 nhí nhỏ này lắm .Ít ra ông Tr. cũng ra dáng một tổng giám đốc hơn một tí . ^0^

Sau khi đã ăn cơm trưa xong ,bà Tr. kéo ông Tr. lên phòng họp hội nghị chỉ có hai người. Không biết hai người đã nói gì với nhau mà khi ra khỏi phòng mặt của hai người này rất chỉ là gian tà và cứ bụm miệng cười mãi => Dẫn đến nguy cơ nổ nã vì nó cứ suy nghĩ mãi và thắc mắc.

Nó bỗng nhận ra một điều là “lúc này mình đã quá hiền với cậu ấy.Tại sao lúc cậu chửi mình trong phòng ăn mình lại không chửi lại chứ??Đó không phải là tính cách thật sự của mình cơ mà.Tính cách thật của mình đâu dễ cho người khác bắt nạt như vậy chứ.Cứ mỗi lần đứng trước cậu ấy mình lại như vậy.Mà mình cảm thấy một tuần nay mình quá yếu đuối thì phải.Trước khi bố mẹ mất mình đâu như vậy” .Nghĩ tới đây mặt nó thoáng buồn vì nhớ bố mẹ nó nhưng rồi cũng tươi tỉnh lại vì bên cạnh nó lúc này có ông bà Tr.-Là hai người bạn thân chí cốt của bố mẹ nó mà nó chỉ mới gặp trong buổi sáng này thôi mà nó đã rất có cảm tình với họ ,đã vậy còn có bạn bè cùng lớp hết mực quan tâm ,lo lắng cho nó .Và đặc biệt hơn còn có hân –tình yêu đầu tiên của nó...

Hiện tại nó đang cùng đi với ông bà Tr. lên phòng hân-mà theo nó đó là căn phòng sắc mùi nước đá và sát khí nhưng cũng không kém mùi của tình yêu (ắcắc, ảo mà tưởng).Nó thật không ngờ được ở chung nhà với hân và càng không dám tin nó đang ở trước cửa phòng hân.Cái cửa gỗ được sơn màu đen bóng với các họa tiết trang trí được trạm trổ tinh xảo là các hình xương người nhỏ đan chéo nhau màu trắng bằng bạc được khắc nổi nhẹ trên bốn mép cửa .Ở giữa cánh cửa ấy là một đầu lâu xương sọ đan chéo nhau khắc nổi đậm và to làm cho căn phòng trở nên kì bí lạ.Bà Tr. bước vào trong cùng với ông Tr. Nó vẫn tần ngần đứng ở cửa vì nó nghĩ không biết sau cái cửa đầu lâu đáng sợ kia là căn phòng đáng sợ đến nhường nào.

- Cháu vô đi ,đừng sợ .

- Vâng..ng

- Vào đi rồi sẽ biết ,cô có tin quan trọng muốn nói với cháu và Quân.

- Vâng ạ !

“ Không biết là chuyện gì nữa.Sao trông mặt cô ấy vui thế” .Nó cứ nghĩ mãi rồi bước qua ngưỡng cửa phòng hân lúc nào không hay .

Á.....-Nó bỗng hét lên khi tận mắt nhìn thấy phòng hân.Căn phòng trông thật khủng khiếp.Xung quanh tường được sơn màu đỏ như máu.Xung quanh bức tường đó là các hình vẽ đầu lâu , ma quái , yêu tinh cụt đầu màu trắng có,đen có ,xanh thẫm cũng có.Chiếc giường đen từ đầu đến cuối:Cái gối nằm,cái gối ôm,cái chăn....Ngay cả con gấu bông à quên con yêu tinh bông một mắt với cái lưỡi đỏ ngầu le ra trông đến mà ớn cũng đen nốt.Bàn học thì màu trắng xung quanh là các hình đầu lâu.....Nói chung các thứ trong phòng toàn là đen trắng cả ngoại trừ bức tường đỏ thẫm như máu đã qua ba ngày.....

Hồn vía nó như nhập vào các hình ma quái trên tường rồi đấy.Nó đứng im như pho tượng cho đến khi một chiếc dép trong nhà bay thẳng vào đầu nó kèm theo là lời nói chói tai làm nó tỉnh dậy:

- Osin..vào đây làm gì??Muốn chết à??Xông vô không thềm gõ cửa luôn hả??

Tự nhiên bị nguyên chiếc dép bay thẳng vô mặt.Nó như từ một con mèo con hiền lành đang cuộn tròn nằm ngủ bị người khác trêu phá ,con mèo con ấy chắc chắn sẽ tỉnh dậy và gờn nanh vuốt ra cào cào cái người vừa trêu nó.Nó liền đáp trả:

- Đâu có.Cô chú dẫn tôi vô đây chứ.Chứ tôi có tự ý vô đâu.-Nó trả lời

- Cô còn dám cãi à. –Hân điên lên vì lần đầu có người dám trả lời hân

- Tôi có cãi đâu .Nói đúng chứ bộ

- Cô dám...

Hắn chưa nói hết thì

- Thôi ngay.Là mẹ dẫn My vào .Mẹ và bố có chuyện muốn nói với các con-Bà Tr. giảng hòa ,về mặt rất nghiêm túc

- chuyện gì mà mẹ/cô nghiêm túc thế??-Nó và hắn cùng nói

- Đúng có bắt chước giống tôi-hắn quát nó

- Ai bắt chước cậu.....c...h....ừ-Nó đang nói hùng hồn thì bỗng ngắt ngứ trở về lại thái độ rụt rè khi đứng trước mặt hắn như ban đầu.Nó sợ ánh mắt của hắn.Ánh mắt trong veo, lạnh lẽo như viên pha lê trong suốt đâm mình trong dòng nước cực lạnh của bắc cực.Còn giống cái roi điện ở trong rạp xiếc mà người ta thường dùng quát thẳng vào mõm con sư tử hung dữ để chế ngự nó.Cái roi điện là ánh mắt của hắn còn con sư tử chính là nó.Nó đang rất sợ.Nó cũng không biết tại sao mình lại sợ đến thế.Khi nhìn vào ánh mắt ấy ,nó bỗng trở nên ngắc ngứ và rụt rè không kiểm soát nổi.Nhận ra sự khác thường,ông Tr. lên tiếng giải vây cho nó.

Thôi nào hai đứa.Cãi nhau không lớn nổi đâu.Bây giờ nghe bố mẹ nói đây. Hai ông bà Tr. cùng đồng thanh nói:

- Ngày mai hai ta sẽ lên đường trở về Mỹ!!

5. Chương 5

Hắn dường như có vẻ không bất ngờ lắm.Hắn leo lên giường nằm đọc truyện rồi nói như đó là điều hiển nhiên ,mắt vẫn không rời cuốn sách:

- Có gì đâu mà bố mẹ nghiêm trọng hóa vấn đề lên thế.Hai năm khi con dọn về đây lâu lâu bố mẹ về thăm cũng chỉ ở 2.3 là nhiều.Có bao giờ ở quá một tuần đâu.Thế mà con cứ tưởng có chuyện gì...

- Đây.Bố mẹ nó kêu đi về mà trông nó bình thản đến vui mừng ghê chưa??Giận.Xí-Bà Tr. giả bộ giận dỗi.

Nó lại gần ông bà Tr. , nét mặt buồn hiu:

- Sao cô chú về sớm thế??Sao không ở chơi ít lâu??

- Cũng chỉ mình con lo cho cô chú.-Bà Tr. nhìn hắn rồi tiếp – Tại cô chú kí xong hợp đồng bên này rồi nên phải về sớm sợ thằng đệ tử cô không lo được việc ấy.Qua đó xong chắc thằng đó sẽ về nước đó..

Bà Tr. chưa nói xong thì hắn đã hét lên vui mừng:

- AAAAAAA...thật không mẹ....thằng Kiệt sẽ về đây hả??Vậy chừng nào nó về??Mẹ kêu nó về sớm nhá.Lâu rồi không gặp nó...

Hắn chưa nói xong bà Tr. quát ngay một trận:

- Con thôi ngay nhá.Thằng Kiệt về thì con vui lắm.Còn mẹ về thì cái mặt chảy ra như con dog Bec-giê là sao??Nói cho con biết con với cái My sống chung với nhau cấm cãi nhau đấy.Nếu có gì thì con đừng trách.

- WHAT??Mẹ đùa à.Sao con lại phải ở chung với con bé Osin đáng ghét này chứ??

- Mẹ không biết.Đừng nói nhiều.Cấm con đuổi bé My ra khỏi nhà.Mẹ sẽ gọi điện về thường xuyên kiểm tra.-Quay sang nó nói giọng ngọt-My à,tí nữa con ra sân sau rút quần áo của con vô nhá phơi lâu lắm rồi đấy.Rồi vô phòng nghỉ đi tối qua phòng giúp cô chú dọn Va-li nha

Vâng ạ....-nó nói rồi khẽ liếc sang nhìn hắn coi hắn phản ứng như thế nào.Hắn đang nhìn nó với ánh mắt căm thù.Hắn đã ghét nó nay càng ghét hơn.Trong ba điều hắn ghét nó (3 điều đó là: dám mặc đồ của bốn thiếu gia mà pha chế lung tung bộ đội, lùn một cách quá đáng và cái cuối cùng là dám nhìn nhan sắc ta một cách đăm đúi....)nay phải bổ xung thêm đáng ghét thứ tư nữa là dám ở chung nhà với bốn thiếu gia .Hắn lườm nó muốt toét con mắt .Còn nó thì sợ quá chuồn xuống nhà dưới.

Buổi chiều tầm hơn 3h45', nó đang rút mấy bộ quần áo của nó vô và đem lên trong phòng.Khi cất vào trong tủ xong thì nó qua giúp ông bà Tr. sắp xếp hành lý.Sắp xếp đồ đạc được hơn một nửa thì trời cũng đã gần tối. Ông Tr. xuống bếp nấu cơm ,chỉ còn nó và bà Tr., hai người vừa nói chuyện vừa pha trò .Trong căn phòng rộn tiếng cười mà chưa bao giờ có từ 1 năm trước sau khi hấn gặp chuyện.

- Nè My!!

- Vâng ạ!!

- Nhân lúc cô chú không có ở đây nhớ tạo cơ hội gần gũi Quân nhá.

- Ồ dạ...Cô này .cơ hội gì chứ.Ghét cô quá à-Nó đỏ mặt vừa gấp quần áo vừa đánh nhẹ vào người bà Tr.

- Thôi thôi cô nương.Xạo hoài.Lại còn ghét cô.Chứ không phải đang mừng lắm à??

- Ồ thì..thì...thôi !! Sao cô ở đây có mấy ngày mà sao nhiều đồ thế??

- Haizz!!Chuyển chủ đề nhanh thật!!Đáng ra cô tính ở đây lâu hơn để gần gũi Quân giúp nó vui ko nghĩ đến chuyện cũ nhưng mà có cháu ở đây rồi cô tin là cháu sẽ giúp nó không nghĩ đến chuyện cũ nữa .-Bỗng nét mặt bà hơi dịu xuống vẻ lo lắng còn hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú-Cháu nói thật cho cô biết cháu có thích thằng Quân thật lòng không hay chỉ tại nó giàu có nên cháu mới.....

Chưa để cho bà Tr. nói hết nó liền trả lời.Một câu trả lời thật lòng đã nằm sâu trong tâm trí nó suốt 2 năm nay.Mà nếu như có cơ hội thì nó sẽ nói thật to cho hấn biết:

- Cháu thích Quân thật lòng!!Đó là điều không thể thay đổi.Ngay từ lần đầu tiên cháu gặp cậu ấy cháu đã thích rồi.Đã hai năm,hai năm rồi đó.Cô có biết cháu thích cậu ấy như thế nào không ??Dù cậu ấy học khác lớp cháu.Dù cậu ấy học lớp *B1 còn cháu học lớp B11* nhưng cháu vẫn thích cậu ấy.Những ngày cậu ấy không đi học cháu cảm thấy rất lo lắng.Sợ cậu ấy gặp chuyện gì.Cô cũng biết cậu ấy như thế nào mà.Dù cậu ấy rất lạnh lùng nhưng cậu ấy cũng rất quậy phá,đánh nhau , đua xe như cơm bữa ấy.Khi mà cậu ấy đi học lại cháu.....rất mừng ,cảm giác như là mới giảm được 10 kí ấy .Thực ra cháu đã cố tỏ tình với cậu ấy hai lần rồi nhưng lần nào cậu ấy cũng bỏ đi chả thèm liếc cháu đến một cái.Hic..buồn quá cô ơi LL !!!Giá như có một ngày cậu ấy nhìn cháu ha!!-Mắt nó chớp chớp mơ mộng

Có một người đứng nép sau cánh cửa đã nghe thấy được. (này giờ nghe lén á).Người đó khẽ nở một nụ cười nụ cười nửa cười miệng.Thầm nghĩ đắc chí:

“ Ha....con bé osin này mà cũng can đảm để tỏ tình với mình à??Nó như vậy mà đòi mình liếc mắt nhìn à??Thảo nào mà học chung trường với mình mà mình chẳng nhận ra nó!!Con bé này quá mơ mộng ảo rồi!!”

Hấn quay lưng bước đi mà nụ cười đắc chí vẫn chưa tắt.

Sau khi hấn đã về phòng,nó hỏi:

- Sao cô lại hỏi cháu vậy ạ??Mà chuyện cũ gì đó là sao hả cô??

- À ..cô hỏi vậy thôi .Đâu có gì??-Bà Tr. quay mặt đi nói một mình không muốn cho nó nghe thấy-Chỉ là cô không muốn cháu như con bé ấy thôi.

- Cô nói gì ạ ???Con bé nào cơ (tai thính ,chất lượng nghe ngóng tin tức nhanh)

- Hơ..cháu nghe được à...Không có gì đâu ,chả là mỗi lần đói cái bụng của cô nó kêu như ai đang nói ấy.Chứ cô có nói gì đâu.

Ông Tr. từ dưới bếp nói vọng lên:

- Xuống ăn cơm cả nhà ơi!!

*Ở trường của hấn-Trường angle school chia làm 3 khu :A,B,C ,mỗi khu có10 lớp.Trong đó khu B là khối lớp 11. Lớp học được xếp theo năng lực học tập của từng cá nhân.Lớp hấn là lớp giỏi nhất.Còn lớp nó là lớp đặc biệt.Đặc biệt ở chỗ khu nào cũng chỉ có 10 lớp.Trong khi riêng lớp nó lại là B11 .Tại sao lại như vậy??Cứ xem rồi sẽ biết!!!

Quay trở lại vấn đề. Hiện giờ gia đình hần đang ngồi ăn cơm tối.Bữa tối cũng y chang như buổi sáng và buổi trưa .Tức là có nó,có ông bà Tr. và dĩ nhiên là không có hần .Hần nói là hần không muốn ăn với lí do :Con đang giảm cân .

Sau khi ăn tối xong .Nó lên phòng sắp xếp đồ cho ông bà Tr. tiếp.Không thể nào tin nổi,tổng cộng tất cả là gần ...20 cái va-li ~>"<~ .=" dợn=" xong=" cũng=" đã=" hơn=" 11=" h=" tối=" .nó=" về=" phòng=" tắm=" lại=" rồi=" leo=" lên=" giường=" .mở=" quyển=" an-buml=" gia=" đình=" lúc=" trước=" của=" nó=" ra=" mà=" đôi=" mắt=" nó=" nhòa=" đi.nó=" đã=" tự=" hứa=" với=" lòng=" là=" sẽ=" không=" khóc=" mà=" sao=" nước=" mắt=" cứ=" rơi??chùi=" nước=" mắt,nó=" có=" gắng=" kìm=" lại=" ngăn=" cho=" những=" hạt=" lệ=" dừng=" rơi=" xuống=" nữa=" .nó=" ôm=" quyển=" an-buml=" vào=" lòng=" thầm=" nói:=" ">

- Bố mẹ ơi ,con nhớ bố mẹ lắm!!Ồ trên đó bố mẹ sao rồi??Con ở đây vui lắm!!Có cô chú đối xử rất tốt với con!!Có cả người mà con đã thích thầm từ 2 năm nữa.Cậu ấy là con của cô chú đó.Lúc đầu con thật không tin , họ rất khác nhau.Tính cách thật sự quá khác.Nhưng điều đó lại là sự thật!!Đường như cậu ấy rất ghét con nhưng con sẽ cố gắng để cho cậu ấy không ghét con nữa.....Con hứa đó....

Mãi mơ màng nó ngủ lúc nào không biết.Giọt nước mắt lúc này vẫn còn đọng trên mi mắt nó bây giờ bỗng nhẹ nhàng lăn xuống .Chầm chậm ,chầmchậm để không làm nó tỉnh dậy.Giọt nước mắt đó rơi xuống tấm nệm giường nó đang nằm tạo thành một giọt nước thật đẹp . Nó rần chắc và trong suốt như một viên ngọc pha lê cao cấp không thể tan chảy.

Sáng hôm sau,ăn sáng xong ,ông bà Tr. chuẩn bị đi ra sân bay.Bà Tr. có vẻ quyến luyến nó lắm.Cứ nắm tay nó dặn dò hỏi chuyện mãi:

- Cháu giữ gìn sức khỏe nhé!!Nhớ ăn uống đầy đủ và cố gắng đừng nghĩ đến chuyện buồn nữa!!Và nhớtăng mức độ tình cảm nhớ -Nói nhỏ nhỏ rồi đánh mắt với nó.

- E hèm..khụ khụ!!-Hần ho húng hần-Nói gì thì nói to lên nhé ,Có gì mờ ám mới nói thầm thì đấy..khụ khụ !!

- Có gì đâu nào , mẹ chỉ dặn My khi nào mà bị còn hành quá thì phone ẹ thôi .Cứ đa nghi...Thôi !! Đến giờ rồi mẹ đi đây!!khi nào rảnh mẹ sẽ về chơi.-Liếc hần-Khi nào thằng Kiệt về nhớ ra đón nó.Cấm con đùa với nó quậy phá nếu không mẹ bắt nó về nước đấy!!

- Cô chú ơi!!Cô chú đi mạnh khỏe và thường xuyên gọi điện thoại về nhé!!Cháu sẽ gọi thường cho cô chú đấy!!

- Ủ !!Cháu cũng vậy nhé!!Thôi trễ rồi...Pp mọi người-Ông Tr.

Xe taxi tới đón.Nó cùng với hần phụ bê 20 cái va-li ra.Sau khi chiếc xe vừa đi khuất hần liếc nó một cái rồi sắc rồi đi vào nhà.Nó vừa đuổi theo vừa la:

- Nè!!Chờ tôi với !! Sao cậu đi nhanh thế ??Nè.....-Nó chưa nói xong thì hần đã dừng lại và quay người qua .Theo quán tính nó không kịp dừng lại và đã đập đầu vào ngực hần.Nó xoa xoa cái mũi và không ngừng rên:

- Ôi...đau quá..huhu...Tại sao cậu lại dừng lại hả??Đã vậy cũng không thèm nói nữa!!

Hần lạnh lùng gơ năm ngón tay lên trước mặt nó:

- Nếu cô muốn sống ở đây lâu dài thì cố gắng mà giữ lấy năm điều này.Nghe cho kĩ ,tôi không nhắc lại lần thứ hai đâu .Thứ nhất cô phải gọi tôi là cậu chủ, không được gọi như tôi là bạn cô.Thứ hai cô không được làm phiền tôi.Thứ ba cô không được vào phòng tôi khi chưa có sự cho phép của tôi..Thứ tư cô phải nghe lời tôi . Thứ năm và cũng là điều cuối cùng và cũng là điều quan trọng nhất cô không được kể cho ai nghe là cô đang sống ở nhà tôi .Nếu cô làm trái lời hoặc cố tình vi phạm thì cô dục quần áo mà đi nhé.Tôi không tiền đâu.Lúc đấy thì đừng có khóc mà năn nỉ gọi bố mẹ tôi.Tôi không nghe đâu.

Nói rồi hần bỏ đi,hai tay đút vào túi quần trông lạnh lùng và cũng không kém phần.....đẹp trai

Nó đang suy nghĩ về những điều kiện của hần,miệng lẩm nhẩm học thuộc:

- Cũng không khó lắm ,mấy điều kiện này dễ ợt hà....Cậu tưởng í lộn cậu chủ tưởng như vậy là dễ dàng đuổi tôi ra khỏi nhà chắc...đừng ảo nữa.Tôi phải ở đây để làm cho cậu nhớ à lộn cậu chủ nhớ đến tôi.Há há há ...Ê ,chờ tôi với .Đi nhanh thế??

Sau khi vô nhà ,hắn nằm ườn trên cái sofa vươn vai rồi ngáp sáng khoái:

- oáp.....cuộc sống là đây..bố mẹ đi rồi mình lại được tận hưởng cảm giác độc thân , hic....ước gì không có con bé đấyhắn chạy xuống bếp lấy một đồng bánh sanack rồi lại chạy lên phòng khách gác chân lên bàn. Một tay thì bấm remote , một tay thì bỏ bánh vào miệng ăn ngon lành :

- haizz....chán!!! Chả có phim nào hay hết....A....chương trình dạy nấu ăn kìa....hức...Đang đói nhìn cái này còn đói hơn....Mấy giờ rồi ta???mới 10.00...Hình như tí nữa có phim thì phải ??Ráng coi mấy cái quảng cáo chờ tới giờ vậy..

Về phần nó.Nó đang ở trong bếp rửa chén . Nó có bao giờ rửa đầu chứ.Nó từng là đại tiểu thư mà.Lần đầu tiên rửa nên suýt rơi mất lần . Sau hơn nửa tiếng đồng hồ hì hục rửa năm cái chén cuối cùng cũng xong.Cũng may không bể cái nào.Khiếp nó thật ,rửa cho đến khi cái chén nó phát sáng thì nó mới chịu ngừng.Cũng gần 10.30 rồi.Phải nấu cái gì cho hắn ăn thôi.Mà nó thì biết nấu cái gì nhờ??Tất nhiên là không biết rồi vì vậy cho nên nó đành.....nhịn đói.Mà như vậy thì hắn cũng phải thế.Không biết hắn có chịu hay không.Nên nó đành phải hỏi “cậu chủ” thôi:

- Cậu chủ ơi!!Cậu có muốn ăn gì không ạ-hỏi trước

Hắn trả lời cụt ngắn và lạnh lùng:

-Không!!Nhìn mặt cô tôi ăn không vô!!

Nó mừng ra mặt ,nhảy tưng tưng :

- Vậy cậu chủ không ăn ạ???Vậy tôi khỏi nấu nhá???-Nói xong nó chạy vào bếp chuẩn bị “quyết chiến” với quái vật.

Thật đấy.Nó đang đánh nhau với quái thú đấy.Trông nó y chang “ nữ hiệp sĩ anh hùng” đang cầm kiếm đánh yêu tinh.Mà kiếm ở đây làchổi còn yêu tinh , quái vật là...rác.Công nhận nó tưởng tượng hay thật.Dùng may hút bụi nên cũng nhanh thôi ,chỉ khoảng nửa tiếng để hút bụi hết cái nhà.Xong phần quét thì phải tới phần lau.Nó tiếp tục tới công việc lau nhà.Bỗng nghe có tiếng nhạc action phát ra từ phòng khách.Nó giật mình nhìn lên cái đồng hồ rồi hét ...thầm : (Sợ “cậu chủ” nghe)

- AAAAAAAAAAAAA....Má ơi!!Hôm nay có phimhoạt hình“Siêu Nhân Gao” .Ồi..11 giờ rồi .Đến giờ rồi làm sao giờ . Mình đang lau nhà làm sao chạy lên phòng coi được.Mà coi ở phòng khách thì cậu ấy sẽ không cho đâu.....Làm sao??Làm sao giờ??...Á..biết rồi..cậu ấy cũng đang coi siêu nhân mà phải không??Chạy ra đó lau nhà lâu lâu coi ké ..hehe..thông minh thật ta ơi!!

Nghĩ là làm nó chạy ra phòng khách lau nhà.Vừa lau vừa mân mân cái Ti-vi .Đang lau nhà thì có cái khúc 5 anh em siêu nhện đánh bọn ôruku (viết đúng không ta) hay quá nên nó đứng lại coi.Mà khổ cái là nó duyên đến độ đứng che ngay cái ti-vi làm hắn không được coi đâm ra cáu,hắn lấy luôn cái vỏ cocacola mới uống xong quăng vào người nó ,hét to:

-Cái con bé kia....Duyên vừa phải thôi chứ...Đang coi khúc hay mà đứng nhảy cái màn hình ai coi được...lượn ra chỗ khác nhanh..Mà cô lo lau nhà đi.Xớ rớ ở đây làm gì hả??Tôi cho cái nữa bây giờ!!

Nó xoa xoa đầu,mặt nhăn nhó,chu mỏ rên :

- Hức...đau....ác độc..tôi coi ké tí mà cũng keo...tại lâu chưa coi nên muốn biết thôi chứ bộ....không cho thì thôi...Xí...ple

Nó dậm chân thỉnh thoảng đi ra chỗ khác,lầm bầm:

- Ai mà tin nổi hotboy lạnh lùng như cậu ấy mà lại coi phim hoạt hình siêu nhân gao chứ.Đã vậy coi lại còn cười nữa chứ.Như con nít ấy-Hức đau quá....

Vì hắn không cho nó ở phòng khách lau nhà nữa với lí do:Sợ gián đoạn phim nên nó đành ôm cục tức mà vô nhà bếp lau nhà.

- Hai con thần lẩn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi.....

Nó vừa lau nhà vừa lau bàn ăn vừa hát. Tiếng nó hát nghe thật dễ thương, y như con nít ấy. Tiếng nó trong trẻo vút lên làm nó đỡ mệt hơn. Mặc dù không coi được phim nhưng mà nghe tiếng thôi cũng đủ làm nó cười tít mắt rồi. Bây giờ trông nó yêu lắm. Nó mặc một bộ cây trắng làm nó y chang thiên thần- Thiên thần trần gian. Bất ngờ tay nó vướng vào một vật đang ở trên bàn ăn và.....

.....XOẢNG.....

Tiếng rơi vỡ của vật đó vang lên làm nó tái xanh mặt mày.

“Chết rồi, làm sao bây giờ???” Cậu ấy mắng cho xem!!”- Mới nghĩ đến cảnh ấy nó đã rùng mình rồi. Nhưng điều đó cũng không làm cho nó sợ bằng tiếng nói “hỏi thăm” của hấn. Hấn đang ở phòng khách thì nghe tiếng rơi vỡ, nên phải bỏ phim chạy vô xem chuyện gì. Hấn hét lớn.

- Cô làm bể cái gì vậy hả???” Cô muốn đuổi ra khỏi nhà hả???” Cô muốn chết không hả???”

Nó giật mình sợ hãi, cúi mặt xuống nhận lỗi, lấy tay chỉ cái đồng “thành tích” của nó, lắp bắp:

- Hức...cá...i ...kia....kia....tôi không....cổ....hức ...ý...đâu.....tôi...chỉ...lỡ tay....hức...thôi...!!” Cậu chủ ...đừng...giận...nhá!!!!:m196:

Hấn nhìn theo hướng tay nó chỉ. Khi đã thấy và biết được cái vật tội nghiệp bị vỡ kia là cái gì. Hấn “ngậm ngùi đau xót” mà chửi nó:

- Đồ phá hoại . Cô có biết cái bình hoa đây tôi mới mua nhân dịp tôi sống ở một mình mà không có bố mẹ không hả???” Cô tính phá hoại kỉ niệm đầu đời, bằng chứng cho sự tự lập của tôi đây hả???”...tôi phải...tôi phải.....:m029:

6. Chương 6

Nụ cười đánh mất

Tôi phải.....tôi phải....

Hấn chưa kịp nói xong thì nó đã vội nói :

- Cậu chủ đừng đuổi tôi mà. Tôi lỡ tay thôi chứ đâu cố ý....cậu chủ đẹp trai , cậu chủ tốt bụng , cậu chủ đáng yêu ơi....đừng đuổi tôi mà nha...Tôi năn nỉ cậu chủ mà...-Nó chấp hai tay lại rồi chớp chớp mắt .

- Tôi bảo đuổi cô hồi nào ??” Cô nghĩ tôi hẹp hòi vậy hả ??”(Chứ còn gì???) Tôi đâu phải loại người có tí chuyện mà lại đuổi Osin như vậy chứ...Cô mà ở đây đảm bảo lại vỡ đồ nữa...Lên lầu dọn dẹp ngay cho tôi....Cầm cô.....ơ.....ơ.....đâu rồi??” Thôi kệ , chắc cô ta nhớ điều kiện của mình rồi, không dám vô phòng mình đâu!!

Vừa nghe tin không bị đuổi , nó chạy lên lầu luôn... vừa đi vừa lẩm nhẩm :

- Lúc nãy cậu chủ nói gì nhẩy??” Lên lầu dọn dẹp à??” Nhưng mà mình vừa dọn dẹp trên lầu xong mà...Chắc cậu ấy kêu mình vô phòng cậu ấy dọn dẹp =.”...(chết thật...)

Hấn đi xuống phòng coi phim Siu nhưm tiếp . Còn nó lon ton mang cái xô với cái khăn vào phòng hấn :

- Hức....Cái phòng ghê rợn....Đồ quái thái...làm gì mà sơn màu đỏ hoét như huyết tương ấy....kiểu này chắc phòng hấn chưa bao giờ có trộm đột nhập mất...Vừa mới vô đã ngất vì tường ma rồi....May mà có đèn chứ không thì mình cũng chả dám vào...Ban đêm giật mình tỉnh dậy chắc tưởng gặp ác mộng...

Nó vừa lau cái bàn học của hấn vừa nhả mặt lầu bầu....Bỗng nó dừng lại khi tay nó chạm vào một khung hình. Một khung hình bị quay mặt vào trong.

Tò mò nó cầm lên xem, khung hình thật là đẹp , màu vàng đồng...đơn giản nhưng trông rất xinh...

Là bức hình của một cô gái. Trông xinh không thể cãi được. Cô gái có một nụ cười thật ấm áp, rạng rỡ như ánh nắng ban mai .

Gương mặt cô không hề trang điểm nhưng trông rất đẹp và giản dị, mái tóc dài uốn lọn phồng màu đen nhánh làm nổi bật làn da trắng và đôi má ửng hồng của cô - một nét đẹp thuần khiết của một thiên sứ với nụ cười sưởi ấm muôn vật của mặt trời.

Trong ảnh, cô gái mặc một chiếc váy màu trắng dính những hạt cườm đá pha lê làm nó phản chiếu ánh sáng với mặt trời tạo ra một lớp óng ánh bảy sắc cầu vồng thật mỹ miều. Nếu cô gái này có đôi cánh trắng muốt mọc đằng sau lưng thì sao nhỉ???

Nó bất giác phải buột miệng khen :

- Đẹp quá !!!! Trông cứ như là thiên thần thời hiện đại vậy.

Nó càng ngạc nhiên hơn khi thấy cái người đứng bên cạnh cô gái ấy trong tấm hình là ...hắn.

Hắn rất khác . Hình như bức hình này chụp lâu rồi thì phải . Trông khuôn mặt hắn khá trẻ con . Mà theo ngày tháng trong tấm hình này thì hình như là chụp cách đây 2 năm rồi thì phải.

Hai năm à . Hắn cũng về nước cách đây 2 năm . Nó suy nghĩ nhiều về con số 2 này lắm . Có rất nhiều uẩn khúc về sự kiện cách đây 2 năm nay . Nhưng điều mà khiến nó phải suy nghĩ nhiều nhất chính là nụ cười của hắn....

Nó mới rạng rỡ và đẹp làm sao .Hình như từ lúc nó biết hắn đến giờ nó chưa thấy hắn cười –một nụ cười đúng nghĩa của nó lúc nào hết.Không thể chối vì kúc này hắn đẹp hơn bao giờ hết .

Nó cảm thấy ghen tị với cô gái đã đem đến cho hắn nụ cười này nhưng nó cũng rất cảm phục cô gái vì nhờ cô mà nó biết : hắn biết cười.Và hình như hắn đã làm mất nụ cười đó-Nụ cười bị đánh mất

Nó đặt khung hình nhẹ nhàng xuống bàn trở lại .Nhưng thật không may cho nó.Khi mới đặt xuống thì vô tình cái khăn lau bàn lúc này nó đang cầm trên tay quét trúng khung ảnh và....bức ảnh đã rơi xuống đất ngay trước mặt hắn khi hắn “vô tình”lên lầu để kiểm tra nó lau dọn đến đâu rồi hay lại trốn việc.

Khung ảnh rơi xuống.Mặt thủy tinh bên trong quá mỏng nên vỡ thành từng mảnh nhỏ,có miếng còn nát vụn .Lớp đồng dát bên ngoài thì bị long thành từng mảng trông rất nhảm nhí

Hắn và nó đứng sững người lại.Chưa nhận thức được hắn đang ở trong phòng này,nó hoảng hồn ngồi xuống nhặt miếng vỡ.Gương mặt nó tái xanh vì sợ .

Hắn chạy đến ngay chỗ nó,mặt đỏ lên vì tức.Gạt nó ra làm nó té xuống đất .Hắn nhặt tấm hình lên .Đôi mắt long lên vì giận.

Hắn ra chỗ nó bị hắn đẩy lúc này xách cổ áo nó rồi kéo nó đứng dậy.Nhìn nó bằng cặp mắt giận dữ đầy thù hận và nói-một giọng nói nhỏ nhưng sắc lẹm và lạnh lùng.Mặt hắn bây giờ cũng lạnh không kém.Hắn chửi nó

~ WHY?? ~

Hắn ra chỗ nó bị hắn đẩy lúc này xách cổ áo nó rồi kéo nó đứng dậy.Nhìn nó bằng cặp mắt giận dữ đầy thù hận và nói-một giọng nói nhỏ nhưng sắc lẹm và lạnh lùng.Mặt hắn bây giờ cũng lạnh không kém.Hắn chửi nó

Hắn kề mặt sát vào nó , giọng đanh lại :

- Hình như tôi có nói với cô là không được vào phòng tôi rồi, đúng không??Và tôi cũng nói cô không được đụng vào bất cứ đồ đạc của tôi rồi phải vậy không??Sao cô còn dám đụng vào đồ tôi nữa hả??Cô bị điếc hay nhờn mặt thế???Cô có biết bức hình đây rất quý với tôi không ??(không nói sao biết)....Nói !!! nói nhanh Chọc tức tôi hả ?? – hắn quát lên

Nó chỉ biết lặng im ,đôi mắt trong veo của nó bắt đầu ngấn lệ . Nhưng....nó phải ngăn cho dòng nước mắt này không được trào ra.

Bởi vìhắn không thích con gái khóc.Điều này nó biết khi nghe bọn con gái nhiều chuyện lớp bên cạnh nói.

Vì vậy ,nó phải cắn chặt môi và tự dặn lòng là không được phép khóc .Môi nó muốn bật máu ra nhưng nó vẫn cắn chặt .

Hắn không bận tâm đến những điều đấy , thậm chí cũng không cần để ý xem nó đang làm gì.

Trong mắt hắn bây giờ nó như là một kẻ thù-một kẻ thù thì luôn làm chướng mắt tới cái người được gọi là cầm thù tên kẻ thù ấy (ôi...lãng nhăng quá) :

- Cô điếc hả ??Nói tôi nghe coi???Có con osin trong nhà như cô thật là ngu mà.Sao mẹ tôi lại cho cô ở đây chứ.Cái con osin ăn bám như cô thật là vô tích sự .Cô không có gì làm ngoài việc phá hoại tôi sao?? Từ hôm cô ở đây đến giờ toàn gây phiền phức cho tôi .Cô là thứ ăn bám đáng ghét nhất mà tôi từng gặp....

- Im đi...-Nó hét rồi khóc nức lên.Một phần là do bị hắn chửi và cũng do một phần là lòng tự trọng của nó đã bị xúc phạm-xúc phạm quá lớn.Đối với nó là một tổn thương quá sâu ,vì vậy nó không thể kìm nén lại dòng lệ đang cố nuốt vào này được.Mặc kệ cho hắn có ghét nó hay không ??

- Cậu biết gì mà nói??Cậu nói tôi ăn bám hả??Tôi ăn bám nhà cậu bao giờ chứ ??Tôi xin lỗi vì đã đụng vào vật báu của cậu .Tôi xin lỗi vì đã làm hư nó.Nhưng tôi không cố ý cơ mà.Cậu có biết không hả??Cậu có cần phải chửi tôi như thế không??Cậu chửi tôi sao cũng được nhưng không được nói tôi ăn bám nhà cậu.Cậu biết câu đó đối với tôi như một sỉ nhục rất lớn không??Tôi biết cậu ghét tôi .Cậu không ưa tôi ngay ngày đầu khi tôi ở đây.Tôi biết....Nhưng tôi không muốn thừa nhận điều ấy.Nhưng bây giờ tôi chịu đủ rồi ...cậu không muốn tôi ở đây thì tôi đi.Tôi đi cho cậu vừa lòng...Cậu yên tâm tôi không nói với bố mẹ cậu đâu.Và cậu cũng sẽ không thấy tôi xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu .

Nói rồi nó tông cửa bỏ chạy....vừa chạy nó vừa chùi nước mắt . Lòng nó đau như cắt.Trái nó như bị ai bóp nát vụn.....

Chạy xuống sân nó mở cửa đi luôn .Nó hơi chần chờ lúc mở cửa nhưng tự trọng không cho phép nó chần chờ.

Trời bỗng đổ mưa....

Trái tim em như bị ai xát muối

Nó rỉ máu chỉ vì người em thương

Ở trong phòng ,hắn nhìn ra cửa sổ.Nhìn theo cái bóng nhỏ bé của nó mà hắn có một chút động lòng.

Hắn nắm chặt bức ảnh cô gái rồi ôm vào lòng ,hắn nói bằng một giọng cay đắng pha lẫn nỗi buồn.Ánh mắt hắn không còn lạnh lẽo và tóe lửa nữa mà thay vào đó là một nỗi buồn chất chứa :

- Thủy Băng à !!!Anh làm vậy có phải là sai không??Nói vậy có với con bé đó có phải là rất nặng không ??Nhưng cũng chỉ tại con bé ấy làm hỏng đồ kỉ niệm của em.Có phải ngay từ đầu yêu em là anh đã sai không??Tại sao em lại bỏ anh?? TẠI SAO ??

Hắn hét lên rồi lấy tay còn lại đập tay liên tục xuống nền nhà mặc cho kẽ tay đang bắt đầu rỉ máu.

Nó chạy trong những hạt mưa lớt phớt.Nó căm ghét mưa.

Tại sao mỗi lần nó buồn,mỗi lần nó chán nản,mỗi lần nó cảm thấy mình như một đứa bỏ đi thì lại trời mưa.Ông trời trời đùa nó sao??

Trời mưa mỗi lúc một to hơn.... không một gợn mây....

Nó chạy được một đoạn khá xa thì dừng lại.Ngồi xuống ôm ổ bụng bên trái.Nó bắt đầu cảm thấy đau rồi.Nghỉ một chút...nó thậm rửa tên ôn đã chửi nó :

- Hức....đồ đáng ghét...thấy tôi chạy mà không cản lại...Tôi ghét cậu....đã vậy thì tôi sẽ không quay trở lại nữa.

Đi thất thủ từng bước ,nó bỗng sức nhớ ra :

- Chết rồi....Quần áo của mình ...An-bulm ảnh của mình....Mất gì thì mất nhưng không thể mất cái đó được....Bây giờ quay lại đây lỡ hấn khinh mình thì sao..Hấn sẽ chê cười mình...Nhưng mà đó là kỉ niệm duy nhất của bố mẹ mình mà...-Nó suy nghĩ một hồi lâu thì....-Mặc kệ....hấn nói gì cũng được .Mình lấy xong rồi đi chết ai mà sợ.

Nghĩ là làm.Nó quay đầu đi luôn.Nhưng xung quanh nó lúc này bỗng tối sầm lại .Đầu óc quay cuồng.Nó đau đầu kinh khủng và lại một lần nữa nó lại ngất xỉu.Nhưng lần này thì khác.Nó không xỉu ở trước cửa nhà hấn nữa mà là một góc vắng không người qua lại.

Trời vẫn tiếp tục mưa...mưa không ngớt...mưa lại còn to hơn lúc chiều....Trời u ám như chính tâm trạng nó lúc này....Mưa dai dẳng biết chừng nào ngừng ??

Hấn dọn dẹp những mảnh vỡ thủy tinh rồi vuốt lại tấm hình đã bị nhàu nát trong tay hấn (nguyên nhân chính làm hư tấm hình =.= ”) cất ngay ngăn trong ngăn bàn rồi đi xuống dưới nhà .

Hấn cầm remote tiếp tục coi phim như không có gì xảy ra với suy nghĩ:

- Cô ta đi chán rồi lại tự quay về thôi .Cô ta làm gì có nhà .

Vì cái suy nghĩ ấy mà hấn cứ nằm ườn ở cái ghế sofa cho tới khi :

ọc....ọc....ọc – bụng hấn sôi dữ dội .Hấn ôm bụng nhăn nhó . Ngược nhìn lên cái đồng hồ rồi nhìn ra ngoài đường nơi có màn mưa càng ngày càng dày đặc không có vẻ gì là tạnh .Hấn chép miệng :

- Híc....mấy hôm rồi nhịn đói chưa ăn gì giờ đói quá.Mà sao gần 6 giờ rồi mà con bé này vẫn chưa về ta??Không biết nó đi đâu.Lỡ bố mẹ gọi về thì chết.Đói bụng quá.Đành mất mặt một lần năn nỉ nó về kêu nó nấu cơm vậy chứ biết sao bây giờ.Đói quá rồi .Cô giỏi lắm .Chờ tôi tìm được cô thì cô biết tay tôi .Gru‘

Hấn chạy lên lầu lấy cái áo khoác , chạy xuống lấy cái chìa khóa xe tra vào ổ rồi phóng đi . Trước khi đi hấn còn rú ga mấy tiếng do thói quen đua xe đã ăn sâu vào máu.

Cứ thế , hấn lao vút trong màn mưa .Quẹo hết ngõ này tới ngõ kia mà vẫn chưa thấy nó đâu.Hấn bắt đầu bực mình:

- Bực quá...vẫn chưa thấy con bé này đâu hết.Tôi mà tìm ra cô thì...cô biết tay tôi.Hơ..hơ..Hắt xì...hơi....lạnh quá...

Nhưng dường như hấn có một linh cảm – một linh cảm rất mạnh cho thấy nó đang ở một nơi.Hấn bắt chợt rung mình :

- Quái ...sao mình có cảm giác nó đang dầm mưa nhờ??Nó đâu có ngốc đến cỡ đó . Nhưng mà sao cứ có cái cảm giác này??Mà sao mình lại có cảm giác chứ ??Trước giờ mình đâu có linh cảm này ngay cả đến Thủy Băng . Sao nhờ??Hay là...Chẳng lẽ...Không... không phải...sao mình thích con bé mới gặp 3 ngày mà toàn gây rắc rối ỉn chứ ...Mệt quá...tìm nó đã...lắm chuyện quá...

Theo trực giác mách bảo , hấn liền quay đầu xe lại và phóng thật nhanh .Hấn rú ga liên tục và càng ngày càng tăng tốc.

Hấn như xé toạc màn mưa và át hẳn tiếng mưa bằng những tiếng nổ bô quái gở.

Và kết quả cho những cái nẹp bô khoe khoang của hấn là....xe bị nổ lốp ngay giữa đường khi đã gần tới nơi nó bị xỉu.

Hấn bực mình chửi bậy một từ : Mẹ kiếprồi dong xe gửi đại chỗ nhà thằng bạn gần đây rồi tiếp tục lê thân dầm mưa đi tìm nó tiếp.

Đi mãi mà vẫn không thấy nó ,thêm cái lạnh và đói ,hấn càng ngày càng bực mình :

- Mệt quá !! Sao đi mãi vẫn chưa thấy ??Biết nó ở đâu mà tìm đây??Từ chiều đến giờ phải hơn 6 tiếng rồi ,hay là nó lên xe buýt đi rồi??VẬY mình còn tìm nó làm gì??Nhưng sao mình cứ có linh cảm là nó ở đâu gần đây nhờ ??Bực mình quá !!

Hấn vừa đi vừa lẩm bẩm mãi cho tới khi vấp phải “cái gì đó” làm hấn té lăn quay ngay giữa góc phố , hấn hét âm lên :

- YAAAAA ! Có xui cũng xui vừa thôi chứ . Làm gì xui liên hoàn thế này??Bực mà chết mất.Thằng nào mắt dạy để nguyên khúc gỗ to tướng ở đây thế này??Ông mà biết được ai ông đánh cho thọt giò ...Bực quá !!

Hắn nản chí không muốn tìm nó ,định quay về thì chân hắn lại vấp “cái gì đó” một lần nữa .Không nhịn được nữa hắn ngồi xuống coi vật đó là vật gì.Bất chợt hắn reo lên :

- Ô...bé osin , sao...sao nó nằm sải lai ở đây thế này?? - Hắn đánh nhẹ vào má nó – Ê, ê tỉnh lại...Sao nằm ở đây??Chết rồi hả?? - Hắn bắt đầu lo lắng

Đầu hắn bắt đầu phân tích dữ liệu :

“ Hình như cái hôm mẹ kêu mình đưa quần áo cho con bé mặc là nó mới sốt dậy thì phải .Từ hôm đó đến giờ là 2 ngày rồi.Bây giờ lại thêm dầm mưa 6,7 tiếng đồng hồ nữa.CHẾT CHA!! Sao sống nổi?? – Hắn suyt nữa thì hét lên

Hắn gãi gãi đầu nhăn mặt ,lấy tay sờ trán nó :

- Chết giắc !! Nóng quá , phải công nó về nhà thôi .Hở , công nó á ??Sao công nổi trời??Tự nhiên cái xe quái nó nổ lốp giữa đường là sao??Thôi mệt quá . Đại cho rồi.

Hắn nâng nhẹ nó lên rồi xốc nó lên vai . Đi từng bước vội vàng về nhà , lòng lo lắng không ngừng , có một phần hối hận nữa .Ai kêu hắn là một tảng băng không biết lo lắng cho người khác chứ??

Linh cảm là một thứ

Cảm nhận

Mà chỉ có những người

Được coi là

Định mệnh của nhau

Thì mới

Cảm nhận được

Hắn công nó trên lưng mà không ngừng cầu nhàu :

- Người gì mà trông bé con mà nặng quá vậy, mệt muốn chết hà. Nếu không phải lỗi tại tôi thì tôi đã không công cô về rồi. Cô nên hãnh diện một tí đi.

Cứ thế hắn tự hỏi tự trả lời suốt quãng đường . Nói chung hắn không muốn cằn nhằn nó nhưng hắn mệt quá nên phải nói một mình cho bớt mệt

Về đến nhà , hắn công nó lên giường , quăng nó cái ầm lên nệm rồi lấy tay vỗ lưng mấy cái.

Xong rồi hắn chạy về phòng tốc hành thay đồ rồi chạy lại về phòng nó.Hắn gãi đầu gãi tai mãi mà vẫn không biết làm gì .Mặt hắn cứ đực ra ngu không thể tưởng .

Cuối cùng hắn đành phải gọi điện cho ông bác sĩ chuyên môn của nhà hắn.

Tiếng tút.....kéo dài lắm hắn đứng tim và mệt mỏi.

10' trôi qua ,không có ai nhấc máy , hắn bực mình đập mấy cái rầm rồi lằm bằm :

- Chắc lại đi bù khú rồi .Bực mình thật.

Hắn bước tới gần giường nó .Trong đầu hắn bỗng nảy ra một phương án : thay quần áo cho nó.

Nhưng không được , hắn như hóa đá :

- Không được ,sao mình thay quần áo cho nó được ??Chết mất . Nhưng không thay thì nó chết quá??Sao giờ??Hay là nhắm mắt thay vậy??Mình đang làm cử chỉ hào hiệp mà.Nhưng mà....

Hắn bước lại gần nó hơn . Rờ nhẹ vào trán rồi nắm nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của nó.Hắn chép miệng :

- Hình như không ổn rồi.Tay chân thì lạnh ngắt,trán thì nóng . Không thay đồ cho nó là không ổn . Haizz , đành vậy , Hy vọng tỉnh lại nó đừng chửi mình .

Nói rồi hấn nhắm chặt mắt lại , rồi lấy tay che mặt . Mặt hấn dần đỏ lên , nóng ran . Hấn nhẹ nhàng đưa những ngón tay đang run nhè nhẹ tới gần cúc áo của nó.Khi đã chạm tới hấn giật mình buông ra.Hấn tự lấy tay tán vào mặt mình =.=” :

- Sợ gì chứ!!Cứu người mà...Hứccổ lên.

Tự cổ vũ chính mình thêm một lần nữa,tim hấn đập mạnh hơn bao giờ hết.Hấn lại từ từ đưa tới gần, chạm được vào cúc áo nó rồi,mặt hấn càng đỏ tợn.

Hấn nhắm thật chặt mắt lại.Hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần . Những ngón tay của hấn run lên bần bật . Tay hấn gỡ nhẹ cái cúc áo của nó.

Trong đêm mưa,tiếng tim đập của ai đó át hấn cả tiếng mưa.Không gian yên ắng không một tiếng động.

Hấn chưa kịp gỡ được nửa cái cúc thì ...

RENG...!!RENG...!!.....

Tiếng chuông điện thoại reo lên dồn dập làm hấn giật bắn người nhưng hấn phải thở phào và cũng phải cảm ơn cái điện thoại yêu dấu.

Nhắc ống nghe lên,hấn tăng hắng sửa lại giọng bằng giọng lạnh như đá thường ngày :

- Alo !

- Quân hả con ?? – giọng một người hỏi .

- Vâng !! Tôi đây !! Ai đấy – lạnh như không có gì lạnh hơn

- Khiếp mày!!Bác đây!!Bác Yến đây.Mày đừng có nói là mày không nhận ra giọng bác nhá!!Bác giận đấy!!

- Á..xin lỗi bác!!Tại mưa to nên con không nghe.Hì Hì....Bác gọi con có gì không ạ ??-Cười lấy hên,thay đổi thái độ ^^?

- À....Con Ti Hoa nhà bác bị ốm...Mưa to quá không mua thuốc được.Nhà con có không cho bác viên thuốc hạ sốt ,con bé sốt cao lắm!!

Một ý tưởng nảy lên trong đầu hấn :

- Vâng,chắc có.Bác qua nhà con lấy nhá.Sẵn con nhờ bác cái này!!Mặt hấn gian không chịu nổi >”<>

- Ủ ...chờ bác tí – Cúp máy luôn

Trên môi hấn nở 1 nụ cười gian .

* LÝ LỊCH TRÍCH NGANG ^^:*

Bác yến : đã tầm 52 tuổi , tính tình khá trẻ con ,vui vẻ,tốt bụng.Là hàng xóm của nhà hấn trước khi hấn ra đời và di cư sang Mỹ.Hầu như tất cả quá khứ về hấn bà rất rành và thường hay cho hấn lời khuyên.Rất rõ tính cách của hấn.

Đặc điểm : Không nhiều chuyện nên có bí mật cứ kể cho bác ấy nghe và bạn sẽ nhận được lời khuyên thích hợp ^^.

7. Chương 7

Kính koang!! Kính koang....!! –Tiếng chuông cửa nhà hấn reo liên hoàn , rõ mồn một giữa đêm mưa ^^

Hấn chạy vội xuống cầu thang , cầm trên tay cây dù rồi ào ra cửa . Gương mặt vui hơn hội .

- A !! Bác How are you ?? – Hấn niềm nở , không có tí gì gọi là lạnh lùng hết (^^v)

- You cái gì mà you ?? Không mời bác vào nhà à ??-Bác yến cóc đầu hấn

- Auz ~>”<~ !!con=”” quên=”” !=”” bác=”” vô=”” đi=”” –=”” hấn=”” nhần=”” mặt=”” ôm=”” đầu=””>

Bác yển theo hấn vào nhà . Vừa mới bước vào, hấn đã lắp bắp hỏi :

- Bác..Yến...!! Bác rảnh...không...?

- Làm gì....??Nói gì nói nhanh ,bác còn về cho con Ti Hoa uống thuốc .

- Hơ...sao bác biết ...con có chuyện ...nhờ thế ??

- Nhìn cái mặt mày là biết !!

- Hi !! Bác theo con lấy thuốc đi rồi con nói bác chuyện này!!

- Hừ..nhìn cái mặt mày bác nghi lắm nhá !!

Sau khi hấn đã lục tung cái tủ thuốc rồi đưa cho bác Yến vỉ thuốc hạ sốt ,hấn lập bập nói :

- Bác Yến yêu dấu !!Cháu nhờ bác cái này nhá ...

- Umh‘....!!

- Chả là con osin nhà cháu... nó dầm mưa nên sốt cao !! Cháu tính thay đồ cho nó nhưng mà ... nhưng mà ... - nói tới đây , hấn bắt đầu đổ mặt

- Nhưng mà cháu sợ, cháu là con trai mới lớn nên cháu ngại lắm chứ gì ?? – Bác yển nhái giọng hấn rồi tiếp :

- Thôi !! Mau đưa bác lên phòng nào !! Dầm mưa để lâu coi chừng vô phổi thì chết !!

- Vâng ạ !! – thật là lễ phép

Hấn dẫn bác Yến vào phòng nó :

- Cô bé dầm mưa lâu chưa ??

- hình như 6 , 7 tiếng đồng hồ rồi bác – Nói một cách bình thản như không có chuyện gì

- Cái gì ??? Mày muốn con bé chết hả??Mau ra ngoài để bác thay đồ cho con bé mau !! –Bác yển quát ầm lên rồi đũn hấn ra ngoài cửa.

Bác với lấy bộ quần áo trong cái ba-lô của nó rồi mặc đỡ vào . Bác Yến rờ nhẹ vào trán nó rồi khẽ lắc đầu . Bác mở cửa đi ra ngoài .

- Quân !!

- Vâng !!

- Cô bé sốt cao lắm .Sao cháu không gọi bác sĩ ??

- Haizz...cháu có gọi cho ông bác sĩ nhà cháu mà chả thấy ông ấy bắt máy.

- Ai??Ông bác sĩ “ già còn ham hồ “ á ??

- Hơ..hơ... cháu không biết !! Hình như chỉ có bác mới gọi ổng là vậy !! (=.=)

- Ông già ấy thì chán lắm !! Thôi , bác về , không con Ti hoa mong . cháu nhớ những lời bác dặn nhá

- Vâng .

- Trước tiên.....Sau cùng.....Đấy...nhớ chưa ??

- Vâng ..cháu nhớ rồi...có gì cháu gọi cho bác .

Hấn tiễn bác Yến ra cổng rồi khóa cửa lại . Hấn vào phòng nó . Rờ nhẹ trán nó lần nữa :

- Vẫn cứ nóng nóng nhờ !! – Lấy cái chăn đắp lên tận cổ cho nó .

Hấn chạy về phòng lấy cái máy sấy tóc . Cắm vào ổ điện rồi ngồi lên giường sấy tóc cho nó .

Hồi tưởng của hân

[Bác yến] : Con nhớ trước tiên là lấy chân đắp thật ẩm .Rồi dùng máy sấy sấy khô tóc cô bé . Không thì sốt nặng hơn đây

[hân] : Yes sir !! -

Kết thúc hồi tưởng

Hân đang sấy tóc cho nó . Bàn tay hân luồn nhẹ vô từng lọn tóc nó.Mùi thơm từ mái tóc nó cứ phảng phất quanh hân làm hân cảm thấy thật ấm áp – Một mùi hương quen thuộc

Hân cảm thấy nhớ Thủy Băng – Người con gái đầu tiên và có lẽ cũng là lần cuối cùng hân yêu .

Thủy Băng cũng có những nét rất giống với nó . Đó là điều hân nghĩ.

Thủy Băng cũng có mái tóc dài và hương thơm đặc biệt xuất phát từ chính mái tóc.Chính mùi hương này làm hân cảm thấy quen thuộc .

Nhưng dường như cảm giác này có phần khác . Hân không biết nó có thêm cái gì mà hình như khiến cái vật đang nằm trong lồng ngực bên trái hân rung lên nhẹ nhàng thì phải .

Cảm giác chắc gì đã đúng??

Và

Cảm giác chắc gì đã sai ??

Những lọn tóc mềm mượt và thêm cái “khang khác” từ mái tóc nó cứ khiến tim hân đập nhẹ nhàng

Ngồi sấy tóc cho nó mà hân cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nó .

Nó cũng đáng yêu chứ nhờ .

Khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ con . Làn da trắng hồng tự nhiên làm ửng hồng đôi má phúng phính . Đôi lông mày cong vút và dài làm đôi mắt nó to và rất trong sáng .

Ờ nói tóm lại là nó không đẹp nhưng dễ thương . (trích nguyên văn những lời hân nghĩ)

Tự nhiên hân đỏ mà không biết tại sao . Có phải là tại vì nó .

Bỗng hân tự lấy tán tán vào mặt mình một cái rồ đầu =.=” :

- Mình điên thật rồi . Sao lại nghĩ con bé này giống Thủy Băng chứ . Sao giống được ?? Thủy Băng của mình tất cả mọi thứ đều hoàn hảo .Từ tính tình đến việc nấu ăn ...Mọi thứ đều giỏi . Còn con bé này không biết nấu ăn thế nào chứ tính tình thì nhí nhố như con nít (nhìn lại mình đi , Cũng lo chơi mà nói ai ??)

Nhắc đến Thủy Băng là hân lại đau nhói ở tim . Nét mặt hân trông sầu đời kinh khủng . Hân bắt đầu nhớ lại . Nhớ lại cái ngày hôm đấy .Cái ngày mà đã làm hân thay đổi hoàn toàn về tính tình cũng như mọi thứ

Hồi tưởng 2 năm về trước

Vào một ngày No-el cách đây đúng 2 năm . Tuyết rơi phủ kín mặt đường . Trời rét căm nhưng các cặp tình nhân vẫn khoác vai nhau đi trong niềm hạnh phúc .

Cách con đường nhộn nhịp đó không xa . Tại một nhà hàng sang trọng mang tên “ restaurant love“ cũng nhộn nhịp người không kém.

Nhà hàng này chỉ mở cửa vào những dịp đặc biệt và chỉ đón tiếp các cặp couples vào thôi .

Hôm nay là No-el nên nhà hàng chơi một bản nhạc dành tặng riêng cho các đôi tình nhân đang yêu nhau và đang có mặt tại nhà hàng này.

Bản nhạc thật hay , thật có ý nghĩa .Bản nhạc này mang tên “ the roses for me , my love“ .Bản nhạc được sáng tác từ nhạc sĩ Cheery _ candy từ rất lâu và đến giờ vẫn được lưu truyền .

Không khí hiện tại ở nhà hàng đang rất lãng mạn .Bỗng có tiếng hét từ một người con trai :

- Em nói cái gì ?? Tại sao lại như thế hả ??

- Em xin lỗi . Em thích anh nhưng em không thể đến với anh .Vì vậy chúng ta chia tay đi .-Cô gái nói với giọng buồn bã nhưng rất cương quyết

- Em nói em thích anh thì sao lại chia tay .Tại sao lại không thể đến với anh .

- Em xin lỗi....!!! Anh đừng hỏi em nữa....!!Chúng ta chia tay thế thôi!!! Tạm biệt anh !! – Cô gái hét lên rồi cầm giỏ xách chạy ra ngoài nơi có một chiếc xe hơi cực sang trọng đang chờ cô ấy

Người con trai như chết đứng vì cảnh tượng này . Thế là hết , mối tình đầu thanh mai trúc mã từ khi 2 người còn bé tí đã tan vỡ .Cô gái đã có người mới – Đó là những điều chàng trai ấy biết.

Trong đêm giáng sinh , đáng ra là ngày hạnh phúc đối với tất cả mọi người nhưng đối với chàng trai lại là ngày đáng ghét nhất .

Sau khi đã nốc hết bao nhiêu rượu trong quán Bar và vất vưởng trên đường .Cuối cùng hắn cũng về nhà trong trạng thái say khướt.

Bố mẹ hắn lo lắng hỏi nhưng hắn chỉ lắc đầu và lên phòng

Gọi điện thoại cho cô gái nhưng không có ai bắt máy . Đã khuya, 12 h đêm rồi chứ ít chứ.

Chàng trai bực tức gọi điện cho thằng bạn để nhờ điều tra thêm về cô gái và để nghe một tràng chửi vì tội phá giờ thiêng của người bạn :

- Kiệt , mày điều tra cho tao thêm về Thủy Băng xem cô ấy đang đi đâu

- Ồ ...Không đi chung cùng với đại ca sao??Mà đại ca uống rượu à??

- Nói nhiều , mau điều tra cho tao

Và sau khi nghe được kết quả điều tra của Kiệt , chỉ trong một đêm hắn đã là con người hoàn-toàn-khác . Hắn lạnh lùng chỉ vì không muốn thích một-ai-nữa . Hắn đập phá tất cả mọi thứ và quyết định về Việt Nam để thay đổi tất cả.

- Đại ca...theo thông tin em biết thì gia đình nhà Thủy Băng đã mất sau một vụ tai nạn cách đây đúng một tuần .Thế đại ca không biết à ??

-

- Cô ấy đã được một người bảo trợ đi qua Úc và sinh sống luôn bên ấy .Chuyến bay khởi hành lúc 1h đêm và sẽ bay trong vòng 5' nữaVà nghe nói gia đình bảo trợ cô ấy có một người con trai cũng bằng tuổi đại ca và hắncũng rất đẹp trai....

Cạch...hắn làm rơi chiếc điện thoại xuống đấtỪ thì hắn biết gia đình cô gái hắn thích gặp nạn nhưng hắn hoàn toàn không biết có người bảo trợ cho cô ấy đi Úc....

Nhưng chỉ vì vậy mà chia tay sao ???

Kết thúc hồi tưởng

- Nước...nước..... _ tiếng reo vô thức của nó vang lên kéo hắn về thực tại . Hắn nói :

- Gì ?? Cô nói gì nói lại tôi nghe coi .Tôi không nghe thấy =.=”

- Nướ.....c _ tiếng nghe rất là bi ai

- À....nghe rồi...chờ tôi tí nhá...tôi lấy liền !!!

Hắn chạy xuống bếp lấy nước cho nó rồi chạy một mạch lên phòng

Hắn đưa ly nước trước mặt nó :

- Này!! Uống đi ! –Trông rất tự hào

-

- Ô...chết !!Quên mất...Con bé này nó đang ngất sao uống được ??

- Nước.....nước !!

- Biết rồi ...biết rồi ...!!!Nước đây...Cô không tỉnh lại sao uống hả ?? – hơi cáu rồi

- Nước...nướ...c...!!

- Chờ ạ...nước ...nước hoài...nè...cô không dậy sao uống hả??

- Nư...ớ...c....- giọng của nó khàn khàn đầy mệt mỏi .

Hắn chẳng biết làm sao bây giờ nữa,vò đầu bứt tóc mãi mà chẳng biết làm sao để cho nó uống nước trong khi nó đang ngất thế này nữa .Cuối cùng một cái bóng đèn lóe sáng trong đầu hắn

. Nhưng hắn khựng lại vì một lý do

- Không đượcdùng cách này để cho nó uống nước thìchết mất... không đượcsao giờ ??Ngay cả đến Thủy Băng mình cũng chưa từng ...làm sao có thể–Hắn đang phân vân không biết làm thế nào.Vì cái cách này coi bộ hơi nguy hiểm,tàn một phần đời trai của hắn không biết chừng

- Nước....nứ...ơ...c...

Cái tiếng kêu của nó như một động lực vô hình thúc đẩy hắn thực hiện cái “ sáng kiến “ hắn vừa đề ra .

Hắn muốn cho nó uống nước nhưng bằng cách này thì thật không dám làm....nhưng ...

- Nướ...c...nước....

Nghe cái tiếng nó thảm thiết thế hắn cũng không đành lòng . Hắn tự cổ vũ chính mình bằng....một tán vô mặt mặt :

- Không saokhông sao...cái này không có tội đâu ,cái này chỉ là giúp người...mà giúp người thì không có tộiHức....đành vậy thôi....

Sau cái màn tự hỏi tự trả lời ấy ,cái mặt hắn nhăn hơn bao giờ hết .

Hắn đau khổ cầm cái ly nước vừa mang lên cho nó rồi đưa lên miệng mình ...

Rồi hắn từ từ tiến đến bên giường nó.Lấy một tay chống cằm điểm tựa rồi dần dần kề mặt mình lại gần mặt nó => truyền nước

Thình thịch....thình thịch....

Tiếng tim hắn đập dồn dập .Mặt hắn càng ngày càng đến gần mặt nó.Môi hắn càng ngày càng sát môi nó.Và.....cuối cùng môi hắn đã chạm vào môi nó.

Hắn như ngừng thở.Những mạch máu trong cơ thể hắn cứ rung bần bật lên .

Cuối cùng do tim đập mạnh quá nên hắn đã ngẩng mặt lên và không ngừng lấy tay chùi miệng , mặt đỏ lên :”(

- Sao kì vậy chời.....??Tự nhiên lại thế này....??Sao tự nhiên hồi hộp thế này ...??

Hắn cứ một tay đưa lên ngực vừa lăm bắm như thằng điên ngoài chợ . Hắn đi vô trong rửa mặt . Sắp sắp nước vô mặt cho tỉnh táo rồi trở ra .

Hắn lấy tay sờ nhẹ trán nó lần nữa . Cũng bớt nóng rồi nên hắn định về phòng ngủ .

Nhưng hồi ơi.....ngay sau khi hắn vừa mới định quay đi thì nó đã nắm lấy tay hắn (vô thức) .Hắn giật thót . Một luồng điện chạy qua người hắn . Hắn nghĩ nó giả vờ xỉu nên quát nó cho đỡ ngứa =.=” :

- Ya‘...con bé này.Dám giả vờ hả.Lại còn nắm tay mình nữa.Buông ra mau .

- Lạnh...quá....tôi...lạnh.....- nó nói và siết chặt tay hắn hơn

- Lạnh...??Bộ cô ngất thật hả ?? (_ _)Xin lỗi tôi tưởng cô giả bộ-Hắn biết xin lỗi hả chờ

Nắm tay nó.Tay nó lạnh thật.Hắn chạy qua phòng lấy thêm chăn đắp cho nó.Nhưng nó vẫn không ngừng kêu lạnh.

Cuối cùng suy nghĩ mãi hắn cũng quyết định là....

Hắn nhảy lên giường nó. Kéo nó quay mặt vào mình rồi ôm nó vào lòng , tim hắn lại một lần nữa đập thật nhanh

.....Ngại ngủ.....

.....Hồi hộp.....

.....Nhưng cũng có cái gì vui vui

.....Nhen lên trong lòng hắn.....

Hắn cứ ôm nó vào lòng .Và quả nhiên nó đã không kêu lạnh nữa.

.....Và hôm ấy

.....hắn ngủ rất ngon.....

.....Chỉ vì nó.....

.....Nhờ nó.....

.....Đem lại cho hắn.....

.....một cái cảm giác.....

..... Bình yên.....

.....Không còn nhớ đến Thủy Băng nữa.....

.....Mặc dù.....nó chả làm gì.....

Tiếng mưa bên ngoài hòa lẫn với nhịp tim bên trong của cả hai con người . Nên mặc dù trời có thật lạnh nhưng họ vẫn cảm thấy thật ấm áp

Sáng .

Ánh nắng len lỏi qua những kẽ lá và hắt lên khuôn mặt hắn.Hắn lấy tay sờ trán nó :

Phù....hết nóng rồi....!!Thôi...Đi nấu cháo cho nó ăn...

Hắn về phòng vệ sinh cá nhân rồi đi xuống bếp....Gãi đầu mãi mà vẫn chả biết nấu cháo thế nào....

“ Thôi cứ nấu đại cho xong vậy , mắt công nó tỉnh dậy lại không có “

Vậy là hắn đi lấy nồi nấu cháo và bắt đầu vật lộn với cái bếp.

————>> ~ nửa tiếng sau đó ~ <————>

Hiện tại hắn đang ngồi vắt vẻo trên ghế và...lau mồ hôi rồi tự nói một mình :

Súp....súp.....ôi ngon quámấy ngày nhịn đói ăn mì gói cũng thấy ngon...súp...súp ?! Mà sao cháo thơm thế nhờ?? Đến mình còn thèm đây này . Sao bác Yến nấu cháo ngon thế không biết ?!

Hức...thì ra là hắc không nấu được nên đành qua nhà bác Yến xin cháo thể mà cứ tưởng...

Hắc bưng bát cháo lên cho nó .Nó vẫn chưa tỉnh nên hắc quyết định lấy quyển an-bum! nó để trên bàn ra coi .

Hắc phì cười vì những tấm hình của nó.Những tấm ảnh trông ngộ lắm.Phần đầu thì chụp lúc nó còn bé , càng về sau thì trông có vẻ lớn hơn.

Điều làm hắc chú ý là hồi nhỏ cho tới bây giờ tấm nào nó cũng chụp rất ngộ nhưng cũng hay hay ^^~

Tấm thì nó chu chu cái mỏ , có tấm thì nó đang phồng mặt , tấm thì đang lè lưỡi.....Nhưng cái nào cũng đáng yêu hết :”>

Hắc nhẹ nhàng rút trong cuốn an-bum một bức hình –Một bức hình nó đang làm xấu nhưng trông rất xinh rồi nhét vào túi quần . Cái mặt trông rất gian >

Đúng lúc ấy thì nó tỉnh lại.Xoa xoa cái đầu nó tự hỏi :

- Ôi mình đang ở đâu đây ??Thiên đàng hay địa ngục??

- Đang ở nghĩa địa chờ mai táng thừa cụ !! – Hắc vẫn ngồi trên ghế nói với cái giọng điệu

- AAAAA.....!!!Mẹ ơi !!! Cậu chủ làm tôi hết hồn!!!! Dám hù tôi hả ?? – Nó hét toáng lên và lấy gối quăng vô ..mặt hắc

- YA‘...cô làm gì đấy...nể cô mới ồm nên tôi không thèm chấp nhá.....

Nó lấy tay dụi dụi mắt , Hỏi hắc :

- Sao tôi ở đây ?? Tôi nhớ tôi đi rồi mà?? AAAAAAA.....!!Mà sao tôi lại mặc bộ quần áo này??Hôm qua tôi mặc cái áo khác cơ mà!!AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....Chả lẽ.....

Nó chưa kịp nói hết thì hắc đã bịt miệng nó lại rồi đau khổ giải thích cho nó nghe chứ không thì sập nhà .Cuối cùng nó đã hiểu.Hắc kêu nó vệ sinh cá nhân rồi bưng cho nó tô cháo bắt nó ăn rồi đi uống thuốc.Xong rồi hắc phi qua phòng hắc nằm ngủ ngon ơ.

.

.

.

Tầm 3h chiều , sau khi nó đã ăn uống và tắm rửa.Nó bỗng nảy ra một ý định :

- Ngày mai mình sẽ đi học lại .

Ừ !! Nó sẽ đi học lại .Nó đã nghỉ cả hơn một tuần rồi mà . Nhưng đồ đi học ngay cả tới cặp , vở...nó cũng chả có.Nó lục trong cái ba-lô của nó thì nó mới biết nó vẫn còn cái ví tiền,không nhiều lắm so với số tiền tiêu vặt của nó hồi trước nhưng cũng đủ mua bao nhiêu đồ để vô học

Đi một mình thì chán quá , cứ như con điên mới xuất viện ấy nên nó quyết định rủ hắc theo

liệu hắc có đi không.???Mà đi thì sẽ ra sao.....

8. Chương 8

...Hoàng Hôn...:

—

Nó mở cửa vào phòng hắc.Hắc vẫn đang ngủ.Nó lay lay vai hắc :

- Ê cậu chủ ơi . Dậy tôi nói nghe cái này . Ê !!!!

- AAAAAAA.....cô lượn đi . Tôi đang ngủ biết chưa hả .

Nói xong hấn lấy gối úp vô mặt rồi lấy chân đùn nó ra .

- Gru'....không dậy hả ?? Đã vậy tôi cho cậu biết tay .

Nó phồng mặt đi xuống bếp rồi trở lên với cái lọ gì đó trên tay .Nó đứng trước giường hấn với bộ mặt rất ác quỷ .

- HeHeHe.....này thì không chịu dậy hả . Là do cậu quyết định đẩy nhá !!!

Vừa nói nó vừa lấy tay rắc rắc một nhúm nhỏ mấy cái hạt trong cái lọ lúc nãy nó cầm trên tay . Chỉ 2s sau nó đã có tác dụng cực mạnh khiến hấn phải bật dậy...

- Hơ hơ hơ hắt xì...hơi.....hắt....psi'....Át xì...sụt sịt ...hắt pxi'....cái quái...hắt xì...gì vậy...hơ hắt....vậy nè???...xì...AAAA.... Má ơi hạt tiêu!!!!Đứa nào??

- Tôi này !! – nó nói giọng rất đều

- Cô...cô....ai cho cô dám rắc hạt tiêu vô người tôi hả

- :-“ ai kêu không chịu dậy làm gìdậy đi tôi nói nghe cái này , vui lắm

- Cái gì?? – Hấn dụi mắt rồi hỏi tiếp – Không vui thì cô đừng có ở đây nữa nghe chưa ??

- Rồi...

.

.

.

Thế là sau một hồi kể lể , năn nỉ , chớp mắt . Hấn đã lưỡng lự gạt đầu với vẻ mặt khó chịu và.... buồn ngủ :

- Hoooooooo...oáp. Được rồi.Cô đi về phòng thay đồ đi , chờ tôi thay đồ xong rồi đi

- Yes sir !! ^^

Nó vui lắm .Vui vì hấn đã đồng ý . Vui vì hấn đi cùng nó . Khoảng cách hy vọng sẽ rút lại .

Cộc cộc cộc....

Gõ cửa mãi nhưng không thấy hấn trả lời.Mở nhẹ cửa không thấy đóng nên nó vào luôn .

- AAAAAAAAAAAAAA Cậu chủ muốn chết hả ?? Sao giờ vẫn còn ngủ ??

- – Vẫn ngủ như chết

- Gru'..... đừng để tôi phải dùng chiêu cũ nhá !!

- AAAAAAAAAA – tiếng la thứ 2 trong ngày được hét lên -,đừng tôi dậy rồi .

- Hehe .. Mau thay đồ rồi đi với tôi . Trễ rồi biết chưa hả . Tôi cho cậu 12' chuẩn bị - Sao giống bama hấn thế =.=” . Nếu không thì đừng hỏi tại sao (ai chủ ai tớ thế ??)

- Cô....

.....

- A...

Nó đứng dựa lưng vào cửa chờ hấn . Và kết quả cho việc đó là hấn mở cửa ra và...nó té vô người hấn.May mà hấn đỡ kịp . Bốn mắt nhìn nhau . Chớp chớp Mặt nó ửng đỏ lên

- :>

Hắn không nói gì . Chỉ biết nhìn nó và thấy sao nó hôm nay xinh thế :”> , mặt hắn cũng dần đỏ lên và cổ quất cho bớt ngượng và cho không khí bớt yên tĩnh :

- Ê.....sao hôm nay cô dám mặc áo giống tôi hả ?? – Hắn soi nó mãi mới tìm thấy chủ đề gây chiến :

- :O – Nó dụi dụi mắt như không tin vào mắt mình , chợt ...- A :”> với cậu có duyên thật ý nhờ . Bắt tay cái đi .

Ừ . Đời có nhiều cái duyên thật . Nhiều đến nỗi ta phải gọi nó là tình cờ . Tình cờ hôm nay hắn và nó mặc chung một kiểu áo, chung một màu áo và tính cờ hơn là 2 cái áo ấy là một cặp .

- Điên à . Bắt cái gì , thay ngay áo ra cho tôi. – Hắn nói nhưng không hiểu sao có cái gì trong lý trí hắn kêu hắn nói là nó đừng thay

- Ừ...tôi hết áo rồi.Lúc đi tôi gom có mấy bộ mà toàn bộ cũ thôi.Tôi không muốn cho cậu chỉ mất mặt đâu.

- Hừm....

- Đấy.....nếu muốn thì tôi thay....Rồi lúc ấy người ta nhìn thì đừng nói .

- Khoan – Hắn chụp khuỷu tay nó lại – Hừm...tôi không muốn bị người ta cười là đi chung với đứa ăn mặc quê mùa đâu nên tôi tạm chấp nhận đấy .

-

Vừa đi mà hai đứa cứ cãi nhau ầm lên . Nào là :

- Chẳng hiểu sao tôi lại phải mặc áo “tình cờ” giống nhau với cô thế nhỉ?? V.v.....

Hắn ca cẩm suốt khiến nó cứ phải đắp lại . Rồi hắn ngồi xuống mang giày vào, miệng vẫn không ngừng nói :

- Không biết mặc thế này có làm người ta hiểu nhầm không nhỉ ...

- Bực mình quá ...- Hắn chưa kịp nói hết câu thì nó hét lên - Khỏi phải móc , tôi thay là được chứ gì

- Khoan – Mặt tái xanh – Cô ...có biết là trễ rồi không hả , đi nhanh rồi tôi còn về học bài nữa :O

- Nể cậu chủ đấy nhá chứ không thì.... Ở đâu rồi....?Đứng lại chờ tôi với...

Hắn đã đi ra cửa từ lúc nào khiến nó phải chạy theo (chân ngắn) . Nó chạy lại ôm tay hắn :

- Hơi...mệt quá...

Mặt hắn đỏ lựng lên , tự nhiên tim hắn đập loạn nhịp :

- Con bé này , nam nữ thọ thọ bất thân hiểu chưa hả?? Tự dưng ôm tay tôi – vừa nói hắn vừa kéo tay ra .

- Hừ...Không thì thôi. Mà giờ ai còn câu đấy nữa .Chưa nghe câu “ nam nữ bình đẳng” hả ??

- – Im lặng không nói gì bởi vì nó nói quá đúng .

- Mà sao lại đi bộ , xe mô-tô cậu chủ đâu rồi ??

Cái xe của hắn hiện giờ vẫn còn trong nhà thằng bạn vì cái tội thích rú ga => chưa đi sửa .

- Hôm cô bị bệnh ấy , tôi chở cái con bò đi shop , nó mua nhiều đồ quá nên xi lốp . Rồi gặp cô ấy (nói dối)

- Hừ ... Cho đáng , ai kêu thích chở gái đi làm gì , nếu hôm đấy mà cậu đi tìm tôi thì cái xe đâu có bị sao – Nó giận dỗi

“ Chính vì đi tìm cô nên cái xe mới thế ấy chứ “ – Hắn nghĩ

.

.

.

Vừa đi ai cũng nhìn bọn nó vì :

1. Mặc đồ giống nhau .
2. một người quá cao , một người quá ...nhùn
3. một người thì liên thoảng nói, một người lạnh băng chả nói câu nào .
4. Và cuối cùng là một người cứ tìm cách trêu người kia , còn một người cứ nhin cười

- Sắp đến chưa, tôi mỏi chân quá . Nãy giờ đi bộ hơn nửa tiếng đấy – Hấn vừa than vừa dậm dậm chân – Trời lại nắng cô muốn giết tôi hả ??

- Tôi cũng nóng muốn chết này . Chờ tí .Cố đi một tí đi

- Chờ hoài , nãy giờ hơn mười lần rồi . mà phải vô cái chỗ cô chỉ mới được , ở gần kia có cái shop bán đồ đẹp mà không chịu vào ...

- A...Đến rồi ...

Nó chỉ vào một cửa hàng có cái tên là: LƯU LY

Nó đẩy cửa vào , miệng cười toe , một người niềm nở mời :

- Chào quý khách...ơ !!

- Chị Lưu Ly !! – Nó vui mừng hét lên rồi nhào tới ôm chầm người có cái tên đấy

Chị Lưu Ly – Chủ cửa hàng chuyên bán đồ dùng học tập Lưu Ly , rất thân với nó và đám bạn nó . Tốt bụng nhưng cũng rất...dữ >”<>

- Sao em lại ở đây .Chị cứ tưởng là em mất tích rồi chứ .Hức... Đám bạn em ngày nào cũng đến hỏi chị có thấy em không mà chị có biết đâu . Con Bách Hợp (em của chị Ly) ở nước ngoài đọc trên mạng nghe vậy cũng gọi cho chị liên tục . Ai cũng lo cho em mà em lại dậm lặn mất à ??thế giờ em ở đâu ??

Bách Hợp - em chị Ly , bạn thân của nó , hiện đang du học từ 2 năm trước .Nhân vật này sẽ được nói đến ở các chap sau nên hãy nhớ tên nhân vật này

- Hì , bí mật nhưng mà chị yên tâm , một nơi rất tốt nhá !! ^^

- Hừm . không nói thì thôi , ơ !! mà em đi với ai kia ??

Chị Lưu Ly chỉ chỉ tay vào hấn .Cái người đang đứng dựa vào tường , khoanh tay lạnh lùng chăm chú nghe cuộc đối thoại giữa nó và chị Ly

- O , dạ , cái đó ... - Nó ấp úng

- Chào , tôi là Quân .

Hấn đứng trước mặt chị Ly rồi tự giới thiệu , trên gương mặt không biểu lộ tí sắc thái nào .

- Hơ..chào em , cứ gọi chị là Ly .Chị là bạn của ...

- Biết rồi . Bạn con ngốc này chứ gì ? – Hấn hướng mặt ra cửa , lãnh đạm nói.

- Cái gì cơ , nói ai ngốc đấy ?? - Nó hét lên ra chiều tức tối :-L

- My , qua đây - Chị Ly ngoắc nó

- Vâng

Vậy là sao My ?? Đó không phải là Quân – hotbot trường mà em thích sao??Sao em lại đi chung với cái thằng máu lạnh đấy ??

- O .. dạ ...Em kể chị không được nói cho ai nhá !!

- Gật gật

- Chuyện là

#\$%!^&(*) sau đó (*)&^%\$#

! ... Xong !!

Nó liền thoáng kể , chị Ly gạt đầu ra vẻ đã hiểu . Nó và chị đi ra ngoài nơi hấn đang đứng đó

- Thôi , em với chị ra lựa đồ đi , cứ để cho bạn em ở đây

- Vâng

Chị Ly kéo tay nó ra lựa . Vừa lựa đồ vừa hỏi chuyện nó

Sau khi nó đã lựa đồ xong

- Sao hôm nay cửa hàng đông khách thế chị ?? – Nó nhìn vào cái đám đông toàn là con gái trước cửa.

- Nhìn kĩ lại đi nhỏ , bọn ấy không có mua đồ mà là mua trai đấy . Không thấy bọn nó đang bao quanh “ người í “ à ??

Cái bọn con gái ấy đang bao quanh lấy hấn , đông lắm , tầm cỡ hơn 30 người chứ ít gì .Trong đó có những bà đã hơn 40 tuổi , con nít có , tầm tuổi nó và hấn cũng có , ngay cả bà già 65 tuổi cũng mom mem chống gậy đến hỏi số phone hấn . Hấn bị hỏi đến nghẹt cả thở , mặt đỏ gay , mặt hấn cau có hấn nhưng không dám chửi họ . Hấn chỉ còn cách là đưa mắt sang cầu cứu nó .

Nó chẳng thấy gương mặt hấn đang cầu khẩn nó lúc này .Cái nó đang thấy là bọn người đó đang dành giựt hấn .Nó gườm gườm mắt nhìn về phía họ . Bực mình . Nó chạy về phía hấn , nó chạy thẳng vô bọn con gái rồi lôi hấn về phía quây . Điều này làm hấn rất ngạc nhiên .

Sau khi đã lôi hấn ra được , nó ôm chặt cánh tay hấn , phồng miệng nói , noi tất cả những gì nó muốn nói , từ lâu ... :

- Ai ấy người tán bạn trai tôi vậy hả , đồ vô duyên !!

Hấn khẽ mỉm cười vì khuôn mặt nó lúc này , đáng iu quá !!

- Bạn trai của cô ?? Xin lỗi à , cô như vậy mà anh ấy thèm quen à ??

Trong đám đông dạt ra một đứa con gái cực kì xấu .Trang điểm thì lờ lợt , mặc quần áo thì ngắn cũn cỡn .

- O...thì...nhưng mà cô không thấy chúng tôi mặc áo tình nhân hả ?? – Nó lấy tay chỉ chỉ , nét mặt thoáng chút bối rối .Nó thầm nghĩ .

“ Ủ , ai là bạn trai mày chứ , đồ nhận vợ . Lỡ hấn không nhận thì...”

- Cô ấy là bạn gái tôi đấy .Sao ?? Có ý kiến gì không ?? . Bỗng dưng hấn lên tiếng cắt ngang suy nghĩ nó .

- Em không tin . Con bé này nó... – Một đứa khác lên tiếng , con bé quá to nhưng bị hấn cho 1 cú :

- Cô ấy không đẹp nhưng tôi thích cô ấy , bởi vì cô ấy là cô ấy , không giống như bọn con gái trang điểm lờ lợt như mấy người . Sẵn đây nói luôn , tôi thích cô ấy .

Hấn nói với một giọng trầm nhưng rất chắc chắn khiến bọn con gái có phần tin , nhưng để chắc chắn hơn vừa nói hấn vừa khoác vai qua nó , lấy ngón tay vờ nhẹ lên má nó . Biết chỉ là diễn kịch . Chỉ là muốn giúp nhau thoát khỏi bọn con gái nhiều chuyện này nhưng sao cả 2 lại đổ mặt lên , tìm đập loạn xạ ...

- Thôi , chúng tôi tin rồi , xin lỗi cô bạn chúng tôi ... đi đây .

Bọn hám trai đó đi ra khỏi cửa hàng với gương mặt ngại . Chị Ly đứng đó mỉm cười

- Thôi 2 em về đi !! Trễ rồi đấy . Vì 2 em là tình nhân nên chị giảm 50% đấy .Lần sau ghé lại nhá . hehe

- Chị !! Ai là tính nhân với nhau chứ ?? – Cả hai đỏ mặt hét toáng lên rồi cùng nhìn nhau vì...đã nói giống nhau .

- Đấy...thế còn chối , thôi !! mai My nhớ đi học nhá !!

- Vâng , nhưng chị đừng nói với mấy đứa bạn em về chuyện em kể chị đây – Nó quay lại hét to với chị Ly rồi quay qua lườm hằm đang kéo nó về

- OK !! – Chị Ly cũng hét lên

Hai con người cùng hướng về phía trước , nơi ánh hoàng hôn đang dần tắt . Những sắc đỏ cuối cùng của ngày chiếu lên 2 đứa trông thật dịu dàng và hạnh phúc .

....Hoàng hôn

.....Ngày cuối cùng dần lụi tắt ...

..... Kéo theo bóng tối đang dần đến.....

- Ê này !!!

Nó hồi hã chạy theo hã đang đi ra khỏi cửa hàng (hã đi cực nhanh nhá) rồi kéo tay hã lại , hã nghiêng đầu hỏi :

- Gì hả ??- Hã nói cộc lốc

- Bây giờ về hả ??

- Chứ sao , không lẽ đi mua đồ tiếp ??

- Không , mua đủ rồi . Nhưng mà giờ về chán lắm , còn sớm mà , đi chơi nhá !!

- Cô nhìn lại đồng hồ cho tôi nhờ , gần 7h tối rồi đấy .Tôi đói bụng rồi thưa cô!!

- Đi đi - không nhèo ; – Tôi dẫn cậu chủ đi ăn cái này rồi đi chơi. Ở nhà cả ngày không chán hả ??

#\$%^&(*)!!

Năn nỉ , ỉ ôi một hồi rồi cuộc hã cũng chịu , nhưng cái mặt còn hơn đũa đám . Hã thì cái mặt cứ hất lên trời , khó chịu . Cái tay thì cứ đút vô túi quần làm nó kéo hã đi phát mệt =.=” ...

.
.
.

— Trước cửa chợ đêm formit —

Những làn gió lướt nhẹ trên mặt hồ , mặt nước lặn tẩn gợn sóng .Hồ nước mùa thu đẹp thật ! Những chiếc lá cứ lặng lẽ xoay tròn trong hồ

nước tạo cảm giác thanh bình , êm ả . Nhưng liệu khung cảnh ấy có còn được yên bình như thế mãi không ?? Bởi vì ...

- Never !! – Hã hét to làm mọi người xung quanh ai cũng nhìn chăm chặp hã “ Ôi !! Đẹp mà khủng “

- Sao chứ ?? Sao không vô ?? Vui lắm đấy !! – Nó nài nỉ cố gắng kéo hã vô trong chợ

- Có chết cũng không vô .Tôi tưởng cô dẫn tôi vô nhà hàng cao cấp nào chứ ai dè lại vô chợ đêm .Không vô , tôi thà chết đói còn hơn vào mấy cái chỗ đông đúc toàn hơi người này >

- Hừm , nhà hàng thì sao tôi có tiền chứ , mà chợ đêm vô lần nào chưa hả ??Chưa đúng không ?? Nhiều đồ ngon lắm đấy , rẻ nữa.Vô thử đi!! Tôi biết cậu chủ đang đói mà !!

- Ai nói tôi đói .Tôi no lắm...Ọc ọc...- cái bụng phản chủ đã chống đối hã .Hã ôm bụng mặt đỏ như gấc quay qua cười què với nó .

- Đấy , tôi nói mà .Hehe , đi nào.

Nó mừng như phát hiện ra một châu lục mới , kéo tay hã đi vào trong chợ đêm trong khi hã cứ giằng tay nó lại , nhưng đáng tiếc sức mạnh tình yêu của nó đối với hã mạnh đến nỗi hã không thể giằng ra được mà hình như còn dán nó và hã chặt hơn thì phải ..??

Vào trong . mọi người thay phiên nhau nhìn hần và nó vì những lí do đã nêu ởchap trước (coi lại chap trước ^^)

- Hê , cái đó đó là cái gì thế ?? – hần thích thú chỉ tay về mấy cái món ăn được bán trong một cái xe đẩy.

Nãy giờ nó đưa hần đi rất nhiều nơi , hần chưa từng đi thế này bây giờ .Hần vẫn nghĩ chỉ có các nhà hàng , các tụ điểm hần vẫn thường vào mới có những món ăn ngon, những món đồ đẹp .Nhưng không ngờ ở chợ đêm – Cái chỗ hần vẫn khinh thường không bao giờ vào lại có những đồ rất đặc biệt và quan trọng hơn là có những món ăn hần chưa bao giờ đụng đến...

Nó thấy hần vui nó cũng vui lắm .Lần đầu tiên thấy hần cười như vậy .Nó cũng quên đi cái cảm giác cô đơn mà trước đây 1 tuần nó đã có .Vì chỉ cần đi bên cạnh hần nó cũng cảm thấy mình đang hạnh phúc

- Cái đó á ?? Cái đó là xúc xích chiên á !! Ngon lắm á .Ăn không ??

- Không !! – Lại giả bộ nghiêm mặt ...xì >"< .="” hần="” nhận="” ra="” mình="” đã="” tỏ="” thái="” độ="” thích="” thú="” quá="” trước="” mặt="” nó="” rồi="” .dẫn="” bắt="” lại="” thôi="”>

- Không ăn cũng phải ăn .Không ăn thì cậu trả tiền cho tôi ăn , còn nếu cậu ăn thì tôi bao

- Hừm...được ...nhưng mà ngon không hả ??

- Đảm bảo , không ngon không lấy tiền

- Hừ , tại tôi đói bụng thôi .

- Xí

Miệng thì nói không ngon nhưng hần cứ đưa liên tiếp một đồng xúc xích vào miệng làm nó cứ đơ mắt ra . Tính ra nãy giờ hần được hơn chục cây vào miệng rồi .

- Hê , ngon không hả ?? – Nó hỏi khi thấy hần ăn ngon lành . Trên môi nở 1 nụ cười

- Cũng tạm ổn . – đáp lại cái phần khởi của nó , hần cho nó 1 cú choáng váng với gương mặt (giả vờ) rầu rĩ .

- Hừm...Thế mà ai tổng hơn chục cây vào miệng hả ??

- Ai biết là ai , mà nói chung là bình thường ...Chả ngon gì hết .

- Vậy thì tự đi một mình đi , tự trả tiền đi . Đã thế tôi không dẫn cậu đi nữa .

Nó nói rồi phụng phịu ngồi xuống cái ghế đá ở gần đấy giận dỗi . Không thèm nhìn mặt hần .

- eo ...Giận à ?? Có thể cũng giận . Đồ con nít !!

Thấy nó thế hần lại gần ngồi xuống bên cạnh nó rồi nói khích :

- Mặc xác tôi . Đừng có đi chung với tôi nữa . Tôi chả biết món nào ngon với cậu đâu . Tự đi mà xử .

- Đồ con nít , ừ thì ngon được chưa ??

- Không thèm nữa . Giận rồi . Bo xì ()

- Sặc ạ . Thời đại gì rồi mà con bo xì .Đúng là con nít nói toàn những câu con nít . – Hần vẫn cố khích tướng

- Kệ tôi . Tôi con nít đây đồ người lớn .

- Ừ thì kệ cô ...

Nói rồi hần bỏ đi luôn . Hai tay đút vào túi rồi đi thẳng không thèm quay lại nhìn nó . Hần vẫn cái dáng kiêu ngạo ấy bước đi thong dong giữa lòng chợ đông đúc . Nó quay lại nhìn hần , thấy hần đã đi xa , có một

chút buồn dâng lên trong lòng nó . Nhìn cái dáng ấy đã khuất mà sao nó cảm thấy hần cô đơn quá .Không biết vì sao nó lại cảm thấy vậy ?? Một linh cảm chẳng ??

- Mặc xác hần . Bực mình . Đi mua cái gì ăn thôi !!

Nó đứng lên rồi rồi đi sang đường mua đồ ăn với cái ý nghĩ :

“ Khỏi cần tìm , chắc hần hần sẽ quay lại . Và khi hần quay về đảm bảo sẽ rất đông à xem “

.
. .
.

Thế là nó cứ tiếp tục ăn và ăn . Ăn no nó quay lại ghế đá lúc này ngồi...chờ . 15' sau

- AAAAAAAAAAAAA....mama cứu con...help me

Hần chạy lại phía nó nhanh thật nhanh , phía sau là một đám con gái đang rượt theo hần , hần chạy bán sống bán chết , lũ con gái kia thì cứ gào thét xin số điện thoại của hần . Thấy nó , hần mừng còn hơn thấy vàng . Chạy lại chỗ nó rồi hần nắm tay nó kéo lên , vừa thở hần vừa nói :

- Học ... học , tôi ...có bạn gái ...rồi ... mọi người tin chưa ??

Nó chả hiểu gì hết nhưng nghe hần nói thế mặt nó bỗng đỏ bừng lên . Lợi dụng thời cơ nó nắm chặt tay hần rồi nói : (y chang trong cửa hàng chị Ly ấy ...)

- Mấy người này vui tình thật ha ... biết anh ấy có tôi rồi không mà cứ xin số điện thoại thế hả ??

- Chờ ... tưởng anh ấy quen ai đẹp lắm ai dè đâu ...xấu hơn tao () – Một con cực kì diêm dúa trong tương người cực kì phốp pháp .

- Cô nói gì ?? Tôi cho ăn đập bây giờ , đỡ hơn cái đồ mập mà khoái lượn .

Nó chửi vô mặt con bé đấy , nó ghét nhất là ai kêu nó không hợp với hần . Nó có kêu nó đẹp đâu nhưng khi con mập mà xấu(hơn cả mập) ấy nói vậy nên nó tự ái .

- Bạn gái tôi chưa đập vào mồm cô tôi cũng đập vô mồm cô đấy đồ heo xề . Đẹp bằng ai mà dám chê bạn gái tôi hả ??

Hần chửi con đó làm con bé và cả bọn cứ đơ mặt ra . Bọn nó xầm xì cái gì đó rồi cả bọn dất dứ nhau chạy đi hết . Có con còn quay lại mi gió hần nữa làm hần lườm muốn toác cả mắt .

- AAAA...đau...- Hần hét lên khi phát hiện ra nó đang nắm tay hay cực chặt .

- O...xin lỗi , tại nhập vai quá í mà . Hi – Nó cười duyên rồi hỏi hần – Đói không???

- Đói !! Ăn bao nhiêu chạy maratong hết trơn rồi .

- Ai kêu đi làm gì ?? Cứ ngồi đây là tôi cho cậu ăn rồi .

- Vâng , cô thì sướng rồi – Hần than

- Ngồi đây tôi mua nước cho .Chứ tôi cũng hết sạch tiền rồi . Còn tiền mua nước thôi hà .

- Ủ . Tôi cũng chả muốn ăn . Nhìn con heo nái lúc này là cứ buồn nôn thôi .

Nó chạy qua bên đường mua nước cho hần . Nhìn theo cái dáng lóc chóc của nó mà hần khẽ nở một nụ cười không rõ nguyên do

- Nè – Nó đưa cho hần

- Ồ - Hần trả lời

- Sao không cảm ơn ?? – Nó đưa mắt nhìn hần

- Tại sao ?? – Hần nhìn nó khó hiểu

- Tại đó là phép lịch sự hiểu chưa ?? Quy luật của con người là thế mà . Ai làm ơn hoặc giúp cậu thì cậu phải cảm ơn . Có như vậy thì mai một người đó muốn giúp cậu tiếp hiểu chưa ?? Cậu không nói thế mai một chả ai giúp .
- Làm gì mà quan trọng hóa vấn đề thế !! Chỉ là một câu nói thôi mà . Không nói có sao đâu !!
- Hừm....không phải là 1 câu nói bình thường đâu mà đó là một lời động viên , quan tâm đấy – Đang triết lí bằng những câu nói nhỏ nhẹ bỗng nó quay sang hắt đang ngồi bên cạnh hét to – Tôi muốn cậu nói cảm ơn , cảm ơn mau . Không lần sau tôi không mua nước cho cậu nữa – Nó phụng phịu
- Eo ... thế mà cũng giận . Ừ thì... cảm ơn >“< .được=“” chưa=“” -=“” hấn=“” cổ=“” nặn=“” ra=“” tiếng=“” cảm=“” ơn=“”>
- Không thật lòng . Không chấp nhận .
- Sặc . Ừ thì cảm ơn. Mà cô vừa phải thôi nhá , tôi chưa cảm ơn ai đâu đấy . Cô là người đầu tiên tôi chịu đi chơi và cũng là người đầu tiên tôi nặn được một chữ cảm ơn đấy,thế mà còn ...
- Kệ tôi , thích đấy – Nó lè lưỡi trêu hấn

9. Chương 9

“ Tôi phải biến cậu thành một con người thật thụ , có cái cảm ơn mà còn chưa bao giờ nói thìbó tay .)

Nó nghĩ thầm rồi kéo hấn về , trên môi nở một nụ cười thật vui . Vui vì nó là người đầu tiên hấn cảm ơn , là người đầu tiên hấn đi chơi cùng. Nó biết mình không đẹp như những bạn gái khác của hấn , biết hấn không thích nó nhưng nó chỉ cần đi bên cạnh hấn là nó đã hạnh phúc rồi . Thật đấy

Hấn nhìn nó rồi cứ đặt câu hỏi trong đầu . Tại sao con bé này lạ thế . Bắt mình phải cảm ơn nữa chứ . Trước giờ có ai bắt mình phải nói thế đâu . Con nhỏ này lần đầu tiên đấy . Mà kể cũng lạ , hình như hôm nay mình cười nhiều hơn mọi ngày thì phải á ?? Mà hình như hôm nay không thấy nhớ Thủy Băng nữa thì phải . Chỉ nhớ cô ấy một tí thôi hà . Vậy là sao ??...

.... Thủy Băng Haizzzzz ...

Nó dẫn hấn đi chơi lòng vòng quanh khu chợ đêm . Nó luôn miệng nói rồi không ngừng chọc tức hấn . Nó và hấn cãi nhau om sòm . Cãi nhau , hấn giận , nó làm mặt hề trêu hấn làm hấn cứ cố mà nén cười rồi lại hết giận nó . Rồi lại cãi nhau .Rồi nó lại giận , hấn khích tướng để nó hết giận , mà nó cũng chẳng giận ai được bao lâu thế là lại quàng tay hấn đi tiếp làm hấn cứ mặt đỏ như gấc mà :

- Nam nữ thọ thọ bất thân đấy cô .
- Giờ nam nữ là bình đẳng hiểu chưa cậu ??

Rồi cứ thế hết người kia giận người này làm hề, rồi người này giận người kia khích tướng . Haizz ... một đôi trẻ con mà !!

Về đến nhà , hấn thay đồ rồi lăn quay ra ngủ . Trước khi cơn mơ đến, hấn đã nằm mơ thấy nó - Đáng yêu lạ :

- Nhóc ngốc ngủ ngon , cảm ơn cô về ngày hôm nay .

Rồi nở một nụ cười bình yên

.

Nó về phòng , lấy tấm hình mà nó chụp lên hấn từ năm ngoái ôm vào lòng . Ngày mai là nó được gặp lại bạn bè rồi . Đặc biệt hơn là nó sẽ được đi học chung với hấn ...

- Cảm ơn cậu về ngày hôm nay nhiều lắm . Hãy cứ cười đi nha !! Đừng buồn nữa , tôi sẽ luôn bên cậu . Cậu không hề cô đơn đâu .

Nó cười rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ... êm đềm ...

...

Lời cảm ơn liệu có khó nói đối với mọi người ??

Nhưng mà chàng trai tôi thích lại chưa bao giờ nói đấy .

Nhưng hôm nay tôi đã làm cho hắn phải cảm ơn tôi rồi

Mọi người chúc mừng tôi đi

Tôi sẽ làm cho hắn trở thành một con người thật thụ

Hãy tin ở tôi

Sáng . Khi ánh mặt trời khe tỏa ra những tia sáng đầu tiên . Bầu trời chưa sáng hẳn , mọi vật xung quanh vẫn còn rất mờ ảo thì nó đã thức dậy . Nó nôn nóng trong buổi đi học ngày hôm nay . Đã hơn 2 tuần nó chưa tới lớp không biết giờ lớp thế nào rồi? Lớp có quây khi không có nó không? Lớp có nhớ đến nó không?... Chính vì thế mà dù đồng hồ mới chỉ điểm 5h sáng nó đã hăng hái dậy tắt ngay rồi phi như bay vào phòng tắm sửa soạn .

Hôm nay đã là một ngày mới !!!!

- Xong !!

Nó reo lên vì mình đã sửa soạn xong tất cả mọi thứ để chuẩn bị đi học . Nó nhìn mình lại trong gương một lần nữa .

Xuất hiện trong gương bây giờ là một con bé mặc đồng phục đi học – Váy ca-rô , áo trắng , kèm theo là một chiếc nơ xinh đeo ở cổ . Tất trắng , dài đến đầu gối và đôi giày búp bê .

Nó cột hờ tóc rồi để xéo qua một bên . Đi kèm là một cái buộc tóc hình quả dâu nhìn iêu cực . Đeo trên người một cái ba lô có họa tiết hình đầu lâu màu trắng đen trông cực sock ??

Nhìn nó vừa ngộ ngộ , vừa dễ thương , hiền lành (nhờ ăn mặc và cột tóc điểm thêm trái dâu nên mới thế) và trông cũng cực cá tính (nhờ cái ba lô đầu lâu) .Mà chả hiểu nó đựng gì trong cái ba lô ấy mà nó to khủng khiếp)

Xong . Nó nhanh chóng xuống nhà rồi đi đến trường trước .

... Hắn vẫn còn ngủ khò trong phòng ...

Đến trước cổng trường rồi . Cổng khóa . Dĩ nhiên , nó đi sớm quá mà . Nó cười một cái trông rất điệu rồi lên ra phía sau trường .

Bờ tường phía sau cũng khá cao . Nhưng hồi trước nó là chuyên gia đi học muộn nên chả sao . Nó lấy đà rồi PHỐC . Nó đã ngự trị trên tường một cách gọn lẹ . Nhảy tự trên cái thành tường xuống nóc nhà vệ sinh xong phi thân xuống đất . Quá đơn giản . Nó thực hành chưa tới 2' rồi ung dung đi vào lớp nó . Dừng lại trước cái lớp có cái bảng ghi là :

—————»™ CLASS 11G ™«—————

Cái lớp của nó – Lớp 11G quen thuộc – Cái lớp “Ghost” mà nó là quỷ đầu đàn (Ghê lắm không vừa đâu) và bọn nó là Quỷ đệ ... Yêu lắm ... Nó đẩy cửa đi vô . Chỉ riêng lớp nó là không bao giờ khóa cửa . Chắc chắn là thế . Nhưng dù không khóa nhưng cũng chả ai dám vào lớp nó . Bởi vì lớp nó là một lớp sặc – mùi – thuốc – súng ...

Nó nhảy vô lớp rồi mở cái balo đầu lâu ra . Và nó bắt đầu “ Trang trí lớp học “ ...

Xong xuôi mọi việc ... nó núp ở góc lớp chờ phim ...

—

6.00 AM – Tại nhà hấn

- HỒOOOOO.....!!!!

Hấn ngáp cái rồ dài rồi đi xuống lầu . Hấn đúng là hấn . Mặc đồng phục không thêm đóng thùng đã vậy còn mang cái cặp xách bên vai trông bắt cần đời kinh khủng . Thêm cái đầu bù xù vuốt gel lỏm chỏm như một con nhím nhưng mà nhìn iêu kinh

Khi sáng hấn dậy không thấy nó biết nó đã đi học nên hấn chuẩn bị rồi đi luôn . Cái xe thì lúc đi tìm nó vẫn chưa lấy về nên giờ hấn phải đi bộ với cái bộ dạng hận đời ấy . Mà không hiểu sao bọn con gái đi cùng đường cứ nhìn hấn mà hét ầm lên . Hấn đã cố đi sớm (đi sớm hơn thường ngày chứ bình thường thì gần sát lớp mới vào là vẫn còn sớm với hấn) mà vẫn phải chịu cái cảnh tượng này . Cũng phải . Bởi vì hấn ... quá đẹp mà

Tại lớp 11G (11 Ghost) 6.00 AM

Nó núp ở góc lớp một hồi thì nghe có tiếng xì xào ngày một to hơn . Chắc hấn là các “ nhân vật chính ” đã xuất hiện . Nó nhìn vào cái đồng hồ gắn ở trên tường rồi khẽ cười gian , lại tiếp tục chờ ...

* Bọn lớp G theo sự chỉ huy của Quỷ đầu đàn – là nó nằm ngoài đúng 6.00 sẽ tập trung lại ngay tại lớp .
KHÔNG ĐƯỢC PHÉP TỐI TRỄ . (còn căng hơn cả trường ;)

Bọn trong lớp G bắt đầu đi vô lớp mang theo khuôn mặt u ám đến phát sợ . Từ đầu năm đến giờ , cái lớp được mệnh danh là Quỷ này không còn quây và cũng chẳng còn cười khi thiếu nó và mấy cái trò yêu quái của nó . Ai cũng buồn . Mà người buồn nhất chắc là con bạn thân của nó – Tú Anh và con Bách Hợp (đã được giới thiệu ở chap trước nữa

- Ê , tao buồn quá bay ơi !! – Con Tú Anh với gương mặt thảm hại lên tiếng .

- Ờ !! Không có con My tao buồn quá !! Tự dưng tao nhớ mấy cái trò quỷ của nó hay trêu tao quá . Hức...

- Thăng Long Gà Rù nói (đó là thăng hay bị nó mang ra thử nghiệm nhất)

- Ờ tao cũng thế

- V . v Và V .v

Và bao nhiêu câu điệp khúc Nhớ của lớp 11G lại tiếp tục được mang ra sử dụng , ngày nào cũng như ngày nào .

- Ê bây ơi , sao cái cửa hôm nay nó cứng quá vậy ??? – Thăng Long Gà ấn mạnh cái tay nắm cửa mãi mà cửa vẫn không mở được .

- Sao kì thế , có ai khóa cửa lại à ?? – Thăng Hùng Chĩa (lớp trưởng í , nó có cái đầu chĩa như cái lưỡi cửa nhưng trông cũng rất kool nhá nhưng thua hấn xa) hỏi và cũng chạy ra mở cửa với thăng Long và tất nhiên là không mở được rồi .

- Không !! Ai rảnh mà khóa chứ !! – Con Tú Anh (Bạn thân nó ấy , nhớ kĩ nhân vật này nhá , sau này sẽ nhắc nhiều đấy) nói .

- Lạ nhỉ . A ... Được rồi ... - Thăng Long Gà sau một hồi “ cật lực” cũng đã mở được cái cửa – Bọn mày thấy tao Hec-quyn chưa ?? HEHE !! – Tự sướng rồi nó ung dung mở cửa mà đi vào .

ÀO !!!!

Thăng Long Gà (gọi tắt là Gà) vừa mở cửa ra thì bao nhiêu là hoa giấy được cắt thành hình trái tim , ngôi sao ...v.v ... đầy màu sắc đổ xuống đầu nó và mấy đứa trong lớp . Một mảnh giấy nhỏ màu đen có các hình đầu lâu nhỏ bay ra khỏi cái xô đựng hoa giấy rơi xuống , đáp thẳng xuống đầu con Tú Anh . Nó mở ra xem . Một dòng chữ màu đỏ như máu hiện lên đập vào mắt nó . Bọn kia cũng xúm lại xem .

Ta sẽ đem lại phiên toái cho cái lớp này ...

Kí tên

G.H

Kẻ thách thức

- Hừm , đứa nào láo thế !! Tao mà biết tao đập cho ba má nhận không ra – Thắng Hùng Chia vò nát tờ giấy rồi vứt ra ngoài .

- AAAAAAAAAA ... !!!!

Con Ty “in” mở cửa tủ đựng đồ dùng học tập của lớp định lấy phần ra thì nguyên một bộ xương người nhảy ra ôm lấy nó làm con bé hét ầm lên rồi nhảy tung tung không còn giọt máu .

- AAAAAAAAAA ... !!!!

Chưa hết , con Ty vừa mới hét xong thì thằng Đạt Cải (tại nó rất hay cãi bướng nên có biệt danh này) cũng hét luôn . Lý do là nó mới mở cái quạt trần lên thì dĩ nhiên cái cánh quạt nó quay ro ro kèm theo là “ có người “ (nó chứ ai) đổ đầy sơn đặc lên trên cánh quạt nên khi cánh quạt quay nó làm văng sơn tùm lum và thằng dính đạn nhiều nhất là thằng Đạt Cải rồi . Tội nghiệp thằng bé , dính rất nhiều sơn đen có , trắng có , đỏ có , xanh có => giống y chang con công

- Đứa nào ?? Muốn sống thì ra đây !! – Thằng Hùng Chia tức giận cầm cây thước gỗ đập ầm ầm lên bàn , nhưng trong thâm tâm nó suy nghĩ “ may phước ỉnh là hôm nay mình không bật quạt lớp ”

- Ê mày , từ nào .Tụi bây có thấy là mấy cái bẫy độc còn hơn địa này giống như mấy cái bẫy độc khác mà nhỏ Mỹ nó hay bẫy mấy “ông bà giáo ” không hả ?! – Nhỏ Tú Anh suy nghĩ một hồi và đưa ra câu phán hơi bị chí lý

- Từ mày , tao còn nhớ năm ngoái nó trộn sơn với keo làm “ anh Sinh anh í “ được một tháng hóa trang làm haloween trái mùa phải không nhờ ?! – Thằng Đạt Cải toát mồ hôi lên hỏi ...

- Umk’ ... đúng rồi !! – Cả lớp gật gật đầu với vẻ suy tư

- AAAAAAAAAA , nếu là con Mỹ cài bẫy thì tao chết chắc rồi . Tao không muốn làm hề đâu . UUUU ...

- Đúng là con Mỹ , cái màu phản lập đen trắng với hình đầu lâu , lại còn cái màu chữ nổi còn hơn dạ quang này chỉ có thể là nó . mà cái nét chữ này đúng là nó rồi – Con Tú Anh nhặt lại bức thư bị thằng Hùng Chia (gọi tắt là Chia) vứt ra ngoài mở ra xem xét .

- Mà còn nữa . Cái chữ kí G.H không phải là cái chữ mà mỗi lần kí tên nó hay ghi vô tức viết tắt của Ghost Head => Quỷ Đầu => Quỷ Đầu Đàn hả ?? – Thằng Tâm Đô (bỏ nó tên Đô ấy) lên tiếng .

- Vậy tức là ... - Cả bọn hét lên .

- Tức là tao đã tái xuất giang hồ đây . HAHABA ... !!! – Nó từ chỗ núp nhảy xổ ra và giang hai tay vui mừng

- HẢAAAAA ?! AAAAAAAAAAAAA..... – Cả bọn hét ầm lên rồi chạy lại ôm nó .

Đứa nào cũng mừng vì nó đã “ tái xuất giang hồ “ . Nhưng hơn hết là biết tin nó không sao mà vẫn còn đủ sức để cài bẫy bọn trong lớp thì chắc nó đã nguôi ngoa chuyện bố mẹ nó mất rồi . Đứa nào đứa nấy hỏi bao nhiêu chuyện làm nó đơ cả mặt chả biết phải trả lời sao .

Nó ngồi nói chuyện với mấy đứa bạn thì thấy hần xách cặp đi ngang qua . Cái mặt ngược lên thiếu điều muốn đụng cả trời ấy . Nó thầm vái cho hần bị trượt vỏ chuối té đi cho hết kiêu . Đã vậy cái đám con gái bên ngoài cứ hét ầm lên làm nó .. bực cả mình ấy .Nhưng thôi kệ , mặc hần .Chuông vô lớp rồi nó đâu làm gì được .Với lại đã hứa với hần là khi ở trên trường phải làm như không quen mà

.
. .
.

.... RENG !!!!

Sau hai tiết học “ căng thẳng ” (căng thẳng con khỉ ấy , không có nó cái lớp còn ngoan , có nó rồi cái lớp ồn như cái trung tâm bán cá , 2 bà cô phải bó tay với lớp nó và đi xuống văn phòng để lớp tự quản ... Ôi cái con này .Thế mà trước giờ tưởng nó bị ngổ chửi) nó cùng với con Tú Anh và cả đám lớp nó đi xuống căn-tin . Thấy hần đang tiến về chỗ nó , nó mừng rơn .Quên mất cả cái điều kiện . Nó chạt ra chỗ hần :

- Hé lô – Nó cười một cái rõ tươi

- Hừk ... - Hần không nói gì chỉ khẽ hừ một cái rồi kéo ghế ra ngồi đối diện với cái bàn nó đang ngồi . Bọn con gái xô đẩy nhau mà ngồi cạnh hần .

- Hơ ... Cái thằng này .. thật là À chết . Quên . Phải làm mặt lạ khi gặp ở trường . Đúng rồi .

Nó nghĩ thế cái mặt đang bí xị tức thì vui trở lại rồi lại tiếp tục ngồi xuống nói chuyện với bọn trong lớp .

- Mà y vẫn còn thích cái thằng lemon question ấy à ?! – Thằng Tùng “ừn” hỏi .

- Ờ !!

- Thằng đó có gì đẹp mà sao bọn con gái ai cũng thích nó thế ? Thích tao thì không thích ... - Thằng Hùng Chĩa với cái mặt bực tức nói

BỐP !! – Một tiếng động “nhẹ nhàng” vang lên , chưa kịp cho thằng bé nói xong .

- Mà y nói ai có gì đẹp hả ?? Anh Quân mà không đẹp hả ?? Mà y lau mặt chưa ?? Hay cận thị mà không đeo kính hả ?! – Con Oanh “ Nghệ” đánh thẳng Chĩa bay xa , xa mãi rồi hét lên (khổ , con này ái mộ em Quân mà lị)

- Ờ . Mà y nghĩ mà y là ai - Một đứa con gái trong lớp nó lên tiếng

- V.v ... và V.v

Bao nhiêu cái chợ hợp vô chữ thằng Hùng Chĩa làm nó phải vô phòng Y Tế xin miếng bông gòn bịt tai lại . Rõ ngu , ai kêu chê tình yêu của bọn nó làm gì .

Nó cứ ngồi nói chuyện với bọn bạn nó . Nó cứ cười suốt . Hần lâu lâu lại len lén quay qua nhìn nó . Thấy nó cười mà mặt hần cứ nóng nóng lên . Hần cũng khẽ mỉm cười ... vì nó cười . Nhưng có chút thất vọng khi thấy nó không để ý mình .

Nhưng ... sự thực là nó có để ý hần ấy chứ . Nhiều là đằng khác . Nhưng cứ mỗi lần nó nhìn là thấy hần đang .. ăn , hần không để ý hay nhìn nó nên nó bực mình . Đã vậy lại thêm bọn con gái cứ lăng vãng xung quanh đòi làm bạn gái của hần nên nó bực mình không thèm nhìn nữa .

=> Hai người nhìn nhau không cùng một thời gian . Thế mới chán

.

.

.

RENG !!!

* Ra về ~

Nó hét um lên , quăng sách vở tùm lum rồi xách cặp lao như bay ra chỗ gửi xe chờ một người . (Ai chẳng biết đó là thằng nào chứ)

Từng dòng học sinh đông đúc chen lấn nhau . Dần dần cũng thưa dần . Nó thất vọng đang tính về thì ... bất chợt gặp cái thằng cha nào có cái tướng bất cần đời như anh y' thế là 2n01 gọi ầm lên :

- QUÂN ới ời !!

Hần quay lại , bắt gặp nó hần rảo bước đi nhanh hơn thì bị nó chạy lên chụp cổ tay lại . (Không dám nắm tay) .

- Điếc hả ?? Sao tôi gọi không trả lời ??

- Không thích !! Mà không phải tôi kêu là phải giả vờ như không quen tôi khi ở trường cũng như khi có bọn nào đó ở đây còn gì ??

- Giờ có còn ở trường đâu !! Với lại làm gì còn có ai . Cậu ra lâu như cái gì ấy . Trời thì đã nóng

- Ai kêu cô chờ tôi làm gì ? Giờ còn than !!!

- Hừmk ... tại tôi thích ấy . Về một mình buồn chết . Mà thôi !! Về đi . Rắc rối làm gì . Có ai đâu mà sợ người ta bàn tán . Đi nhanh – Nó kéo hẳn đi khi thấy hẳn đi mà còn chậm hơn rùa . (nắm tay kéo đi mới ghê chứ , vô tình thôi . Chứ nó làm gì mưu đồ toan tính thế)

- O , cái tay ... Ê , từ từ nào . Làm gì mà đi nhanh như mắc đi WC thế hả ??

Hắn nói cứng nhưng tinh ý sẽ thấy hắn thoáng đỏ mặt . Lần đầu tiên đấy . Đây không phải lần đầu hắn nắm tay con gái nhưng cứ mỗi lần đến gần nó là hắn lại đỏ mặt ...

Phải chăng là vì hắn đã ... để ý đến nó ???

Nhưng hắn cứ phủ nhận rằng chẳng qua chỉ vì trước giờ hắn chỉ toàn chủ động nắm tay Thủy Băng , giờ có người khác chủ động nắm tay nên mới thế . Hắn không muốn thừa nhận là mình đã có cảm tình với một người con gái ngoại trừ Thủy Băng . Hắn là một người ... **CỐ CHẤP** .

10. Chương 10

(Lưu ý : hắn chỉ mới có cảm tình với nó thôi chứ thích thì chưa chắc nhen . T/g không biết đâu , nhưng chắc là thích rồi ấy)

Gần trưa rồi , trời nắng gắt . Hắn lấy cái giỏ hắn đang đeo đưa cho nó . Nó cầm lên . Cái giỏ không một cuốn vở . Chắc hắn chỉ mang theo làm kiếng . Nó nhìn hắn thắc mắc .

- Haizz , lấy cái giỏ của tôi che lên đầu cho khỏi nắng . Có thể mà cũng thắc mắc .

Nó nhìn hắn đầy ngạc nhiên . Một cái gì đó rất vui thoáng lên trong lòng nó .

- Cảm ơn cậu chủ !!

- Khỏi cảm ơn tôi . Tại vì tôi sợ mất công cô đi nắng về ốm không ai nấu cơm cho tôi thôi . Lại mất công tôi chăm sóc cô như cái hôm cô dầm mưa ấy . Khổ tôi lắm . Nên đừng vì thế mà hiểu lầm à .

- Hừ . Ai thêm . Biết cậu chẳng tốt bụng gì mà .

Nó xị mặt xuống . Bĩu môi . Làm nó tưởng hắn quan tâm tới nó . Ai dè ...

Nhưng chắc tới đây mọi người cũng hiểu là hắn quan tâm hay chỉ có cảm tình với nó rồi ha .

Sau khi đã về tới nhà ~

- MYYYYYYYYYYYY - Hắn từ dưới phòng khách hét vọng lên lầu .

- Ồ , nghe rồi !! – nó từ trong phòng hét xuống rồi chạy như bay xuống chỗ hắn – Sao , có chuyện gì ??

- Trắng sao gì nữa ?? Đói rồi dọn cơm cho tôi đi .

- Hử ?? Cơm á ?? Tôi ... không biết nấu

- WHAT ??? Cô là osin mà lại không biết nấu ?? Chả lẽ tôi nấu cho cô ăn chắc ??

- Ủ được đấy ! – Nó nghĩ thầm .

- Tôi không biết !! tôi tắm xong mà chưa có cơm thì vĩnh biệt nhá !! – Nói xong hắn dông thẳng lên phòng bỏ mặc nó đang nhìn cái đồng thức ăn với cái mặt mếu máo .

Hắn bước vào phòng tắm rồi mãi mê đắm chìm trong những suy nghĩ về nó

Hồi tưởng của hắn ~

- Ê !! Hôm nay đi học vui không hả ?? – Nó hỏi

- Vẫn bình thường . Chán ồm như mọi khi !! – Hắn trả lời một cách miễn cưỡng .

- Hơ . Cái lớp gì chán thế . Lớp tôi ấy hả . Tôi vừa vô là cái lớp còn hơn trung tâm cá nữa . Lớp vậy mới vui chứ ai như cái lớp IQ của cậu chứ .

- Ồ . Biết lớp cô giỏi mà .

- Haizz ... đúng là người sao lớp vậy . Học sinh của lớp IQ (lớp của hắn ấy , tập trung những thằng học giỏi mà tự kiêu thôi) ai cũng mắc bệnh câm nên thành ra cái lớp nó chán như cái thư viện ấy . Thảo nào ở nhà cậu tăng bằng . Chắc cũng do lớp đó hả ??

- Điên !! Cô nghĩ ai cũng nhí nhố như cô chắc ? Thảo nào vô cái lớp “ đàn “ thấy ớn . Người ta học giỏi thì tính tình phải khác mấy đứa lanh chanh như cô chứ .

- Hờ ... Quê rồi Dẹp chuyện này đi , không nói nữa . Càng nói càng nhục . Ồ mà sao bọn lớp cậu nó hiền thế ?? Toàn thấy ở trong lớp đọc sách còn cậu với tên bạn cậu toàn thấy gây sự đánh nhau thế ?? (thế mà kêu là dẹp chuyện này đi) Thế mà cũng học được lớp IQ à ??

- Haizz ... lớp IQ đâu phải chỉ tập hợp mấy thằng mọt sách hờ bà cô ! Tôi học giỏi (tự sướng rồi) nên mới vô được cái lớp ấy chứ . Mà công nhận cái lớp ấy chán thật . Quanh đi quẩn lại chỉ toàn biết học . May thay là có thằng Hoàng Anh hợp với tôi . (bạn thân của hắn trong nhóm TAM HOÀNG , sẽ kể rõ hơn về nhóm này và Hoàng Anh và một thằng nữa hiện đang biệt tích)

- Thôi , đã kêu đừng nói chuyện lớp cậu nữa cơ mà (nó khời mào ra chứ ai) . Tôi kể chuyện cười cho cậu nghe nhớ !!

- Thôi đừng kể . Mất công tôi ới mất .

- Cứ ... Kể đây ... Ngày xưa có 3 con gấu

Cứ thế nó kể cho hắn nghe mấy câu chuyện cười mà hôm nay nó được nghe kể từ mấy đứa lớp nó . Hắn buồn cười lắm mà không dám cười trước mặt nó nên cứ phải nín thôi làm nó cứ gọi là bực mình ấy . Nó biết hắn đang cười nhưng mà mỗi lần quay qua thì toàn thấy hắn héch mặt lên trời thôi . Thế mới ức

~ Kết thúc hồi tưởng ~

- Sao mình cứ nghĩ tới con ngổ đó hoài vậy nè trời . Chắc điên mất – Hắn tán vô đầu mình rồi liên tục lắc đầu để không còn nhớ đến nó rồi tự cười một mình .

- O , mà lúc nãy nó mượn điện thoại của mình . Đúng rồi , tí đòi lại mới được . Con nhỏ ấy nghịch thế làm hư điện thoại của mình như chơi ấy . Mà nó mượn điện thoại mình làm gì vậy nhờ ?

~ Hồi tưởng của hắn ~

Nó không làm cho hắn cười lên tiếng nên nó bực mình lắm . Cái mặt xị ra một đồng ấy . Hắn thấy càng buồn cười hơn nhưng dĩ nhiên vẫn phải nín cười . Sau một hồi im lặng , nó mới nảy ra một ý :

- Ê , cho tôi mượn điện thoại cậu tí đi .

- Làm gì ?? Tôi đâu có ngu !!

- Tôi không phá đâu . Đi !! Cho tôi mượn đi . Nha !!

- Không là không !! – Nó rồi hắn đi nhanh hơn để nó khỏi kì kèo nữa .

“ Hừm , không mượn thì đành cướp thôi !! HAHHAHA !! “

Nó suy nghĩ xong liền chạy thật nhanh đến chỗ hắn và nhanh chóng luồn tay vô túi quần hắn và nhanh gọn rút điện thoại hắn ra . Hắn vẫn không biết gì vẫn cứ nghênh mặt , huyết sáo mà đi . Nó chạy lên trước mặt hắn , khoe khoe cái điện thoại :

- Cúc cu , cái gì đây ?!

Hắn giật mình thò tay vào trong túi , phát hiện ra chiếc điện thoại đang nằm trong tay nó , hắn hét lên :

- AAAAA , con nhỏ kia , đưa cho tôi mau , lại phá nữa hả ??

Nó chu mỏ lên , chớp chớp mắt với hắn làm ra vẻ “ cún con “ :

- Cho tôi mượn tí thôi , có cần ki bo thế không ?? Tôi không phá đâu mà .

- Nhớ đấy, nó bị hư thì cô biết với tôi . Cấm lục lọi phần tin nhắn !! Toàn là tin nhắn tình cảm tôi nhắn cho bồ tôi không đấy .

- Vâng ạ !! Biết rồi khổ lắm .

Thế là mặc cho hắn đi trước , nó cứ nhảy chân sáo đi theo sau , vừa đi nó vừa mở máy hắn ra , xem hết phần hình , phần tin nhắn , phần nhạc , phần hình nền , phần danh bạ điện thoại , ... trong máy của hắn . Nó phàn ra một câu :

- Dích thị tên này là một kẻ nhảm chán .

Đúng là nhảm chán thật .Thư mục hình ảnh thì không lưu bức ảnh nào ngoài bức ảnh hắn đang lưu làm hình nền ấy => không có năng khiếu tự sướng .

Phần hình nền cũng chả có một cái hình nào dễ thương được một tí . Toàn hình đầu lâu (hình nó thích) , không thì toàn mấy cái hình nền có font chán ngắt , tẻ nhạt .

Phần tin nhắn thì toàn tin nhắn gửi đến do mấy đứa con gái gửi cho hắn mà toàn cùng một nội dung . Không đòi làm bạn gái cũng muốn hẹn đi chơi với hắn . Hắn không trả lời lại cái nào , hắn chỉ toàn gửi tin nhắn cho thằng bạn thân của hắn là Hoàng Anh * chú ý nhân vật này * ngoài ra thì không còn gửi cho ai nữa (thế mà kêu là toàn tin nhắn tình cảm gửi cho bồ . Xạo quá) .

Phần danh bạ thì chỉ lưu đúng 4 số thôi .

1 . Là bố mẹ hắn

2 . Là thằng Kiệt (cũng là bạn thân của hắn trong nhóm Tam Hoàng , hiện đang đi qua nước ngoài quản lý công ty của bố mẹ hắn – Đã được nhắc tới ở những chap đầu * Chú ý nhân vật này sau này sẽ xuất hiện .

3. Là Hoàng Anh .

4. Cuối cùng là một cái tên rất đẹp nhưng cũng khá lạ - Thủy Băng ...

Ngoài ra được cái phần nhạc là coi bộ được nhất . Toàn bài hay và nghe rất ấn tượng => không đến nỗi nhảm chán lắm . Thế là nó lấy nghe điện nhạc suốt dọc đường . Mặc dù thế nhưng nó cứ suy nghĩ mãi về cô gái tên Thủy Băng này – Người con gái duy nhất hắn lưu ...

~ kết thúc hồi tưởng

Trong phòng nó ~

Sau khi đã vật lộn với cái đồng được gọi là đồ ăn , nó lên phòng thay đồ , chợt ...

- A !! Quên mất là mình đang cầm điện thoại của tên cục đá di động (biệt danh mới) . Thôi kệ !! Tí trả . A! Đúng rồi . Hehehe .

Nó suy nghĩ một hồi và kết thúc bằng cái giọng cười đều không thể tả , cuối cùng nó mở máy và ...

TÁCH . TÁCH . TÁCH .

Nó bấm chụp hình liên tục và bao nhiêu hình ảnh của nó được lưu trong máy . Trông mặt ngố ngố mà chụp hình lên xinh cực ấy . Toàn là tấm nó cười này , chu mỏ này , làm mặt hề này , iêu lắm ý

- Trả này !! – Nó trả cái điện thoại lại cho hắn . Mặt đều yếu mà

- Humk' !!! Cô có làm gì cái điện thoại tôi không đây ?!

- Không hề !! Xem thì biết . Hi hi

- Rồi , dọn cơm đi . Nói nhiều làm gì !

- Nè !!

Nó dọn đồ ăn lên cho hấn , hấn nhìn mà đôi mắt “rưng rưng” :

- Món gì mà kì thế ?! – Hấn lấy muỗng chọc chọc vào cái “ đồng cơm ”

- Cơm trộn ấy mà !! Không biết hả ??

- Cơm trộn là sao ?? – Hấn tròn mắt

- À , cái món này hay còn gọi là món thập cẩm . Nguyên liệu gồm “ thấy cái gì thì bỏ vô ” , sau đó trộn lên ăn thế thôi

- Sao giống “ heo ” thế !! – Hấn nghe nó nói mà mún “ mửa ”

- Không dám à !! Ăn thử đi . Đi mà ...!!

Thế là nhờ nó năn nỉ hấn cũng chấp nhận ăn thử một muỗng . Ăn được một muỗng thì Ngon quá nên hấn ăn hết luôn . Nó rửa chén mà lòng đầy tự hào

.....

Tối 7.00 pm ~

- Tôi đi đây !! – Hấn khoác áo khoác rồi đi ra ngoài cửa , vẻ mặt lạnh như thường ngày .

- Ủa , cậu đi đâu vậy ?? – Nó ở dưới bếp chạy lên

- Đi đua xe !! – hấn khó chịu – Ăn cơm đi khỏi chờ tôi !! Tôi về khuya đây !!

- Hả ?? Đua xe hả !! Ở ở Về sớm nha !!

- Hên xui ... !!

Hấn ra ga-ra lấy xe moto rồi phóng đi mất hút . Nó nhìn theo với đôi mắt buồn :

- Cậu vẫn còn tham gia mấy trò đó sao ??

Nghĩ thầm rồi nó lặng lẽ đi vào ... nằm ngủ . Nó không muốn ăn cơm vì nó không thích ăn một mình .

.....

11.00 pm~

ẦM !!!

Nó đang ngủ thì trời bỗng đổ mưa , những đợt sấm cứ thay phiên nhau vang lên trên nền trời khuya thăm thẳm .

Nó giật mình choàng tỉnh dậy . Sợ lắm . Nó sợ trời mưa ... Vì chính ngày hôm đó – cái ngày mưa cũng to như thế này – cái ngày định mệnh đã cướp bố mẹ nó đi xa khỏi cuộc đời nó . **NÓ GHÉT TRỜI MƯA !!!**

Nó ngồi co ro trên ghế so-pha , hai tay ôm chặt lấy đầu gối Hình ảnh về ngày hôm đó cách đây 1 tháng lại hiện về trong tâm trí nó – một con bé ngốc còn chưa biết nếm trải sự đời

ĐOÀNG UỖNH PHỤT!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên và điện trong nhà phụt tắt . Nó hoảng sợ chạy lại cửa cửa sổ . Xung quanh là không gian tĩnh mịch , u ám và tăm tối ... tất cả mọi thứ đều trở nên vắng lặng sau khi cúp điện . Nó hoảng sợ chạy ra ngoài rồi ngồi vào cái xích đu đặt trước cửa ra vào.

Ánh trăng le lói hắt ánh sáng vào nó . Khắp người nó đều nhòe đi . Hai tay nó ôm thật chặt đầu gối . Những giọt nước mắt lại lăn trên má nó ... Nó nức nở hướng đôi mắt vô hồn nhìn về khoảng không vô định Giây phút định mệnh ấy chợt hiện lên trong không gian tăm tối ... rõ từng nét

Cách đây 1 năm – 11.00 pm ~

- Cô chủ đừng quậy nữa mà !! Cô ngủ đi , hơn 11h đêm rồi !! – Tiếng cô giúp việc vang lên ... - Cô giúp việc cầu khẩn nó

- Em chờ bố mẹ em về , hôm nay kỉ niệm ngày cưới của bố mẹ em mà !!

- Thôi .. Để cho cô chủ chờ đi , chắc cô chủ nôn nóng lắm !! – Bà quản gia nói

- Mà sao bố mẹ lâu về quá vậy ạ ?? Mưa thì càng ngày càng to !! – Nó bồn chồn đi tới đi lui

PHỤT .. !!

- Ô .. cúp điện rồi !! Cô chủ !! Cô đâu rồi !! – Mấy chị giúp việc la toáng lên ..

- Em đây !! Hù !! – Nó lấy cái đèn bin soi vào mặt hù ma mấy chị người làm .

- Ối mẹ ơi !! – Bọn họ giật mình hét lên – Cô chủ làm bọn tôi hết hồn ... !! PHÙ !!

RENG...RENG....

Tiếng chuông điện thoại vang lên ...

- Dạ !! Alo !! SAO Ạ ??? THẬT KHÔNG ??? – Bà quản gia hét lên

- Sao thế ạ ?? – Nó hỏi

- Cô chủ ơi !! Ông .. ông bà ... chủ ... bị ... bị ... huhuhu ... - Bà quản gia bỗng bừng mặt khóc ...

.....

- KHÔNG...!!!! BỐ MẸ ...!! Huhuhu ... Sao lại thế này ?? – Nó chạy lại chỗ bố mẹ nó đang bất tỉnh, khắp người đầy máu me , mọi thứ đều bết màu đỏ thẫm .

BỐ MẸ NÓ ĐÃ MẤT !!!

Nó như điên dại vào ngày hôm đó , nó hét , nó khóc , nó la ,... nó quẩn trí rồi !!! Đám tang bố mẹ , nó như chỉ muốn nhảy xuống huyết chung với bố mẹ nó vậy . Mọi người , nhân viên công ty của bố mẹ nó , các chị giúp việc , quản gia ,... rất thương nó , tội nghiệp cho nó , họ can ngăn nó rất nhiều . Nhờ có sự động viên của họ mà nó đã dần nguôi ngoa .

Nhưng khi bố mẹ nó mất , công ty như rã không đầu đã dần đứng trên bờ vực phá sản và phải tuyên bố lấy nhà cửa , đồ đạc trong nhà nó để gán nợ . Nó bị đuổi ra khỏi đường . Họ hàng nó không ai muốn nhận nó ,mặc dù họ rất thương nó !!

.....

- HU HU ... - Nó vẫn ngồi khóc , nó nhớ bố mẹ nó !!

- MY !! HOÀNG MY !! Cô đâu rồi ?!

Hắn mở cửa thấy mọi thứ tối om nên tức tốc cho xe vào ga-ra rồi chạy vào nhà tìm nó . Nó nghe loáng thoáng tiếng hắn gọi nhưng cứ ngỡ không phải nên nó không trả lời mà vẫn ngồi đó vẫn đôi mắt đắm lệ ...

- Trời tối quá chả thấy con bé đó đâu hết , mà nó đi đâu được nhờ ?! Ó !! Hình như

Hắn chợt nghe thấy tiếng thút thít của nó phát ra , sau một hồi định hướng cuối cùng hắn đã biết nó đang ở đâu ... Hắn vội chạy lại ...

- Sao cô ngồi đây ?? Sao cô lại khóc !! – Hắn hỏi có một chút lo lắng .

- QUÂN !! Hức ... tôi tôi HUHUUHU ... - Nó bất ngờ khi nhìn thấy hân , nó vui mừng ôm chầm lấy hân mặc dù nó biết có thể hân sẽ đẩy nó ra...

- Thôi !! Ngoan nào , đừng khóc nữa , có gì đâu mà phải khóc !! Tôi về rồi mà !! – Hân vòng tay qua người nó , nhẹ nhàng xoa đầu nó , điều này làm nó rất ngạc nhiên xen lẫn sự vui sướng

- Nhưng tôi ... sợ lắm ... Tôi sợ trời mưa , tôi sợ trời tối ... huhuhu !! – Nó được dịp không nhẽo luôn

- Có gì đâu mà sợ , kể tôi nghe xem nào !! – Hân vỗ nhẹ vào vai nó

- Nhưng tôi ... cậu không được cười ... !! – Nó sợ hân sẽ cười vì nó thường hay quậy hân , nếu biết chỉ vì chuyện đó mà nó sợ trời mưa với bóng tối có lẽ hân sẽ cười nó chết

- Ủ .. được rồi !! Kể đi !!

- Ủm ... - Nó do dự một hồi rồi cũng sụt sịt kể lại cho hân nghe . Nó vừa kể mà những giọt nước mắt không ngừng rơi ... Khi kể tất cả mọi chuyện cho hân nghe , chợt nó thấy lòng nó nhẹ lắm ...

Nhưng tưởng hân sẽ cười nó . Nhưng KHÔNG !! Trái lại hân ôm chặt lấy nó , vỗ về , an ủi nó . Hân thấy thương nó lắm . Không ngờ bình thường con bé quậy là thế mà lại có một quá khứ buồn như vậy . Lúc nó mới về đây , hân chỉ nghe mẹ hân nói sơ qua nhưng cũng chẳng để ý , giờ nghe nó nói hân thương nó lắm .

Còn nó , được trong vòng tay hân , nó vui lắm , mặt nó cứ đỏ lên . Nhưng ... nghĩ đến chuyện bố mẹ nó , nó lại khóc ... Hân lo lắng ôm nó chặt hơn , hân cũng dần đỏ mặt lên (này giờ cuống quá không biết mình đang ôm nàng này giờ) :

- Thôi mà , đừng khóc nữa !! Tôi ... xin lỗi vì đã bỏ cô lại một mình ở nhà !! Tôi hứa tôi sẽ không để cô ở một mình nữa đâu ... Tôi sẽ ở bên cạnh cô MÃI MÃI !! Chịu không ?!

- Thật không ?! – Khởi nói cũng biết nó vui hơn tiên – Đó là do cậu nói đấy nha !! Cậu không được bỏ tôi ở lại một mình đâu đấy !! Mà cậu có để tôi lại tôi cũng đi theo cậu suốt đời !! Cậu không thoát được tôi đâu

- Chết tôi rồi !!! –Hân than thở , nhưng trong lòng khoái lắm

Nó cười như điên , nhưng ... :

- Khoan đã ... ngoắc tay đi tôi mới tin . Lỡ cậu lật lọng thì sao !

- Cái gì ? Thời buổi này còn chơi ngoắc tay !! Cô trẻ con vậy !! Nhưng thôi được , ngoắc thì ngoắc !!

Trong màn mưa ấy , hai ngón tay ấy đã được móc vào nhau tượng trưng ột lời hứa mãi mãi không đổi !! Trời mưa lạnh lắm vậy mà trong lòng hai đứa nó lại đang ấm áp và hạnh phúc lắm !!

Đã ba tuần trôi qua kể từ cái hôm trời mưa . Mỗi tuần trôi qua đều là những kỉ niệm đẹp giữa nó và hân . Càng ngày hân càng nhận thấy trong đầu lúc nào cũng có hình ảnh của nó – một con bé ngốc với nụ cười rất xinh luôn ở trên môi , luôn đá đểu hân , luôn trêu tức hân nhưng mỗi lần hân có tâm sự thì nó luôn là người kề bên và chia sẻ với hân . Hình như hân ... thích nó rồi ... NHƯNG hân không muốn thừa nhận điều này ... TẠI SAO ?!

Hôm nay ... trời vẫn trong xanh , mây trắng bay lững lờ trên bầu trời như mọi ngày nhưng lòng hân lại rất khác . HIỆN TẠI HÂN ĐANG BỰC MÌNH !!!

Đã gần ba tuần nay hân chẳng thấy nó đâu cả . Tan học hân chờ nó nhưng nó chỉ chạy lại rồi nói với hân đúng một câu : “ Cậu về trước nha !! Hôm nay tôi bận rồi !! – 21 lần như một .

Lúc đầu thì hân vẫn cảm thấy bình thường nhưng mà càng ngày thấy nó càng sao sao ấy với hân . Vẫn thân , với vui vẻ với hân nhưng mà hình như nó đang giấu gì ấy không cho hân biết . Càng về sau nó càng về trễ , có hôm hơn 11h tối mới về rồi trông nó có vẻ mệt mỏi lắm . Hân hỏi nhưng nó cũng chỉ giả điên cười cho qua chuyện rồi chuồn thẳng lên lầu . Có hôm hân giận quá không đi học chung với nó làm nó nản nỉ muốn gây lười rồi hai đứa lại vui vẻ tới trường ^^ .

11. Chương 11

** 11.30 h pm — Tại nhà hấn **

Hấn bực mình nhìn lên cái đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn về phía cửa . Hơn 11.30 rồi mà con bé vẫn chưa về . Hấn sốt ruột đi tới đi lui , lòng cứ thấp thỏm .

- Ủa , cậu chưa ngủ hả ?! – Nó mở cửa đi vào ngạc nhiên nhìn hấn . Nó giật mình khi thấy hấn chưa ngủ , nó lật đật giấu cái hộp gì đó ra sau lưng

- Hừ !! Cô giấu tôi cái gì ?! Ngủ sao được khi cô chưa về hả ?! Nói mau , cô giấu gì sau lưng ?! Hấn quát ầm lên ...

- Ô !! Có giấu gì đâu ! Hôm nay tôi đi chơi ấy mà !! Tôi có nói cậu mà ! – Nó chối đây đẩy .

- Nói hồi nào ?! Mà chẳng lẽ ngày nào cô cũng đi chơi ?! Ha .. Hay thật . Đi lúc nào cũng hơn 11h đêm mới về . Chắc đi chơi với trai chứ gì . Đây thừa biết . Làm đây rồi hơi đi chờ đằng ấy về vì sợ có chuyện gì xảy ra . Công nhận đây ngố thật . HAHABA !!

Hấn cười nhưng lòng hấn cứ buốt lại . Cứ nghĩ đến cảnh nó đang đi với thằng nào đó thì tự nhiên lòng hấn cứ quặn lên . Bực mình lắm !! Hấn nhìn nó với đôi mắt sắc lạnh .

- Tôi .. đâu có !! Tôi đâu có đi với ai đâu !! Tôi đi một .. mình mà !! – Nó rỗi lên khi thấy ánh nhìn của hấn – cái nhìn như muốn nuốt sống người đối diện

- Vậy chứ chẳng lẽ một mình cô đi lòng không ngoài đường như con tâm thần chắc !! Tôi chả ngu đâu ! – Giọng của hấn càng lúc càng trầm xuống.

- Tôi nói thật mà !! Sao cậu không tin ?! Tôi đi mua đồ mà ... !! – Giọng nó cứ run run lên .

- Ủk ... phải !! Cô mua đồ .. Là cái gói quà cô đang cầm trên tay chứ gì ?! Mua cho “ anh nào “ đó chứ gì ?! – Hấn nhấn mạnh chữ “ anh nào “ – Tôi biết thừa !! Bày đặt giấu !! Cô nghĩ tôi thấy rồi tôi sẽ ghen chắc . MỜ À ?! – Hấn nói với cái giọng lạnh lùng , gay gắt . Từng câu , từng chữ hấn nói như dao cứa vào tim nó

- Ủ đây !! Tôi mua quà cho trai đó !! Thì sao ?! – Đôi mắt nó bắt đầu rưng rưng .

- Ha !! Biết mà !! Thế mà còn nói dối là tôi đi một mình . Ha !! Chỉ có ngốc mới tin cô !! Thế thì chúc mừng cô nhá !! Không ngờ cô mà cũng có “boy friend “ . Chắc thằng đó “ tu “ lâu lắm nhờ ?! Hay là một thằng có khuyết tật về mắt ... Hay cả hai ... Hahaha ... cô giỏi thật !!

Hấn cười , cười có vẻ vui lắm . Nhưng trong ánh mắt của hấn thì chẳng hề vui một chút nào . Nó phảng phất một nỗi buồn

- CẬU THÔI ĐI ĐƯỢC KHÔNG ?! – Nó khóc ... nó tức lắm ... nó đau lắm rồi ... - Cậu ... hức .. mà thôi ...Cậu cầm lấy cái này đi ... của cậu đó . Tôi mệt rồi , tôi đi ngủ đây .

Nó lấy gói quà lúc nãy nó giấu sau lưng dúi nhanh vào tay hấn rồi chạy đi . Hấn sững sờ đứng đó . Tay cầm hộp quà nó vừa đưa mà hấn nghĩ như mình đang cầm một vật gì đó nó mơ hồ , vô hình lắm .

Bất giác lòng hấn chùng xuống . Hình như hấn sai rồi ... hấn đã vô tình làm nó đau.. làm nó buồn , làm nó khóc mất rồi . Hấn đã hứa sẽ che chở không cho nó khóc mà . Hấn hiểu lắm nó mất rồi . SAO BÂY GIỜ

Suy nghĩ chốc lát , hấn liền chạy theo nó . Chạy lên đến cầu thang , nó buồn như bị ai đánh ấy , nó chạy chậm dần lại và ... đã bị hấn tóm được . Hấn nắm chặt lấy bàn tay nó . Nó giật nảy người , cố gắng thoát khỏi tay hấn mà chạy lên phòng , nhưng càng giẫy hấn càng ... nắm tay nó chặt hơn thì phải ... Thấy nó giẫy quá hấn lấy tay ấn mạnh vai nó ngồi bệt xuống rồi hấn cũng ngồi xuống bên cạnh nó . Nó hét lên :

- SAO NỮA ?! MUỐN GÌ !! CẬU NÓI CHƯA ĐỦ HẢ ?! MUỐN ĐÁNH TÔI CHẮC !!! HAY LÀ CHÉ QUÀ TÔI TẶNG CẬU HẢ ?! - nó khóc lớn

- Không ... không phải ... tôi không có ý đó . Tôi tưởng ... nhưng đây là quà của tôi hả ?! – Hấn lấp bắp , rồi lấy tay lau nước mắt cho nó

- Chứ chẳng lẽ khi không tôi mua quà cho người khác rồi đưa cho cậu chắc ?! Không thích thì thôi , trả đây
- Nó xòe tay ra đòi trả .

- Ai cho !! Quà cho rồi sao có thể đòi lại ... tôi chưa xem nó là gì mà !! – Hấn vừa nói vừa mở hộp quà ra ...

- Nhưng ... đừng chê ... - Nó cúi mặt nói nhỏ .

Hấn mở ra , đôi mắt thoáng ngạc nhiên . Là ... một khung ảnh ... xinh lắm . Hấn lấy ra hỏi nó :

- Cái này là ... sao lại là ... cái này ...?!

- Thì cách đây gần 2 tháng , tôi làm vỡ khung hình của cậu ấy ... thế là tôi đi ... làm thêm để mua trả cậu . Đó là lí do mấy hôm nay tôi không về chung với cậu và thường hay về trễ. Hôm nay là lãnh lương nên tôi mới đi lân quanh mấy cửa hàng tìm mua cái khung ảnh ấy cho cậu . Nhưng mà mấy người bán hàng ai cũng nói khung ảnh đó loại hiếm chưa thấy bao giờ cho nên tôi mới ... mua cái này cho cậu . Tuy không giống cái cũ lắm nhưng tôi mua luôn . Mà cậu đừng lo ... chờ sinh nhật cậu tôi sẽ cố tìm ra cái giống hệt đền lại . Tôi .. hứa mà ...- Nó nói , gương mặt vui hẳn lên .

- Đồ ngốc !! Vậy sao không nói tôi . Tôi có bắt đền gì cô đâu ?! Đã vậy còn giấu tôi đi làm thêm nữa . Đúng là ngốc mà !! Với lại đền tôi khung ảnh này được rồi ... Không cần phải mua cái giống vậy đâu . Nói cho cô biết là cái đó tôi mua hồi tôi ở Mỹ cơ , mà đó là hàng đặt đây . Ở đây chả có đâu mà đòi ... HAAAAHA !! – Hấn cười phá lên ...

- O !! Thật hả ?! Làm tôi ... Hì hì ^^ ~ - Nó cười huề , gãi đầu .

- Thôi .. trễ rồi , về phòng ngủ đi . Mai là Chủ nhật đi theo tôi ra sân bay nhá !!

- Ủa !! Làm gì ?! – nó hỏi , mặt đần thối

- Thằng bạn tôi về nước , cái thằng trong nhóm Tam Hoàng cùng tôi với thằng Hoàng Anh ấy . Nó bị bố mẹ tôi túm cổ lôi qua USA để học quản lý công ty của bố mẹ tôi ấy mà . Giờ học xong rồi thì nó được thả về . Nó sẽ học lại trường mình đây . Thế là NHÓM TAM HOÀNG SẼ TÁI XUẤT GIANG HỒ !! HAAAAHA – Hấn cười ra vẻ tự hào .

- À .. thằng Kiệt chó gì ?! MÀ sao tôi phải đi ?!

- Kêu đi thì đi !! Thắc mắc gì chứ !! – Hấn lờm nó .

Ừ thì đi .. hứ !! Đúng là đồ hay cáu

Nó nói rồi nhảy chân sáo về phòng . Hấn nhìn theo bóng nó mà nở một nụ cười hiền . Nhìn cái khung ảnh đang cầm trên tay mà hấn khẽ lắc đầu :

“ Con bé ngốc này thật là ... ngốc đến đáng yêu !!! “

Rồi hấn quay về phòng , nâng bức hình Thủy Băng chụp từ 2 năm trước đang để ở đầu giường lòng thầm nói :

“ Có lẽ anh phải tập cách để quên em , Thủy Băng ạ !!! “

.... Làm thế nào để quên được người ấy ?! Có lẽ

..... Hãy để tình cảm của mình đối với người ấy Được cất sâu ở tận trong trái tim mình Để mình vẫn coi người ấy là bạn

..... CHỈ LÀ BẠN MÀ THÔI !!!.....

Sáng chủ nhật – 8h pm ~

Nó và hấn đang đứng chờ ở sân bay để đón “quái nhân“ Kiệt trở về . Hấn bắt đầu cảm thấy bức mình khi chờ “quá lâu” :

- Ya' .. cái thằng sao lâu quá chưa ra vậy nè !! – Hấn vừa than vừa lấy cái khăn lau mồ hôi

- Mới có 10' thôi mà ... làm gì mà nóng thế ... Chắc kẹt máy bay chứ gì ?! (có vụ này không ta)

- Ngốc .. làm gì có kẹt máy bay !! Lộn hành lý thì còn nghe được !! AAAAA ... kia rồi ... “ ẻm “ về rồi
HAHAHA ... KIỆT ... TAO NỀ !! – Đang ca cho nó một bài thì thấy thằng Kiệt về , hấn mừng rỡ chạy lại
rồi giang hai tay ra chào đón .

- AAAAAAAAAA ĐẠI CA !!!!!!!!!!! Nhớ đại qua quá đi !!

BỐP !!

- UI DA !! Sao đại ca đánh tao hả ?! (Cách xưng hô đặc biệt) – Thằng Kiệt ôm cái đầu mà rưng rưng

- Ai kêu mày ra lâu để tao chờ làm gì ?! – Hấn nói mà mặt mày có vẻ đều lăm

- Tao có muốn đâu , tại bị lộn hành lý chứ bộ !! (Cái tên Quân đoán như thần ấy) - Ủa mà ai đây Đại ca
– Quay qua nó , kiệt hỏi

- À ... Giới thiệu với bạn , mình là – Nó hăm hở định giới thiệu thì ...

- Là Osin nhà tao đó mày !! – Hấn chen ngang Cái mặt nó thì xịu xuống ...

- À ... Nhìn cũng dễ thương gồm ta !!Chỉ tội – Thằng Kiệt lấp lửng làm nó hồi hộp ...

- Sao ... Chỉ tội gì ?! – Nó hỏi có vẻ thắc mắc lăm ...

- Thì trông hơi ngố chứ gì . HAHAHA !! – Hấn và Kiệt cùng đồng thanh làm nó què tập 2

- Đẹp đi !! Thằng quỷ kia dám đá đều ta hả ?! – Nó hét lên rồi chạy vòng vòng đuổi theo thằng Kiệt . Hấn
nhìn theo mà bụm miệng cười ...nhưng ... hình như ... trong lòng có gì đó nhen lên thì phải.

GHEN SAO ?!

- Ê ... Xách Vali của thằng Kiệt ra xe cho tôi – Hấn sai nó

- Rồi ... biết tại sao kêu tôi đi đón bạn cậu rồi – Nó nhăn nhó

- Biết rồi thì xách đi , để trong cốp xe rồi chạy đi mua hộ tôi 2 chai nước – Hấn lại ra lệnh cho nó _ ____ !

- >”< !=“” sao=“” mệt=“” vậy=“” -=“” nó=“” bực=“” mình=“” .=”>

- Thôi để tôi giúp cô nhá !! Vali của tôi nhiều thế cơ mà – Kiệt chạy lại giúp nó .

- Hì .. cảm ơn cậu nhá !! Cậu tốt thật đấy ... Không như ... - Nó mừng rỡ , đang định nói : ” Cậu tốt thật
đấy , không như Quân “ thì nó im bặt vì nhìn thấy cái mặt hầm hầm của hấn .

- Thôi , mày cứ để đấy , tao xách hộ con bé này cho , mày mới về chắc còn mệt nhờ !! – Hấn lừ mắt về phía
thằng Kiệt nói giọng mà nếu tinh ý có thể thấy hấn đang bực mình mặc dù hấn đã cố kìm chế

- Ó ! Đâu có !! Tao đâu có mệt đâu !! – Kiệt “ngây thơ “ vẫn chưa hiểu chuyện gì

- Có mà !! Mày mệt ... !! Tao biết mà !!! – Hấn gằn mặt xuống nói và lúc này hình như thằng Kiệt đã hiểu
ra một tí :

- À .. ừ .. đúng rồi ... Đang mệt ... Đại ca giúp tao tí nhá .. Không tôi nghiệp bé My – Nói rồi Kiệt đồng
thăng ra xe

- Đưa đây tôi mang ra xe một nửa . Không vì thằng Kiệt thì tôi cũng chả thèm đâu nhá !! Phiên phúc ...

- ... biết rồi ... đồ đáng ghét

Hấn giúp nó mang đồ ra xe rồi đóng ầm cửa lại tỏ vẻ đang bực mình . Nó và thằng Kiệt không biết gì vẫn
ngồi nói chuyện (hay cãi nhau) ầm lên càng khiến hấn bực mình hơn . Hấn nghĩ thầm :

“ Không biết bạn mình hay bạn con bé đó nữa “

- Nhà này hả ?! – Hấn hỏi Gia Kiệt

- Ủ ... định sống ở nhà mày nhưng mẹ mày sợ tao đàn đúm với mày và thằng Hoàng Anh nên bắt tao ở đây . Chán quá !! – Thằng Kiệt nói ra vẻ khổ tâm lắm

- Woa ~ .. nhà đẹp nhờ !! Bữa nào tôi qua nhà cậu chơi nhá !! Được không ?! – nó tíu tít làm hấn “điên” hơn .

- Ủ ... Cứ qua , càng vui chứ sao ?! Nhưng nhớ mang quà tân gia đến nhá ! – Thằng Kiệt nói, mặt đến ba que

- , không thèm đến nữa ... - Nó giả vờ dối

- Đi về - Hấn túm áo nó kéo về rồi quay mặt qua phía thằng Kiệt – Thôi .. mày nghỉ đi , mai lên trường với tao . Giờ tao về .

=> Biểu hiện của một người đang ghen

- Ủ ... bye đại ca , có gì mai rủ tao sớm nhá !! giờ tao thắng một giấc đây -Nói rồi Kiệt đóng cửa rồi đi vào phòng . Vừa mới nhảy lên giường cái rồi ngủ luôn . Nhìn thằng đó ngủ mà iêu chết :X :X :X

.

.

.

- Sao lúc này không cho tôi ở lại tí hả ?! Tự dưng lòi về à ?! – Nó nhăn từ lúc ở trên xe về tới giờ .

- Không lòi cô về thì cái máu mê trai của cô nó tới đâu hả ?! – hấn tức giận

- Hứ .. ai mê trai chứ ... Xin lỗi à !! Tại Kiệt nói chuyện vui nên tôi muốn ở lại nói chuyện với cậu ấy tí mà !! Nó phùng má nói

- Ủk ... đúng rồi ... Nó vui tính ... nói chuyện có duyên . Vậy thì qua đó sống luôn đi , đừng ở đây nữa – Hấn quát vào mặt nó một trận >”<>

- O ... ơ !! Sao ... sao chửi tôi ?! Tôi chỉ nói vậy thôi mà , đâu có ý gì đâu – Nó thối mặt nhìn hấn hỏi , miệng chu chu lên .

- Tôi nói lên phòng dọn đồ qua đó đi , nghe không hả ?!

Nó chớp chớp mắt ngạc nhiên . Lòng tự hỏi tên này hôm nay “ có vấn đề “ về đầu óc hay sao mà tự nhiên chửi sảng nó . Tự nhiên nó nở một nụ cười :

- Cậu đang ghen hả ?!

- Gì.... chứ ?! Đừng điên ! Bớt giỡn đi . Mặc... gì tôi ph... ải ghen chứ – Hấn lung túng thấy rõ, mặt đỏ dần lên như con gái _ _____”

- Thế sao mặt đỏ thế kia ?! Hay thấy tôi nói chuyện với Kiệt nên ghen chứ gì Đừng chối nữa .– Nó neho neho mắt

- Đùa ... Chả rảnh nhá . Có thích cô đâu mà ghen . Trèo xuống đi bay lên cao quá rồi đấy .

- Vậy hả “ anh iêu “ , nhưng em “ lấp viu “ anh mà :> :> :> - Nó ôm cánh tay hấn , giả vờ ngọt ngào

- Hành động gì đây ?! Đi ra , tôi oánh cho giờ !! – Mặt hấn càng ngày càng đỏ , hấn hét ầm lên cho đỡ ngượng))

- Thôi mà “anh iêu” , lên phòng ngủ cho hạ hỏa đi , nóng giận mặt nổi mụn xấu lắm !! Coi chừng mất hết hình tượng đấy !!

Vừa nói nó vừa kéo hấn lên lầu rồi đẩy hấn vào phòng hấn . Đóng cửa lại rồi nó chạy lon ton về phòng . Nghĩ lại cái cảnh hấn đỏ mặt lúc này mà nó cứ cười suốt . Khác với nó , hấn bị nó đẩy vào phòng . Bực mình hấn leo lên giường ôm cái gối ôm rồi bắt đầu suy nghĩ :

“ Hơ .. hơ ... vậy là ghen đấy hả ?! Cứ khó chịu trong người giống như lúc thấy Thủy Băng đi bên cạnh thằng khác !! Mà dạo này mình ít khi nghĩ tới Thủy Băng nữa . Mỗi lần nhắm mắt toàn thấy hình ảnh con bé ấy . Chẳng lẽ làKHÔNG !! SAO ĐƯỢC !! MÌNH KHÔNG THỂ THÍCH CON NGỐC ẤY ĐƯỢC . MÌNH GHÉT NÓ CÔ MÀ !! Nhưng mình đã nói sẽ quên Thủy băng đi mà . Nhưng mà mình cũng chẳng biết tình cảm thật của mình nó như thế nào nữa . Haizz ...

Hắn cứ suy nghĩ như thằng điên rồi ngủ một phát đến sáng hôm sau ... Có lẽ hắn sẽ ngủ như chết nếu như không có nó gọi dậy .

- Dậy đi , dậy đi học nè !! Trễ rồi !! Hôm qua làm gì mà giờ còn chưa chịu dậy ?! Dậy mau !! Kiệt qua rủ đi học kìa . DẬY!! – Nó hét vào tai hắn nhưng hắn vẫn chưa chịu dậy.

- Rồi ! Không chịu dậy chứ gì ?! Tôi có cách rồi !! – Nó đi xuống nhà lấy một .. lọ tiêu (cái này nghe quen quen nha) cái mặt đều không thể tả ... - Cậu không dậy chứ gì ?! Tôi đếm đến 3 mà cậu chưa chịu dậy thì tôi sẽ ... hè hè hè !! 1.... 2....3.... YA !!! – Vừa đếm xong nó liền lấy tay rắc một nhúm nhỏ chưa đầy một móng tay út vào mặt hắn (quá quen luôn)

- AAA ... Hát xì ... hát xì ... đĩa nào ?! Đĩa nào chơi láo quá vậy ?! Khôn hồn thì ra đây coi ?! Hát xì ... Đĩa nàoooooooooooooo ... ?!

- Tôi nè !! Sao hả ?! – Nó ngông mặt thách thức với hắn

- Ya !! Sao lần nào gọi tôi dậy cô cũng dùng cái chiêu này hả ?! Không có gì mới sao hả ?! Hát xì ?! Cô dám thách thức với “ chính quyền “ hả ?! Hát xì ... Bực mình quá !!

- Ai kêu lần nào tôi gọi cậu cũng không chịu dậy . Mau sửa soạn đi , Kiệt tới rồi kìa .. Ple‘ ... - Nó lè lưỡi trêu hắn :P

- Hừ ... cô chờ đấy – Bực mình mà không làm gì được nên chỉ còn biết đe dọa

Kiệt đang đứng ở dưới nhà chờ hắn . Hôm nay cậu ấy mặc đồng phục của trường trông cực kì dễ thương nhá , kiểu này thì khối em xin chết đây ...

- Cậu chờ Quân một lát !! Cậu ấy lẽ mề lắm !! – Nó nói với Kiệt (nói xấu à)

- Tôi biết mà !! Hơn 10 năm trời chơi với nhau đâu phải là ít , tên đó lúc nào chẳng thế , quen rồi – Kiệt nói ra vẻ thấu hiểu .

- Chơi thân quá ha !! Không ngờ cậu vui vẻ thế này mà lại chịu chơi với cái tên như cục băng ấy . Phục quá !! – Nó chấp tay bái phục

- Miễn lễ đấy !! Mà đâu chỉ mình tôi , cả thằng Hoàng Anh nữa mà !! Cô biết tên đó không ?!

- Biết chứ !! Bộ Tam Hot Boy đã từng vang bóng 1 thời ở trường sao lại không biết ?! Nghe nói là “có người” phản “quốc” nên đã bỏ nhóm mà ra đi !! Đúng không ?! HEHE – Nó móc Kiệt

- Con khỉ !! Ai phản .. Tại mẹ Quân tóm tôi qua Mỹ chứ bộ - Kiệt nhà ta bắt đầu .. què

- HEHE !! Biết rồi !! Mà tại sao mà lại bắt cậu mà lại không bắt hắn vậy hả ?! – Nó thắc mắc (hóng quá nên không lớn được là phải)

- À .. Tại vì ... - Kiệt đang định nói thì ...

- Nói xấu tôi hả ?! – Hắn xách cái cặp nhìn đến bất cần đời đi xuống .

- Đâu dám đại ca / Ủ đây thì sao – Kiệt và nó nói cùng một lượt

- Hừ - Hắn lườm nó một phát rồi kéo tay thằng Kiệt đi học bỏ lại nó đi đằng sau chạy theo muốn ... tụt cả váy

.....

Cả ba đi đến trường mà làm cho cả con đường nhộn nhịp hẳn lên . Một phần vì có 2 hot boy cực kì đẹp trai . Một người mang khuôn mặt rất lạnh lùng nhưng rất kool (Hắn)

Một người thì lúc nào cũng cười sáng chói và gương mặt cực kì thân thiện . Hai nhân vật này đi cạnh nhau làm cho các cô gái bên đường ... xỉu gần hết (Kiệt)

Một phần nữa là do có một con bé trông khá là dễ thương đang cố đuổi theo hai tên cằng dài ấy (Là nó chứ ai)

12. Chương 12

Trường Angel School – Lớp IQ (lớp của hần) ~

Không khí vẫn như mọi ngày – trầm lắng đến lạ thường . Dường như cái lớp này đến đây chỉ là học và học thôi thì phải, chả ai quan tâm đến ai , ai bị làm sao thì mặc ai ,suốt ngày chỉ biết cắm đầu vô cuốn sách . Trông mà nản >"< .=">

Ấy !! Đừng tưởng ai cũng như thế mà lằm nhá !! Ít ra lớp này có 2 đứa khá là “ bình thường “ một chút . Ít ra bọn nó cũng còn chịu ra khỏi lớp để bày trò chứ không phải lúc nào cũng ngồi ì ở lớp ngắm vở (trừ lúc ra về) .

Mọi thứ trong lớp này đang trang nghiêm (như chào cờ ấy >"<)=" thì=" có=" thẳng=" diên=" cứ=" coi=" đồng=" hồ=" rồi=" đi=" tới=" đi=" lui=" suốt=" .=" miêng=" thì=" cứ=" lằm=" bằm=" :=">

- Thằng này hôm nay chết đâu rồi !! Còn 5' nữa là vô lớp rồi . Hôm nay hẹn mình tới sớm mà thế à ?! Biết vậy nằm nhà ngủ cúp 2 tiết đầu còn hơn là đứng đây ngồi nhìn mấy thằng tự kỉ này =.=” .

Cách đó không xa

- Đi nhanh lên hai người này !! Sắp vô lớp rồi kìa , biết chưa hả mà còn đứng đó nói chuyện ?! – Nó nhăn nhó , hồi thức hai tên ôn thần kìa

- Đã kêu cô vô lớp trước rồi mà còn lằm chuyện !! Với lại lớp cô đâu có ở gần lớp tôi chứ mà phải chờ bọn tôi ?! Hay là muốn đi chung với tôi – Hần đá đểu nó

- Hừ ... con khỉ !! À ... ừ đúng rồi ... Em muốn chờ “ anh iêu “ mà – Nó nhớ lại chuyện hôm qua liền trêu hần

- Cô .. !! Kiệt !! Mình vô lớp đi , chắc thằng Hoàng Anh đang chờ !! – Hần đỏ mặt quay đi .

- Ủ !! Chào My nhá – Kiệt chào nó rồi bước theo hần

- Haha ... Sao mặt “ anh “ đỏ thế kia – Nó gọi với theo sau lưng hần .

.
. .

- Bực mình quá !! Cái thằng Quân chết đâm chết chém này !! Mà khôn thì đừng vác mặt tới lớp , tao thấy mày thì mày cứ chuẩn bị lỗ tai đấy mà nghe tao chửi . Bực cả mình mà , hẹn 6h mà giờ 6h45' rồi , hồi ức không ?!... - Hoàng Anh nó bực mình ngồi chửi rửa hần thậm tệ .

- Tao đến rồi này , mày dám chửi không thằng quỷ ?!

Hần vừa tới lớp thì nghe thấy thằng bạn đang rửa mình một cách tàn bạo nên hần giở trò hăm dọa . Hoàng Anh thấy vậy tái mặt liền nở một nụ cười giả nai :

- Hề hề , đại ca đến hồi nào thế ?! Nhớ đại ca muốn chết luôn này .. hì hì !! Đi chơi với em nào mà đến trễ thế ?! Làm tao đợi lâu muốn chết nè !! Ghét đại ca quá aaaaa!!! – Thằng Hoàng Anh nhõng nhẽo với hần , nói giọng tỏm không chịu được

- Mày thôi cái trò bê-ê này được rồi đó !! Cả năm không gặp mà cái trò lại cái này vẫn chưa bỏ được sao hả ?! – Thằng Kiệt giờ mới lên tiếng từ sau lưng hần (đang trón Hoàng Anh), lâu lắm rồi mới gặp thằng bé mà đã cho thằng bé một câu shock óc thế rồi

- Hơ ... Giọng đũa nào nghe quen quen !! Cái kiểu nói shock từ chân đến đầu thế này thì chỉ có THẰNG KIỆT !!! Mày phải không ?! Ra đây coi !!

Hoàng Anh hét lên trong sự vui sướng rồi chạy ra kéo tay thằng Kiệt . Mặt nó đơ không thể nào tả nổi . Nó cứ ngỡ nó đang nằm mơ ấy chứ nhưng thật không ngờ ...

- Á đau ...!! Hoàng Anh hét lên vì bị hấn nhéo – Sao mày nhéo tao hả ?! Tao thực cho 1 quả bây giờ .

- Thì ày biết là mày đang tỉnh chứ không phải mơ chứ sao !! Nhìn cái mặt mày kia , đơ như quả bơ trộn sữa ấy – hấn đá lại

- Kiệt kia !! Nó bắt nạt tao kia !! Mày bảo vệ tao với !! – Thằng bé mắt long lanh nhìn thằng Kiệt .

- Ơe ... Tao nói rồi ... bỏ hộ cái tật lại cái này với người ơi !! Nghe gồm quá – thằng Kiệt nôn mửa tùm lum làm cho thằng bé què hàng

- Bọn mày nhớ đấy !! Thôi , bỏ đi . Tí ra chơi bọn mình đi ăn mừng nhá ... Ăn mừng vì – thằng Hoàng Anh kéo dài câu cuối ra

- NHÓM TAM HOÀNG ĐÃ TÁI XUẤT GIANG HỒ ... HAAAAAAAAAAAAA

Cả 3 đũa cùng hét thật to – Khí thế rất ư là mãnh liệt . Bọn nó muốn hét thật to để cho cả trường đều nghe thấy là :

NHÓM TAM HOÀNG ĐÃ VỀ , CỨ LIỆU HỒN ĐÓ MÀ COI CHỪNG !!

Liệu ngôi trường này có còn được bình yên sau khi nhóm Tam Hoàng – Một nhóm đã từng làm thất điên bát đảo các nữ sinh và các cô giáo trong trường vì vẻ đẹp hoàn mỹ , từng gây chấn động trong toàn trường vì thành tích gây gỗ đánh nhau xếp hạng nhất và nổi tiếng nhất là thành tích quậy , phá rồi toàn bộ toàn thể giáo viên trong trường 1 năm về trước ?! Bây giờ thì họ đã mạnh lên đến cấp độ nào rồi ?!

13. Chương 13

**** NGOẠI TRUYỆN ****

(Giới thiệu nhân vật)

Tên :Trịnh Minh Quân – Nhân vật nam chính của truyện : Chỉ cần cái gật đầu

Tuổi :17

Lớp :11 IQ – Lớp giỏi nhất trường Angel School

Trình độ :Giỏi nhưng quậy

Sở thích :Ăn , ngủ , nghỉ , quậy , nghe nhạc , chơi game ,chọc phá mấy bà cô , tán gái ,đua xe ...

Sở trường :Tán gái trong vòng 5'

Điểm tự tin :Gương mặt lạnh hút cực kì baby hút hồn các cô , các chị

Sợ nhất : Nghe giảng hồ đồn thổi là hấn chửi sợ gì hết

Thuộc nhóm : Tam Hoàng

Chức vụ :Đại ca

Sơ nét về bản thân :

Là hot boy hạng 1 của trường . Hấn thực ra là một người rất tốt bụng , hồi trước hấn rất biết quan tâm đến người khác , nhưng chỉ vì một sự cố là bị cô người yêu phản bội nên đâm ra hấn trở thành một con

người cáu gắt , cộc cằn , bất cần đời , cặp hết cô này đến cô khác để che giấu nỗi buồn thật sự bên trong (đọc truyện chắc mấy bạn cũng đã biết) . Hắn từ bên Mỹ trở về để bắt đầu lại từ đầu và tập cách sống quên người yêu cũ – Thủy Băng . Trong thời gian đầu , hắn cùng 2 người bạn lập ra nhóm Tam Hoàng và bắt đầu trêu chọc mọi người . Là người đầu tiên nghĩ ra các trò phá phách . Càng về sau thì tình hình chẳng có gì là khả quan cả . Hắn vẫn không thể quên được Thủy Băng nên cứ quen hết người này đến người khác đến khi hắn gặp được một người ...

Tên : Nguyễn Hoàng My – Nhân vật nữ chính của truyện

Tuổi : 17

Lớp : 11 Ghost – Lớp quậy nhất trường Angel School

Trình độ : Yếu

Sở thích : Ăn , ngủ , quậy phá các giáo viên . Tất cả giáo viên đến dạy lớp này ai cũng phải sợ . Hiện lớp không có GVCN vì đã bị nó trêu cho phải chuyển trường => Đần vẫn hoàn đần

Điểm tự tin : Nụ cười khiến ọi người đều xao xuyến ;

Sợ nhất : Ở một mình , bóng tối , ma (mọi người đều biết nguyên do rồi nhờ)

Thuộc nhóm : Devil

Chức vụ : Ghost Head (Quỷ đầu đàn đầy ạ)

Sơ nét về bạn thân :

Tuy nó lảm nhảm nhiều kể nhưng thật ra là nó rất ngốc - Ngốc đến đáng yêu theo cách gọi của hắn . Nó là một con bé dễ thương , đơn giản , con nít , hay giận nhưng hay quên và rất năng động .Nó đã ngầm thích hắn từ khi còn học lớp 10 . Cứ tưởng là việc nói chuyện với hắn chỉ ở trong mơ nhưng nó không ngờ rằng : Bố mẹ nó lại là bạn thân của bố mẹ hắn . Sau khi bố mẹ nó qua đời , nó phải đi lang thang suốt cả tuần . Cuối cùng nó bị ngắt xiêu trước cửa nhà hắn . Bố mẹ hắn biết chuyện nên đã kêu nó ở lại . Lúc đầu hắn rất ghét nó làm nó rất buồn . Nhưng càng về sau thì ...

Tên : Nguyễn Minh Kiệt

Tuổi : 17

Lớp : 11 IQ - Trường Angel School

Trình độ : Giỏi :-o

Sở thích : Chơi game , nghe nhạc , ngủ ,quậy phá , nói shock , đi tắm , ...

Điểm tự tin : Nụ cười gương mặt baby đã làm cho tên này trở thành :

SÁT THỦ TÌNH TRƯỜNG (tềng ... tềng ... tềng .. .)

Sợ nhất : Thế giới không còn con gái

Thuộc nhóm : Tam Hoàng

Chức vụ : Quân sư cho cả nhóm

Sơ nét về bản thân :

Là một hot boy hạng 2 của trường , tính tình rất dễ thương , hơi bị “khùng” một tí và là bạn rất thân của hắn và Hoàng Anh. Hồi trước , sau cái hôm hắn bị Thủy Băng “đá” , Kiệt đã trở về cùng hắn và học cùng lớp IQ . Nhưng được 1 Học kì thì bị mẹ hắn bắt trở về và tin tưởng giao phó công ty cho Kiệt quản lý để 2 vợ chồng về nước thăm con . Cũng vì lý do đó mà nhóm Tam Hoàng tan rã . Giờ tên này đã trở về , cả 3 quyết định tiếp tục lập lại nhóm và đưa ra khẩu hiệu : Tam Hoàng trở về với level siêu cấp , mạnh hơn , quậy hơn , phiền phức hơn . Tên này cũng là một đứa chuyên gây rắc rối nhưng không phải bằng hành động như hắn mà bằng miệng (chuyên nói shock óc người khác mà) . Liệu khi tên này trở về chuyện gì sẽ xảy ra ... ?!

Tên : Lê Hoàng Anh

Tuổi : 17

Lớp : IQ – Trường Angel School

Trình độ : Giỏi :-o

Sở thích : Ngủ, chơi game , online , quậy phá , đọc truyện , nhõng nhẽo với hần và Kiệt , ...

Điểm tự tin : Gương mặt baby nhõng nhẽo làm ọi con gái đều yêu mến

Sợ nhất : Không còn ai để nhõng nhẽo

Thuộc nhóm : Tam Hoàng

Chức vụ : Quân sư khóc mướn

Sơ nét về bản thân :

Là một hot boy hạng 3 của trường . Tính tình thì cực kì con nít , rất là dễ thương và yêu đời . Hay bị tên Kiệt bắt nạt và nói shock nhất . Là bạn rất thân của hần và Kiệt , cùng trở về với hần . Đừng tưởng tên này hiền mà lắm . Khi mà nổi giận lên thì mồm miệng tên này chẳng thua thằng Kiệt là mấy , chửi có bài bản hần hơi như tập trước đây nhá Là em út của nhóm nên cũng được 2 tên kia cưng lắm . Tên này rất giỏi võ mà thường giấu nghề . Chỉ khi nào gặp chuyện mới đem ra xài . Bình thường thì tên này chỉ đứng xem hai tên kia đánh nhau thôi vì đối thủ thường rất “chuối “ ... Châm ngôn sống của tên này là : Lấy nhu thắng cương

“ Vị khách không mời mà đến “

[Past 1]

Cô ấy đã trở về rồi ...

Về thật rồi!!!

Làm sao đây ...

... Khi tôi đang đứng ở thế kẹt ?!

Một tuần từ khi Kiệt trở về ~

Hôm nay lớp IQ của hần phải tự quản vì giáo viên không đến . Lớp hần thì dù có hay không thì vẫn thế thôi . Bọn một sách đó thì chỉ chăm chú ngồi đọc sách hay cứ ghi ghi chép chép để tìm cách giải mấy bài toán . Không khí trông đến nào nề ...

Chỉ có cái chỗ 3 đứa đó ngồi là coi bộ vui nhất , 3 đứa bọn nó tụ họp lại chơi đánh bài . Mỗi lần đứa nào thắng thì đứa đó hét ầm lớp lên làm mấy đứa một sách cứ chốc chốc lại phải ngóc đầu lên coi có chuyện gì xảy ra . Cũng nhờ 3 đứa đó chứ không thì cái lớp này nó thành ma hết cả lũ rồi .

- Hê ... Mấy người đang làm gì vậy ?!

Nó từ đâu nhảy ra làm cho cả lớp ngẩng cổ lên mà nhìn . Khỏi phải nói thì 3 tên Tam Hoàng ngạc nhiên đến cỡ nào . Thằng Hoàng Anh thì cứ há mồm ngạc nhiên , thằng Kiệt thì đang uống nước xả hơi cũng suýt sặc . Còn hần , coi bộ hần là người kinh dị nhất – Mặt đơ , mồm há hốc , cái tay thì cứ đánh vào đầu để thử coi mình có nằm mơ hay không , nhìn trông đến ngố . Hần chỉ chỉ tay vào nó , hỏi lặp ba lần :

- Cô làm cái quái gì ở đây vậy ?! Bây giờ đang là tiết 2 mà !! Trốn tiết hả ?! Coi kờ kờ ngáo ngáo vậy mà cũng gan lì gớm nhờ !!

Thấy hần cứ hỏi luôn mồm , nó nản không chịu được , thì ra thành tích “ quý sử “ của nó hần lại không biết , thảo nào mà lại

- Bạn , nói cho bạn biết . Mình không hề trốn tiết nhá !!! Chả qua là mình bầy mấy bà cô trong lớp nên bị bà ấy bắt ra ngoài . Đi lòng vòng khắp hành lang chẳng biết làm gì , ngang qua lớp cậu thì thấy cậu đang hú ầm lên (hẳn đang thắng mà) thế nên mới tò mò vào !! Ai trốn ?! Có lý do chính đáng nhá !! Với lại tôi có trốn cũng chả ai nói gì được . Tôi là Ghost Head mà >

Nó nói mà trông có vẻ tự hào lắm . Cái mặt nghênh nghênh lên trông rất chảnh . Thăng Hoàng Anh cũng có vẻ khâm phục lắm :

- Coi vậy mà cậu “ ghê “ dữ ta . Lúc đầu tôi tưởng cậu ở trong cái lớp Ghost chắc cũng chỉ là đàn em , Giờ tôi mới biết cậu là Quỷ đầu đàn . Mà nghe đồn lớp ấy quậy khiếp , đến ông hiệu trưởng còn bó tay . Có được thành tích ấy là do sự “ dẫn dắt “ của một Ghost Head nào đó . Giờ mới biết đó là cậu . Có lẽ phải nhận cậu làm đệ tử thôi . Cô em có muốn vô hội tụi tôi không ?!

Hoàng Anh chơi một lèo làm 2 đứa trong nhóm Tam Hoàng choáng váng . Đặc biệt là hần , hần đá thăng Hoàng Anh một phát dính tường .

Véo ... chiu .. bụp Hoàng Anh đã bị đo đất

- Chết đi con . Dám tự tiện quyết định à ?! Chưa có sự chấp thuận của ta mà dám nhận xằng .

Nói xong hần quay qua nó :

- Nhóm tôi không có nhận con gái . Nên biết điều thì đừng có mà

Hần chưa kịp nói hết câu thì nó đã chặn họng lại :

- Ai thêm Tôi chả có hứng tham gia vào cái nhóm toàn con trai các cậu . Với lại tôi đang là Ghost Head của nhón Devil tự đứng qua đây tôi rút level thành đệ tử à . Ngu gì !!

- Thì ra cậu thích làm thủ lĩnh à ?! – Kiệt hỏi ..

- A Kiệt !!! Cả tuần rồi không gặp !! Có theo kịp chương trình học không ?!

Nó thấy Kiệt cái mặt vui thấy rõ . Hần bắt đầu cảm thấy nổi nóng , có một cái gì đó khó chịu trong lòng từ khi nó quay qua hỏi thăng Kiệt . **ĐÓ LÀ CÁI GÌ ???**

Kiệt vuốt nhẹ cái mái rồi khẽ cười với nó làm cho tim của nó khẽ rung lên . Cũng bởi vì tên này rất cute cơ mà :

- Chương trình học ở đây dễ ợt !! Dễ hơn nhiều cái chương trình quản lý mà bố mẹ Quân bắt tôi học nhiều . Cái chương trình đó hầu như bao gồm tất cả các kiến thức cấp III và đại học nên tôi có thể tiếp thu mấy bài học này một cách dễ dàng .

Kiệt nói mà làm nó ngưỡng mộ lắm . Không chỉ là một hotboy mà cậu ấy cũng học rất giỏi . Tính tình cũng khá vui vẻ , hòa đồng chứ không như hần lại cũng rất dễ bắt chuyện . Hồi năm ngoái nó chưa quen với ai trong cái nhóm này . Nhìn ở ngoài lúc nào cũng thấy bọn này đi đánh nhau , quậy phá , đua xe , ...Lại còn có vẻ rất kiêu căng , ngạo mạn nữa . Ba đứa đi cạnh nhau mà cứ như là 3 cục băng vậy ...

Giờ mới biết sự thật thì hoàn toàn ngược lại . Kiệt thì nói chuyện rất dễ thương . Hoàng Anh thì tính tình cực kì con nít và thích làm nũng 2 đứa còn lại . Còn hần thì hình như sự thật vẫn là sự thật thì phải . Ngoài cái vẻ hotboy no.1 toàn trường ra thì chả được ưu điểm gì . Lúc nào cũng lạnh lùng , kiêu ngạo , khó nói chuyện , cộc cằn , ngang bướng , ... nhưng mại đó lại là lý do để nó thích hần . Mặc dù lúc này nó cảm thấy tim nó có một chút lỗi nhịp khi gặp Kiệt nhưng chắc chắn đó không phải là thích đâu . Nó chỉ coi Kiệt là bạn vì nói chuyện với cậu ấy rất vui và tự nhiên bằng chứng là lúc này đây ...

Thăng Hoàng Anh sau khi bị hần đập dính tường thì liền được nó kéo ra và thăng đó bắt đầu ngồi không nhèo với nó và Kiệt . Sau một hồi nghe Hoàng Anh tra tấn và nghe hần xin lỗi thăng Hoàng Anh thì Kiệt rủ cả nó vào chơi đánh bài Tiến lên ăn tiền . Nó và Kiệt ngồi cạnh nhau làm cho cái mặt của hần cứ đăm đăm khó chịu .

- Thăng !!! – Nó hét to vì là người về nhất . Cả bọn cái mặt ủ rũ đưa nó tiền .

....

- Win !! – Nó lại là người hết tiếp _ _ _ _ _”!

- Thắng Thắng Thắng ... Lại thắng Hahaha Chung đi nhanh lên

Nó cứ hét lên như điên sau mỗi lần thắng . Tính từ này tới giờ nó đã ăn liên tiếp 50 ván . Tiền của 3 tên kia cứ không cánh mà bay làm cho tên nào tên đấy cứ con mắt rưng rưng mà nhìn nó ... Hẳn là tên khó chịu nhất , vì trước khi nó vào hẳn đa số toàn về nhất . Đến khi nó vào hẳn toàn về bết nên số tiền đưa cho nó cao hơn mấy đứa kia nên đâm ra hẳn bị ức chế =.=

- Tôi không chơi nữa . Cô ăn cái quái gì mà ăn may cả hơn 50 ván liền thế . Tôi không tin cô gặp may , cô có tráo bài không vậy ?!

Hắn thua nên câu tiết không công nhận là nó thắng . Nó biết hẳn đang bực nên cố tình đá thêm :

- Ủ .. hình như tôi có tráo bài lúc cậu đi “ đắp liu xê “ (WC) thì phải ấy !!

- Tôi nhớ là tôi đâu có đi đâu ta !! – Hẳn gãi đầu nhớ lại

- Ủ ... cậu đâu có đi !! – Nó nói

- Vậy sao cô kêu – Hẳn nheo nheo mắt

- Thì tôi nói là tôi tráo bài lúc cậu đi WC . Mà cậu không có đi tức là tôi không có tráo chứ sao nữa !! Dốt thế !!

Nó và hai đứa kia cười to làm hẳn quê độ cực kì . Hẳn biết nó đã đùa hẳn rồi nên bắt đầu giở trò ... đuổi :

- Cô về lớp cô đi !! Trốn này giờ bà cô “ mời “ lên phòng uống trà đàm đạo bây giờ .

- Thua nên cay chứ gì ?! – Nó nháy mắt

- Cay con khỉ . Giờ có về không ?! Tôi kêu bà ấy xuống bây giờ !!

Hẳn bực mình giở trò hăm dọa . Nó thấy thế thôi thì chuồn về lớp luôn . Trước khi về , nó không quên cầm xấp tiền mới tinh tháo túi từ 3 tên đó phe phẩy trước mặt :

- Thôi !! Bye bye 3 người !! Tôi về lớp đây . Thanks vì số tiền này nhá !!

Nó nháy mắt với 3 đứa nó rồi chạy về lớp . Thắng Hoàng Anh với cái mặt mếu máo ngồi ... trách sao hôm nay xui thế :

- Hứ hứ ... Biết vậy chả rủ con nhỏ My vô đâu !! Nó làm tao cháy túi rồi . Đi đứt tiền ăn trưa rồi . Thẻ tín dụng bị mama tao đóng băng rồi còn đâu . Tí nữa không ăn trưa được . Tao đói . Tao cần bọn mày à xem ... - Thắng Hoàng anh ngồi ca cái lương

- Mày còn đỡ hơn tao . Tao đi đứt hơn 500.000 ... Hôm nay lỡ hẹn với con bồ đi shop đây này . Thẻ tín dụng tao hết hạn rồi , quên chưa đăng kí . Hix >”< -=”” thắng=”” kiệt=”” nhin=”” cái=”” bóp=”” tiền=”” trống=”” không=”” của=”” mình=”” mà=”” ngại=”” .=””>

- Bọn mày lạng đi . Tao đi hơn 800.000 mà còn chưa nói đây này >”< .=”” tự=”” đừng=”” thắng=”” nào=”” rủ=”” con=”” nhỏ=”” my=”” vào=”” vậy=”” -=”” hẳn=”” chữ=””>

- Đại ca chứ ai – hai thằng kia đồng thanh hét lên

- Cái gì tao ?! – Hẳn bịt tai lại , nheo nheo mắt như không tin vào tai mình

- Đại ca nhớ đi , không phải đại ca kêu là con bé ngốc lắm , rủ nó vào chơi cho nó thua , bọn mình ăn tiền là gì ?! Nhớ lại đề !!

Thắng Hoàng Anh ôm hận , nói giọng nghe có vẻ rất cay . Và hình như hẳn đã bắt đầu nhớ ra :

- Thôi , tao đi rửa tay cái nhá !! Kêu thằng Vịt Đực trông lớp đang hoàng đấy – Hẳn nhận thấy 2 đôi mắt của 2 thằng bạn đang nhìn mình đầy sát khí nên vội vàng lùi trước

RENG ... !!!

Chuông ra chơi vang lên . Nó vội vàng bay vào lớp , cầm xấp tiền “ chiến lợi phẩm “ phe phẩy với con Tú Anh – Bạn thân của nó :

- Uầy !! Đâu ra mà lắm vậy ?! – Con bạn ngạc nhiên
- Hè hè ... Bây giờ tao qua lớp IQ chơi Tiên lên với đám Tam Hoàng và kết quả là thế này này – nó đắc chí nhưng không biết mình đã lỡ cái mồm .
- Gì ?! Mà nói gì ?! Mà qua lớp IQ chơi với nhóm Tam Hoàng á ?! Mà quen nhóm đó hả ?! – Tú Anh bắt đầu tra hỏi .
- Ồ ... T...ao ... Tao có nói vậy hả ?! Ồ .. tao – Nó lắp bắp . Nó đã lỡ mồm . Nó đã hứa là khi ở trường sẽ tỏ ra không quen biết hần mà .
- Tao sao ?! .. Kể nhanh con quỷ . Không tao giận tao cần à !! – Sao nghe giống thằng Hoàng Anh quá vậy chời
- Thôi được rồi ... Theo tao !! Tao kể cho . Nhưng mà không được nói cho ai biết đấy . Không tao không chơi với mà nữa !! – Nó nghiêm túc .
- OK con dê !! Cứ yên tâm . Tao hứa mà !! – Tú Anh hét to đầy khí thế .

Vườn trường ~

- Rồi !! Nói đi em iêu !! – Tú Anh nói nó , cái mặt gian xảo .
- Em iêu con khi ?! Chuyện là thế này Taooo ... mắc mưa ... xỉu ... bố mẹ hần ... lúc đầu Bây giờ ... Hết !!!

Nó kể hết cho con bạn nghe làm con bạn trở mắt kinh ngạc . Tú Anh gật gật cái đầu như đã hiểu ra mọi chuyện :

- Thì ra là thế !! Thì ra mấy tháng nay mà ở nhà cái tên Quân ấy !! Tao hiểu rồi !! Cũng mừng vì mà ở gần cái tên mà thích . Hè hè ... - Tú anh bắt đầu cười gian xảo
- Cái gì ?! Nói nhanh !! Nghe giọng cười mà tao nổi hạch quá !! – Nó lau lau mồ hôi .
- Khao đi !! Được ở gần hần lại còn thắng hơn triệu bạc tiền bài nữa . Phải bao cho con bạn mà cái gì đi chứ . – Con Tú Anh chớp mắt .
- Bạn bè tốt bụng ghê !! Thôi được !! Lên đường !!

Nó cau mặt nhưng cũng cảm thấy đói bụng nên dẫn con bạn đi ra căn-tin ăn luôn một thể . Tình cờ sao lại gặp nhóm Tam Hoàng cũng đang ở đây . Mặt tên Kiệt và Hoàng Anh đờ đờ sát khí , còn hần thì cứ cúi mặt trông “ trai tơ “ lắm :

- Tất cả là tại mà !! - Thằng Kiệt cầm ổ bánh mì thịt chia thẳng vào mặt hần
- Đúng !! Tại mà nên cả đám mới phải ăn bánh mì thịt thế này đây !! – Thằng Hoàng Anh cầm lon coca đập xuống bàn .
- Hix ... Ai mà ngờ con bé ấy nó cao thủ thế chứ !! Với lại tao cũng phải ăn như bọn mà thôi . Kêu ca gì ?! – Hần hối lỗi .
- Còn nói hả ?! Chơi thì đặt tiền ít thôi !! Lúc bọn mình chơi có 1000 đồng một ván () . Còn có thêm nhỏ Mỹ thì đặt một phát 20.000 một ván giờ mới thế này đây !! – Hoàng Anh cầu nhàu .
- Cho chết !! Ai kêu khinh thường tôi ?! Bày đặt tiền cao làm gì ?! – Nó nghe bọn nó kêu than nó này giờ nên nhảy ra phân bua .
- Ôi mẹ ơi – Cả 3 đồng thanh – Cô cứ như quỷ ấy , thoát ần thoát hiện – Lại đồng thanh .
- Chuyện . tôi là Quỷ mà – Nó tự hào .
- Hây ... Nỉ hão ... How are you ?! I'm Tu Anh . I am her best friend . Is this Tam Hoang right ?! Nice to meet you ^!~ - Tú Anh tuân một lèo

- Hi !! Yes , We Are Tam Hoang. Are you really her best friend ?! I'm Hoang Anh . . Nice to meet you too !! – Hoàng Anh cũng xoắn một tràng làm nó đơ cả mặt . Nó ngu Tiếng Anh quá mà . Nó liền kéo Tú Anh qua một góc :

- Ê , mày nói gì với Hoàng Anh vậy ?!

- Ôi trời !! Mấy câu đơn giản vậy mà mày không hiểu hả ?! Bó bột với mày . Tao chào họ , giới thiệu tên rồi nói tao là bạn thân của mày . Rồi tao hỏi đây có phải nhóm Tam Hoàng không ?!

- Woa !! Mày giỏi thế !! Thế tên đó nói gì ?! – Nó trố mắt ngạc nhiên , không ngờ hôm nay con bạn mình nó giỏi thế .

- Sax ... cậu ấy nói phải . rồi hỏi tao thật là bạn mày hả thế thôi !! – Mấy câu đơn giản thế cũng ngu nữa .

- Kệ tao !! Hứ - Nó quē :”(

Nó kéo tay Tú Anh quay lại chỗ 3 tên đó . Nó tìm cách đá hấn :

- Này ... Sao ăn nghèo nàn thế ?! – Nó hỏi đều khi nhìn thấy 3 ổ bánh mì và 3 lon coca đang ở trước mặt 3 đứa đó

- Chơi xấu nhau vậy cô em , biết rõ quá mà – Kiệt đau đớn , căm thù nhìn nó

- Hề hề ... Thôi được rồi , nể tình tôi sẽ khao mọi người chiều này . Thích ăn gì cứ tự nhiên gọi – Nó lên mặt .

- Tôi mỳ ý – Hoàng Anh nhanh nhẩu , giọng vui mừng tốt độ

- Tôi hamburger – Kiệt nói tiếp

- Tao cơm chiên – Tú Anh hớn hở

- Mỳ ý , hamburger , cơm chiên ... còn cậu – Nó lẩm nhẩm mấy món bọn kia vừa gọi rồi quay qua hấn .

- Mỳ chay – Hấn nói giọng có vẻ không hứng thú lắm

- – 4 cái miệng cùng há to ra

- Cậu điên , mát hay thần kinh . Ở đâu bán mỳ chay cho cậu . Điên không lối thoát à ?! – Nó nói – Hay cậu ăn hamburger nhá !!

- Ủ .. cũng được ... - ặc ặc Thằng điên

- OK ... mọi người chờ tôi tí – Nó hớn hở rồi chạy đi mua đồ .

.

.

Sau khi nó mang đồ ăn và nước về cả bọn cùng ăn cực kì vui . Nhất là nó , hôm nay nó được ngồi cạnh hấn và cùng ăn trưa với hấn nên nó cười tít cả mắt lại . Đặc biệt hơn hôm nay nó “ từng “ không chịu được (được ngồi cạnh người mình để ý mà lại) . Nó cứ hết pha trò này đến pha trò kia làm bọn nó (ngay cả hấn) cũng suýt sặc vì buồn cười mấy lần .

Không khí đang rất vui , hấn là một người không bao giờ chịu nói chuyện với người lạ mà giờ cũng phải nói thậm chí là cười vì sự xuất hiện của nó và Tú Anh . Bọn họ nói chuyện không ngừng và dường như họ rất hợp nhau . Đặc biệt hơn là hình như bạn Hoàng Anh baby bắt đầu để ý đến bạn Tú Anh nhà mình rồi thì phải ; .

- Chào mọi người , ỉnh tham gia với được không ?! – Giọng của một cô gái nghe rất dễ thương và ngọt ngào . Cô gái khẽ nở một nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai ...

Cạch ...

Cả đám ngược mặt lên nhìn cô gái . Bỗng dưng nhóm Tam Hoàng sa sầm mặt lại . Nhất là hấn , nụ cười bỗng tắt vụt thay vào đó là nét mặt kinh ngạc pha chút nhớ nhung và có một chút gì đó xa cách , khinh giận . Tay chân hấn bỗng trở nên luống cuống và làm rớt lon nước ngọt lúc nào không hay .

Nó đã để ý thấy hành động khác thường và gương mặt hốt hoảng của hấn và của 2 người kia . Nó cố gắng nhìn kĩ cô gái này và khe chau mày cố gắng nhớ lại xem đã gặp người này ở đâu . Thực sự rất quen . Đúng ánh mắt trong veo , long lanh ấy . Đúng đôi môi hồng hồng đầy sức sống và nụ cười rạng ngời thuần khiết như thiên sứ ấy . Quen lắm nhưng nó không thể nhớ ra .

Nó nhìn xung quanh bàn thấy mọi người ai cũng yên lặng , gương mặt ai cũng đầy sự rối bời . Nó nghĩ đây ắt hẳn là một người khá quan trọng nên mới có thể làm cho 3 người không sợ trời không sợ đất bỗng nhiên có những cử chỉ lạ lùng như thế . Tú Anh cũng đang có những suy nghĩ giống hệt nó vậy . Điều nó đặc biệt chú ý là tại sao khi người con gái này vừa xuất hiện thì Kiệt và Hoàng Anh liền thì thầm tự hỏi những câu hỏi gì đó đại khái như : Sao cô ấy lại trở về ?! Chết rồi , thằng Quân tính làm sao đây ?! ... Và còn rất nhiều câu khác nữa ...

Không để cho nó và Tú Anh phải suy nghĩ nhiều , cô gái lập tức lên tiếng :

- Đã lâu rồi không gặp , nhóm Tam Hoàng vừa kết nạp thêm hai bạn bạn nữ à ?!

Nói rồi cô gái quay về phía nó và Tú Anh , cô ấy nở một nụ cười rồi giơ tay ra :

- Xin chào hai bạn , mình tên là Thủy Băng

14. Chương 14

[Past 2]

Bạn mới ...

Kẻ thù mới ...

Tình địch mới ...

-Xin chào hai bạn , mình tên là Thủy Băng !!

CÁCH ...

Nó vừa mới nghe cái tên Thủy Băng thì trong lòng bỗng có cảm giác bồn chồn , lo lắng sao ấy . Nó luống cuống giống hấn làm sao rơi cả đôi đũa xuống đất . Ba tên Tam Hoàng và nhỏ Tú Anh quay qua nhìn nó . Thủy Băng cũng nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn một chút thích thú . Bỗng nhiên Thủy Băng chạy lại bên cạnh nó rồi lấy hai tay nhéo má nó , Thủy Băng cười tít mắt lại :

-Bạn tên gì vậy ?! Nhìn bạn dễ thương quá à !! Bạn xinh quá đi mất !!

-Ao ... ao ... Đau quá ... Nhè nhẹ thôi bạn gì gì ơi !! Xệ má tôi bây giờ - Nó rên rỉ vì đau .

Cả bọn nhìn nó với ánh mắt “ xót xa “ . Hấn chạy lại chỗ Thủy Băng , cầm tay con bé rồi dẫn đi , 4 đứa còn lại nhìn với ánh kinh ngạc . Kiệt và Hoàng Anh lầm bầm trong miệng :

-Chắc chiến tranh thế giới thứ ba xảy ra mất thôi . Thủy Băng về , đại họa đến rồi . Haizz ...

-Này , hai tên kia . Có chuyện gì vậy ?! Cô gái ấy là ai ?! Nhóm Tam Hoàng các người biết cô ấy phải không ?! ...

Nó hơi dồn dập Kiệt và Hoàng Anh . Tú Anh này giờ cũng rất thắc mắc nên con bé quay qua Hoàng Anh :

-Nè , có phải cô gái ấy có quan hệ gì với Quân không ?!

-Ồ ... ơ ... sao cậu biết ?! – Kiệt và Hoàng Anh đồng thanh

-Vậy là các cậu biết , nói cho bọn tôi nghe đi mà – Nó nài nỉ 2 tên đó .

-Haizz ... thôi được rồi

Hai tên kia sau một hồi dẫn đo liền kéo nó và Tú Anh đi ra một chỗ khuất . Sau đó 2 tên “ người vượn “ ấy bắt đầu kể cho 2 đứa nó nghe chuyện gì đã xảy . Tại sao hần lại lạnh lùng ?! Tại sao hần cứ cặp hết cô gái này đến cô gái khác ?! ... Mọi chuyện nó đã hiểu . Nó cũng đã biết tại sao trong tất cả số điện thoại trong phần danh bạ của hần chỉ có từng ấy người và chỉ có một mình cái tên “ Thủy Băng “ là con gái rồi . Thì ra Thủy Băng là người này và cô gái này là tất cả của hần . ĐÚNG KHÔNG ?!

-Haizz

Nó khẽ thở dài rồi bước đi . Trong đầu nó hiện đang có những suy nghĩ mông lung , nó chẳng biết nó đang nghĩ về ai và về cái gì nữa ...

Ba tiết học kế tiếp là một cực hình đối với nó . Nó chỉ im lặng nhìn bọn bạn chơi đùa , chọc phá các giáo viên và mỉm cười – một nụ cười buồn thối . Nhỏ Tú Anh thấy lạ lắm , nghĩ thầm :

“ Cái con này hôm nay sao thế , tự dưng cái mặt cứ thuõm ra ?! “

Nghĩ một hồi , Tú Anh lấy bút viết viết gì gì đó vào một tờ giấy rồi ném qua cho nó . Tờ giấy bay vèo vèo rồi đáp xuống trước mặt nó . Nó ngó quanh lớp với cái mặt đờ đẫn rồi từ từ mở tờ giấy ra . Nó nhìn lướt qua tờ giấy :

[Con hâm , mày sao thế ?!]

Nó khẽ cười vì dòng chữ trong tờ giấy , đúng nét chữ con Tú Anh . Cái chữ xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng cực kì bay bướm này chỉ có nó thôi . Nó bấm bút rồi viết lại :

[Tao đang yêu mày ạ :”)]

Nó cười khi khi ném thư lại . Con Tú Anh đọc xong hết cả hồn :

[Thề đi ! Tao tưởng là mày “ chung thủy ” với thằng cha Quân lắm chứ]

[Hè hè , đùa thôi , làm gì có chuyện tao lại bỏ bạn Quân “ đẹp zai ” chứ]

[Thế sao mày ngồi suy tư thế hả ?]

[Buồn]

[Why ?!]

[Thì người iêu của “ tên đó ” quay về rồi mà !! Tao hết cơ hội rồi . Hix >.<]=“”>

Cứ thế hai đứa nó viết thư qua lại cho nhau đến ra về cũng chưa hết chuyện . Nó thích nói chuyện với Tú Anh lắm . Mặc dù con bé Tú Anh quậy chả thua gì nó nhưng được cái là con bé rất tâm lí , nói gì cũng đúng và rất hiểu chuyện nên nó và bạn bè trong lớp đều gọi con bé Tú Anh là “Quân sư tâm lí ” (giống tên Hoàng Anh nhể , thằng Hoàng Anh là quân sư quạt mo trong nhóm Tam Hoàng mà :X) .

Không biết trong tờ giấy , hai đứa nó nói chuyện gì mà sao bây giờ ra về , nó đi thẳng không chờ hần như mấy tuần trước nữa . Hần chạy ra cổng thì chẳng thấy nó đâu . Ngó tới ngó lui cũng chẳng thấy , hần bực mình :

“ Con nhỏ này lặn đâu rồi nhể ?! Bình thường vẫn thấy chờ ở đây sao tự nhiên ... “

Hần vẫn chưa kịp nghĩ xong thì bỗng có tiếng nói từ đằng sau :

-Anh đang nghĩ gì vậy ?! Không về hả ?!

Thủy Băng lù lù đứng sau hần hỏi làm hần đứng cả tim :

-Ồi mẹ ơi , em làm anh giật cả mình !! Sao em chưa về ?!

-Em chờ anh về chung mà . Bộ anh đang chờ ai hả ?! – Thủy Băng ngó quanh như đang tìm kiếm .

-Hả ... ờ .. ờ đâu có ... anh đang ... ờ anh ... đang chờ ... à đúng rồi ... chờ em đấy mà – Hấn đang bối rối không biết phải trả lời Thủy Băng thế nào thì tự nhiên cái đầu hấn nảy ra câu trả lời đó . VẬY . hấn như muốn hét lên vì mình quá thông minh ...

-Ờ ... Chờ em á ?! – Thủy Băng thắc mắc

-Ừ .. chứ chờ ai nữa ?! Đi về nhà anh chơi nha !! – hấn đề nghị nhưng trong lòng không muốn lắm . CHẴNG HIỂU TẠI SAO ?!

Hấn và Thủy Băng đi trên đường mà chả nói với nhau câu nào . Hấn đang suy nghĩ rất nhiều về cuộc đối thoại hồi chiều giữa hấn và Thủy Băng :

-Sao em lại ở đây ?! Không phải em đã bỏ anh rồi sao , sao giờ lại quay lại ?! Lại vào đúng trường anh đang học nữa chứ ?!

Hấn tức giận , lời lẽ có vẻ cay nghiệt lắm . Thủy Băng khẽ cúi đầu xuống , cô ấy ân hận lắm . Bỏ đi chỉ là một sự lựa chọn – một sự bắt buộc thôi chứ thực lòng cô ấy còn thích hấn , thích lắm .

-Em biết ... có giải thích anh cũng sẽ không tin đâu !! Nhưng em thật sự Lúc đó .. em ... không còn cách nào khác ... em phải đi theo anh ấy . Anh ấy hứa sẽ bảo vệ em , sẽ bảo trợ cho em nên ...

-Vậy còn anh ?! Em không tin anh sẽ bảo vệ cho em được sao ?!

-Em ... tin ... nhưng ... đó là do hoàn cảnh ...

-Em đừng có đổ thừa cho hoàn cảnh . Lúc bố mẹ em mất , không phải bố mẹ anh đã nói sẽ nhận nuôi em sao ?! Tại sao em lại bỏ đi ... ?!

-Vì ba mẹ anh ấy nói sẽ mua lại công ty ba mẹ em . Họ sẽ tạo vốn và cứu lại công ty , nên em ...mới ... mới ... - nói đến đây Thủy Băng bỗng òa lên khóc , cô ấy nói trong tiếng nấc – Hix ... em không muốn rời xa anh .. nhưng họ đã có ý như thế .. hix ... với lại nếu không nhờ họ thì mấy ngàn người trong công ty ba sẽ thất nghiệp ...

Thủy Băng khóc làm tim hấn nhói đau . Cái cảm giác yêu thương ấy bỗng chốc lại trở về trong hấn . Hấn ôm chặt Thủy Băng và khẽ thì thầm vào tai cô :

-Em đừng khóc nữa ... anh tin em mà !! Nhưng .. tại sao em lại quay về ... ?!

-Bởi vì khi xa anh em mới cảm thấy em không chỉ thích anh như em vẫn tưởng . Em cứ nghĩ là ở một nơi mới em sẽ quên được anh nhưng không phải . Càng cố quên anh em lại càng yêu anh nhiều hơn . Một năm qua em đã cố hết sức rồi nhưng đêm nào em cũng chỉ mơ thấy anh . Và hôm đó , em đã quyết định nói rõ với Tuấn Nhật (tên cái người bảo trợ nó) . Và ... anh ấy đã nói sẽ cố coi em là em gái và ... anh ấy sẽ ủng hộ em đến với anh . Nhưng .. em biết anh ấy buồn lắm ... Em đã làm cho anh và Tuấn Nhật phải đau khổ . Em tệ lắm đúng không ?!

Nước mắt Thủy Băng lại một lần nữa tuôn trào . Hấn cũng chẳng biết nói gì thêm . Hấn chỉ biết ôm Thủy Băng và an ủi cô ấy . Sau đó hai người họ vào lớp . Thủy Băng có thành tích học tập cũng rất đáng nể nên đã được thầy hiệu trưởng giới thiệu vào lớp IQ – lớp của hấn . Khi Thủy Băng vừa vào lớp đã khiến cho bọn một sách – cái bọn lúc nào cũng coi sách , vở là mạng sống mình được một phen say như điên đảo . Kiệt và Hoàng Anh chạy ra . Kiệt đưa tay ra :

- Không biết Quân và cậu đã nói chuyện gì nhưng cũng chào mừng bạn mới ...

- Cảm ơn cậu

Kiệt và Thủy Băng bắt tay nhau ... tự dưng làm cho hấn ... ghen . Và lúc đó , hấn mới nhận thức được rằng : Hấn vẫn còn thích Thủy Băng lắm . Mặc dù đã có lúc hấn lỗi nhịp ... vì nó ...

*** Nhưng mà tình cảm của hấn đối với Thủy Băng liệu có còn như trước không ?! ***

- Nè – Thủy Băng kêu hấn khi hấn chả nói năng gì

- Hả ... ờ ... sao ... ?! – hần hoàng hồn
- Anh cứ như người mất hồn ấy . Anh đang nghĩ gì vậy ?!
- Ờ .. anh ... đang nghĩ về chuyện hồi sáng ...
- À ... Thì ra thế . À mà đúng rồi , cái người mà cùng ngồi lúc ra chơi với anh ấy , có phải thích anh không ?! – Thủy Băng hỏi mà cứ như phát hiện ra chuyện động trời ấy
- Sax ... gì chứ ?! Ai biết được ... - Hần trợn mắt
- Anh khỏi giấu , cái lúc em xưng tên ra tự dưng cô ấy rút dĩa xuống đất rồi tự nhiên nhìn anh có vẻ lo lắng . Mà đây là lần đầu trừ Thủy Băng này ra nhóm Tam Hoàng cùng ngồi ăn với con gái đấy . Mà lại là hai Girl mới kinh chứ . Ai vậy ... ?! – Thủy Băng nheo mắt trông đều cực kì
- Ax Thôi được rồi , tí vào nhà anh kể à nghe ... - hần chào thua
- Nhớ đấy ...

Hần mở cửa vào nhà , nhìn quanh quất cũng chả thấy nó đâu . Hần kêu Thủy Băng ngồi ghế chờ còn mình thì lên phòng thay đồ . Thay đồ xong hần đi ngang qua phòng nó , thấy cửa mở hé nên hần đẩy cửa vào . Vào trong thì thấy tắt đèn tối thui , cố mở mắt nhìn kĩ thì hần thấy nó đang ngồi thu lu trong góc . Hần khê chau mày rồi chạy lại chỗ nó :

- Cô sao vậy ?!
- Ô ... Cậu về rồi hả .. ?! – Nó giật mình vì tự nhiên thấy hần đứng trước mặt nó . Nó vội quay mặt đi chùi chùi mấy giọt nước mắt (?) . Rồi nó nhe răng cười với hần – Có sao đâu , tôi bình thường ... Tại hôm nay bà cô cho lớp tôi một bài tập nói về ... ờ ... nói về A .. đúng rồi ... nói về : Khi ngồi ở góc tối thì đầu tiên bạn sẽ cảm thấy thế nào ?!

CÓP ...

Hần kí vô đầu nó một kí ... Đau điếng ... Nó ôm đầu ... mở chu ra ... miệng chu chéo :

- Sao cậu kí đầu tôi ?! Biết đau không hả ?! Hix ...
- Tại vì không chỉ cô chạm dây , lớp cô chạm dây mà ngay cả GV dạy lớp cô môn đó cũng đu dây điện nốt . GV gì mà cho học sinh cái đề bài nhảm chưa từng thấy – Hần ngấm ngấm
- Thì tôi cũng thấy nhảm mà . Ờ ... mà sao cậu vô phòng tôi mà không gõ cửa hả ?! Lỡ tôi đang thay đồ thì làm thế nào ?! – Nó tức tối
- Thì nhìn luôn chứ sao ... hí hí !!! – Mặt hần dê khủng khiếp
- Ax ... cái gì chứ ... cậu đi ran gay cho tôi – Nó đá hần
- Từ từ ... con gái gì mà bạo lực ... Thủy Băng đang ở dưới nhà , tôi muốn giới thiệu cô với cô ấy .. xuống nhanh ... - Hần xoa xoa cái lưng mới bị nó đá
- HẢ ... Thủy Băng ... ở đây ... á ?! – Nó lấp ba lấp bắp ..
- Vâng !! Vì thế ... CÔ XUỐNG LỆ CHO TÔI – Hần hét lên rồi bỏ đi .

Hần vừa đi ra khỏi phòng thì nó lập tức phóng vào WC ngay . Nó soi ngay vô gương :

- Mình thế nào nhỉ ?! Có ổn không ?! Trông cũng xinh ấy nhỉ ... Haizz ...

Nó tự xăm soi mình trong gương và bỗng thở dài ...

“ Dù sao thì Thủy Băng cũng đã trở về ... mình hết cơ hội rồi ... Làm sao mà so được với Thủy Băng kia chứ ... Haizz ... “

Lại thở dài thêm một cái nữa rồi nó chải lại đầu , cột lại mái tóc , thay đồ (này giờ vẫn mặc đồ học sinh ...

Nó bước xuống lầu , tự nhiên nó cảm thấy không tự tin lắm .

- Chào bạn ... - Thủy Băng vừa thấy nó liền chạy đến và béo má nó – Bạn dễ thương thế !! Yêu quá ... Ở mà ... bạn ở chung nhà với ... Jae Jin à ?! – Thủy Băng nheo nheo mắt lại , ngạc nhiên .

- Ở ... Jae Jin là ai ?! – Nó thắc mắc

- Là tôi !! Tên tiếng Hàn của tôi là Lee Jae Jin ... Giới thiệu với Thủy Băng , cái con bé này là người làm nhà anh ... Nó nói nhiều không chịu được ...

BỐP ...

- Á Cái con bé này – Hấn ôm chân nhảy vòng vòng vì bị nó đậm ột phát . Nó và Thủy Băng ôm bụng mà cười vì nhìn hấn như con chơi chơi

- Hi ... bạn tên gì vậy ... mình tên là Vũ Hoàng Thủy Băng ... Tên tiếng Hàn mình là Kim Ga Eul ... Lúc sáng mình gặp nhau rồi rồi ha ... Hiện tại mình đang học ở lớp của Jae Jin ... À quên Quân ... Có gì bạn chiếu cố nhé ...

-Ồ ... Mình là Nguyễn Hoàng Mỹ . Giờ bạn đang học lớp IQ hả Vậy cái đó ... bạn phải nhờ Quân giúp đỡ chứ - Nó nói , giọng buồn buồn .

- Mình thích bạn cơ . Hi hi – Thủy Băng cười . Nó công nhận Thủy Băng có nụ cười đẹp . Hỏi sao hấn không thích cơ chứ .

- Thôi , mình lên lầu , hai người nói chuyện tự nhiên

Nói xong nó chạy thẳng lên lầu , nó không muốn nhìn thấy cảnh hấn và Thủy Băng gần gũi hơn được nữa . Hấn và Thủy Băng chỉ biết nhìn nó chạy lên lầu mà chả hiểu gì cả .

Không biết Thủy Băng và hấn nói với nhau cái gì mà hai người ngồi cười vui lắm . Nó khẽ nhìn lên trên lầu rồi thở hắt ra một cái . Hấn có bao giờ cười với nó thế đâu , hai đứa đung mắt nhau là cãi nhau ầm ầm . cười nổi gì . Nó lại thở dài thêm một cái nữa rồi lại lẳng lặng vào phòng . Nó có biết đầu hấn cũng có cười mỗi khi đi với nó ấy chứ . Chẳng qua nó không thấy mà thôi ...

9.30 pm ~

KẾT ...

Hấn đóng cửa cho Thủy Băng rồi đi vào nhà . Nó đang dọn dẹp lại cái bàn phòng khách . Thấy thế hấn lại gần nó rồi hỏi :

- Ấy , cô thấy Thủy Băng thế nào ?!

- Xinh , dễ thương , hiền , hơi phá cách , tính tình hơi ương , khá dịu dàng . Không biết tại sao lại thích cậu – Nó trả lời bằng một giọng khó chịu .

- Ya‘ , cái con bé này . Sao Thủy Băng lại không thích tôi chứ ?! Tôi đẹp trai , manly , lại galang thế này – Hấn ngông mặt tự hào (, ọc , xin người)

- Đúng rồi , chỉ phải tội tính tình như cá sấu , suốt ngày cãi nhau với một bạn gái rất xinh (ọc , lại thêm một người nữa) , lại hay đù cột điện nữa chứ . À quên , thêm cái tội tự tin thái quá nữa .

- Cô ... Đẹp cô đi ... hừ - Hấn tức mình , cái họng đờ ra không nói được gì

- Ê này , sao Thủy Băng không gọi cậu bằng tên Việt mà lại gọi bằng tên Hàn ?! – Nó hỏi

- À , Thủy Băng kêu xưng hô vậy cho nó thân mật . Lúc du học ở Hàn cô ấy gọi tôi bằng tên Việt vì bọn Hàn toàn gọi tôi bằng JeaJin . Còn về Việt Nam thì cô ấy gọi tôi bằng Tên Hàn vì ở đây bọn nó gọi tôi bằng Quân . Nói chung là cho nó khác người ấy mà .

- À ... ra thế ... nhưng tôi tưởng cậu ở Mỹ cơ mà – Nó hỏi , giọng buồn buồn

- À , tôi sinh ra ở Việt Nam . Lúc 3 tuổi thì qua Mỹ . Lúc bắt đầu học lớp 9 thì tôi và Thủy Bằng qua Hàn du học . Thế thôi . – Hấn giải thích

- Thế sao Thủy Bằng không gọi cậu bằng tên Tiếng Anh .

- Ai biết . Thôi , dừng chuyện tôi lại đi , còn cô thì sao

- Sao là sao ?! – Nó thắc mắc

- Thì cô có tên Hàn hay Tiếng Anh nào không ?! Bố mẹ cô cũng là dân kinh doanh có tiếng ở Việt Nam , chả lẽ cô không có ?!

- Ô ... tôi không có , tôi chỉ đi du lịch ở nước ngoài mấy tuần rồi về thôi chứ không có ở đó từ bé nên không có tên nước khác – Nó nói mà giọng nó như muốn khóc ấy , nhắc đến bố mẹ nó thì nó lại như vậy .

- Ô ... tôi xin lỗi (hấn biết xin lỗi ư :O) , tôi không cố ý – Hấn rối lên khi thấy nó sắp khóc .

- Hix huuuuuu – Nước mắt nó bắt đầu rơi . Hấn càng ngày càng rối chả biết phải làm thế nào . Thấy nó khóc , tim hấn tự dưng đau lắm . Chả biết làm gì hấn nắm đại lấy tay nó rồi kéo nó đi .

-Ô ... - Nó ngạc nhiên lắm vì lần này hấn không nắm cổ tay nó rồi bạo lực kéo đi như bình thường mà nắm lấy bàn tay nó , nhẹ nhàng mà kéo đi . Nó chỉ biết đi theo hấn thôi .

Hấn dẫn nó ra sau vườn rồi thả tay nó ra . Nhẹ nhàng kéo nó ngồi xuống . Hấn lấy tay nhẹ nhẹ lau những giọt nước mắt của nó :

-Xin lỗi . Cô đừng khóc nữa mà . Tôi đâu có cố ý . Cô làm vậy tôi khó xử lắm .

-Tôi xin lỗi , tôi không muốn làm cậu khó xử đâu . Nhưng ... hix ... Tôi ... tôi nhớ bố mẹ tôi lắm ... huhu – Nó òa khóc nức nở .

Hấn thật chả biết làm thế nào . Tự nhiên hấn kéo nó lại và ôm chặt nó . Hấn ... làm nó hoảng thế cơ chứ . Nó lắp bắp :

-Cậu buông tôi ra ... sao tự nhiên lại thế này ... ?!

-Ai kêu tôi làm cô khóc làm gì ?! Cô không khóc nữa thì tôi sẽ buông cô ra .

-Ừ ... thì ... buông ra đi ... tôi không khóc nữa . Thề đấy .

-Rồi... OK ... - Hấn buông nó ra , lòng mừng thầm vì nó không khóc nữa . Nó (giả bộ) cau có :

-Đồ lợi dụng

-Ừ đấy !! Ai kêu có con nhỏ nào đó mít ướt làm gì ?!

-Tại ai ?! – Nó điên tiết .

-Tại cậu !!

-CÁI GÌ ?! Nói lại coi ...!!

Cứ thế , cứ hai tiếng cãi nhau chí chóc vang lên . Cái khu vườn yên lặng là thế bỗng chốc ồn ào chỉ vì giọng hai đứa nó – Hai cái giọng tàn phá muôn loài... ÔI CÁI CUỘC ĐỜI NÀY !!!

15. Chương 15

Ấm áp

Chỉ cần một cái hỏi thăm , một lời quan tâm ...

... Cũng đủ để làm “ ai đó “ vui trong lòng ...

Thứ hai – 5.30 am ~

“ I will promise you du nune nomam damgo saragalkke... “

[Promise – ANJELL]

Sáng sớm , chuông điện thoại của hần reo lên . Hần mơ màng quờ quạng cái Iphone rồi trả lời với giọng chưa tỉnh :

- Alo ... Ai vậy ?! Hơ ... ơ – Vừa trả lời hần vừa ngáp một cái rõ dài (hix ... rõ là vô duyên >”<)=“”>
- Lô lô , ai ai cái gì ?! Em nè !! Quên giọng “ cún con “ của em rồi hử (OMG) – Đầu dây bên kia trả lời với cái giọng bực tức xen lẫn bông đùa .
- Hix ... Tại mới ngủ dậy nơon thần kinh chưa hoạt động ấy chứ . Mới sáng sớm em gọi có chuyện gì không ?! – Hần bực mình đắp lại .
- Có chứ . Muốn rủ anh đi học chung nè , anh đi học với em há !! Em đi một mình chán lắm !! Em làm đồ ăn sáng cho anh rồi này , có cả cho nhóc Mỹ nữa !! Rủ nhóc ấy đi chung cho vui , em thích con bé ấy lắm ^^ ! – Thủy Băng cười trong điện thoại
- À ... tưởng gì . Chuyện đó thì OK thôi , 6.30 em tới nhé , giờ anh chuẩn bị đây .
- OK , nhanh lên đây , lè mề như mấy lần trước đi . – Thủy Băng giả giọng đe dọa làm hần rùng mình một cái . Hần ừ lí nhí trong điện thoại rồi cúp máy . Hần tung mền lên đánh vai một cái rồi bước vào phòng tắm . HÀNH TRÌNH TÂN TRANG SẮC ĐẸP ... BẮT ĐẦU

.
. .
.

Zzz . Zzz ...

Nó đang ngủ ngon lành thì hần mở cửa phòng nó cái rầm rồi giật mền của nó làm con bé xém nữa là rơi xuống đất :

- Cậu làm gì vậy ?! Tôi đang ngủ mà ... - Nó bực mình gãi gãi cái đầu rồi ngáp một cái
- Ngủ gì giờ này , 6.15 rồi đây cô ... Dậy đi cho tôi nhờ .
- Hờ ... sớm mà ... Thôi được rồi chờ tôi tí , tôi rửa mặt đã rồi tôi làm đồ ăn sáng cho – Nó dụi mắt rồi gãi đầu bước vào phòng tắm
- Thôi khỏi . Tí nữa Thủy Băng tới rủ tôi với cô đi học , cô ấy kêu làm đồ ăn sáng ỉnh rồi . Cô khỏi làm nữa . Thay đồ nhanh rồi còn đi .
- O , Thủy Băng tới à .. Ờ .. ừm ... Tôi chuẩn bị đây – Nó đi mà cái mặt ỉu như bánh bao chiều vậy . Tự dưng nó thấy ... chán quá .

.
. .
.

Nó bước xuống lầu thì đã thấy Thủy Băng ngồi nói chuyện với Quân , mặt nó thảm hơn bao giờ hết . Nó khẽ thở dài rồi đi xuống , nó cười với Thủy Băng :

- Cậu đến rồi hả ?! Mình đi thôi !!
- Ừ ... Tôi có làm đồ ăn sáng cho cậu nè ... tí nữa đến trường nhớ cho tôi lời bình phẩm nhé . Hi hi – Thủy Băng cười . Nó nhìn thấy cô ấy cười cũng cười theo .

“ Làm sao có thể ghét một người có nụ cười y chang thiên thần như Thủy Băng chứ ?! “

Nó thăm nghĩ rồi đi theo hần và Thủy Băng . Nó không dám đi song song với hai người mà chỉ đi phía sau . Nhìn hai người họ mà nó thấy mình thật kém cỏi quá . Hai người họ thật sự rất xứng đôi , họ lại còn quen

nhau từ cấp II , làm sao mà nó có thể thân với hần như Thủy Băng được chứ ?! Nhìn thấy hần vừa nói vừa cười rất tươi với Thủy Băng mà nó lại ước có một lần hần dịu dàng nói chuyện với nó như vậy . Hình như nó đã quên hôm qua hần đã dịu dàng với nó như thế nào . Hần đã an ủi nó rất nhẹ ... Chỉ có điều ... khi nó hết khóc ... thì hần và nó lại om sòm như thường ngày ...

- Way ... Sao thế hả ?! Cô có đi nhanh lên không thì bảo !! – Hần quay xuống và hét to khi thấy nó như người mất hồn .

- Ồ ... biết rồi ... cậu cứ đi trước đi , không lại mất công kêu tôi phá hoại tình cảm của cậu > - Nó bực mình ..

- Hơ ... biết vậy thì tốt ... Tưởng không biết chứ !! – Hần đáp lại

- ... - Nó lặng thinh không nói gì . Hần nghiêng đầu tự hỏi sao hôm nay con bé nó hiền thế

Đến trường nó đi thẳng vào lớp mà chẳng nói năng tiếng nào . Thủy Băng khẽ nheo mắt rồi quay qua hỏi hần :

- Hầy , Hoàng My sao ấy ?!

- Ai biết , sáng sớm đã thấy vậy rồi . Chắc bị ốm rồi ... – Hần trả lời . Nghe giọng nói cũng có vẻ rất lo lắng . Nhưng sau đó hần gạt đi rồi nắm tay Thủy Băng đi qua dãy hành lang vào lớp mình . Vừa mới tới cửa chưa kịp yên vị ở ghế thì tên Kiệt vào Hoàng Anh đã hét toáng lên :

- Ối ... Anh chị hai đẹp đôi quá , Cho em xin cái chữ kí về làm “ giống “ nào (ặc ặc) – Hoàng Anh tình tứ hét lên làm Thủy Băng muốn độn thổ .

- Dào ... Chị dâu về làm anh hai em anh ý hiền hần ... Bình thường thế này thì thằng nhóc Hoàng Anh đã bị một đám đo tường rồi – Kiệt chớp mắt baby .

- Bọn hóng hớt ... nói nhiều quá không biết mỗi miệng hả ?! Tao đâm ổi đũa một đám bây giờ – Hần bực mình hăm dọa .

RENG !!

May mà tiếng chuông vào lớp vang lên kịp thời chứ không thì chiến tranh hạt nhân nổ ra sớm . Nghe chuông bọn nó chạy tán loạn vào chỗ . Bọn nó hấp tấp như vậy bởi vì tiết đầu là tiết : Toán – Thầy dạy là một người Anh mới về trường cách đây 1 tháng và rất là nổi tiếng với việc cực kì nghiêm khắc và độc ác , anh ấy nổi tiếng là người thầy “ mẫu mực “ không hề bênh vực cho bất kì học sinh nào kể cả nhóm Tam Hoàng . Anh ấy đã từng đuổi nhóm Tam Hoàng ra khỏi lớp và phạt chạy 10 vòng sân trường vì tội nghe nhạc trong giờ học .

Vì thế nên nhóm Tam Hoàng ghét anh ấy ra mặt . Và nghe đâu lí do anh ấy từ Anh chuyển về đây và xin làm thầy giáo của trường nó và hần là vì phải tìm một cô cháu gái vừa bị mất tích . Sở dĩ tác giả gọi thầy ấy là anh ấy vì thầy chỉ mới có 22 tuổi . Cực kì trẻ và cực kì handsome . Anh ấy vừa vào trường đã khiến cho rất nhiều nữ sinh và các cô giáo phải chết mê chết mệt nhưng rồi cũng phải nhanh chóng vỡ mộng vì anh ấy cũng y chang tên Quân – nhân vật chính kia : lạnh lùng như con thạch sùng . Thậm chí còn có phần lạnh lùng hơn . Hần đã từng nói nhỏ với nhóm Tam Hoàng là : Tao phải công nhận tên thầy dạy toán mình đích thị là sư phụ tao . Hần lạnh lùng và “ chảnh “ kinh quá . Hơn cả tao nữa .

Thôi , tạm thời ngừng việc lí lịch anh ấy cái đã . Kể về nhóm Tam Hoàng và lớp IQ lúc này đã . Cả lớp im phăng phắc không một tiếng động . Ta chỉ có thể nghe tiếng loạt soạt của tiếng ghi chép thôi . Cả bọn Tam Hoàng bình thường hờ hững với việc học thế mà cũng đang cầm cúi ghi bài . À không , một thằng đang cầm cúi ghi ... thư tình (ôi mẹ ơi) đó là thằng Hoàng Anh . Tên nhí nhố đó đang cầm cúi trả lời thư cho Fan “ ái mộ “ của mình . Nhìn mà chán .

.
. .
.

RENG !!

Tiếng chuông ra chơi vang lên báo hiệu giờ “ tử hình “ của nhóm Tam Hoàng đã kết thúc (Đối với nhóm Tam Hoàng thì tiết toán của anh ấy là một cực hình) . Hấn thở phào vì mình đã thoát nạn , nhanh chóng hấn thu xếp sách vở trên bàn quảng thẳng vào học bàn rồi vươn vai mệt mỏi tới chỗ Thủy Băng :

- Ăn cơm em làm nhá Thủy Băng , anh đói rồi này !! – Hấn xoa xoa cái bụng đang réo .

- Umk’ ... qua lớp Hoàng My rủ cậu ấy nữa nhé – Thủy Băng nháy mắt .

- Hờ ... phải ăn chung với con bé ấy á !! Nản thế !! – Hấn nói thế nhưng thực ra cũng muốn ngồi chung ăn cơm với nó lắm . Hấn muốn nghe mấy câu chuyện ở lớp nó vì lớp nó rất vui chứ không phải chỉ chú tâm vào học như lớp hấn .

.

- Hoàng My ới ời !! – Thủy Băng ghé đầu vào lớp rồi kêu nó .

- Hả ... ới !! Ai kêu vậy ?! – Nó đang ngủ trên bàn lập tức tỉnh dậy vì giọng của Thủy Băng ... quá sức là khỏe

- Nè ... đi ăn cơm thôi !! Cậu chứ ăn phải không ?! – Thủy Băng hỏi .

- Hả ... ăn cơm .. ?! – Nó nhìn qua chỗ hấn thấy hấn mặt lạnh băng (kiêu như mọi ngày) thì mặt nó bỗng buồn hiu :

- Thôi , tôi không ăn đâu , tôi vẫn no lắm . Cậu với Quân ăn đi .

- O ... nhưng mà ... tôi lỡ làm rồi ... - Thủy Băng nhìn nó , ánh mắt long lanh .

- Hì ... thông cảm cho tôi . Tôi no thật mà . – Nó vỗ vỗ cái bụng .

- Hix ... đành vậy ... vậy tôi đi trước nhé . Vậy giờ hộp cơm này biết tính làm sao đây ?! – Cô nàng suy nghĩ có vẻ riết rẻ lắm .

- Để “ em “ ăn cho .. .

Kiệt từ đâu nhảy tới chụp lấy hộp cơm Thủy Băng đang cầm rồi chạy biến . Thằng nhỏ làm con bé giật cả mình . Hoàng hồn lại Thủy Băng lập tức dí theo Kiệt , luôn miệng hét :

- Kiệt kia , đứng lại , ai cho nhà người ăn hả ?!

- “ Anh rể “ cho phép em mà – Kiệt vừa chạy vừa quay đầu lại trêu .

Hấn thấy cảnh Thủy Băng và Kiệt rượt đuổi mà buồn cười không chịu nổi . Hấn đút hai tay vô túi quần rồi chậm rãi bước về phía căn-tin . Không quên quay lại hỏi nó :

- Vậy cô không đi ăn với bọn tôi hả ?! Thế thì tôi đi trước nhé !! Nếu đổi ý thì ra chỗ căn-tin thấy bàn nào nhiều girl “ bu “ vào thì ngồi nhé . Chỗ chúng tôi đấy ... Mà hôm qua giờ tôi chưa thấy cô ăn gì mà vẫn no hả ?! Nếu đói thì có gì nói tôi , tôi mua đồ ăn ở căn-tin cho nhé !! – Giọng hấn bỗng quan tâm đến nó , ầm ập đến lạ thường .

- Umk’ ... - Nó ậm ừ trong họng .

Hấn có biết rằng chỉ cần một câu nói quan tâm đơn giản như vậy thôi cũng đủ khiến nó cảm thấy rất vui . Nó vui vì hấn có một tí quan tâm đến nó . Ước gì ... lúc nào hấn cũng “ điên điên “ như vậy ...

16. Chương 16

***Tự trọng cao ***

-[PART 1]-

Không ăn trong một tuần ...

Chuyện gì sẽ xảy ra ... ?!

Khoảng cách đang gần lại

Đưa hai đứa nó tiến lại gần nhau hơn ...

Sáng hôm sau ...

- Ấy , khỏi làm đồ ăn sáng ngày mai cho tôi nhé , Thủy Băng làm cho tôi rồi !! – Hấn từ trên lầu nói vọng xuống . Sao tự nhiên hôm nay cả nó và hấn đều dậy sớm thế nhỉ ?!

- Ờ , vậy tôi đi trước nhé !! Về khỏi chờ tôi !! – Nó mở tủ lạnh lấy miếng bánh bông lan bỏ vào miệng rồi xách cặp đến trường . Mọi hành động của nó diễn ra quá nhanh khiến hấn chả hiểu gì hết ...

“ Con bé này dạo này làm sao ấy !! “

Hấn suy nghĩ băng quơ một lúc rồi chợt lười bỏ vào phòng tắm “ tút “ lại nhan sắc ... Nở một nụ cười mỉm trong gương rồi hấn tự khen : “ Dạo này mình trông đẹp lạ ... “ (ọc ọc)

6 giờ kém 15’ . Hôm nay là một ngày đáng để ghi vào sách kỉ lục ghi-nét đây – ngày đầu tiên nó đi học sớm mà lại . Nó cũng chẳng hiểu sao hôm nay nó lại đi học sớm như thế này nữa . Có lẽ là nó muốn tạo không gian riêng giữa hấn và Thủy Băng chẳng ?! Hay là nó không muốn nhìn cảnh hai người ấy thân mật ?! ... Hàng ngàn câu hỏi cứ tự đặt ra trong đầu nó . Nó tự hỏi rằng sao bây giờ nó lại yếu đuối đến thế . Trước đến giờ nó là một đứa có tính cách khá là mạnh mẽ cơ mà ... Sao bây giờ lại ...?!

Hồi trước bố mẹ nó thường nói là đi bộ buổi sớm rất tốt cho sức khỏe và làm cho tinh thần con người cảm thấy thoải mái nhưng mà sao nó lại chả cảm thấy vậy một chút nào . Nó hiện giờ cảm thấy chán nản và ... đói bụng cực . Nó đã ăn sáng đâu chứ . Mới ăn có miếng bánh bé xíu . Nó ôm cái bụng đang réo của nó rồi tự dừng lại thầm ước có một hoàng tử “ very handsome “ xuất hiện và mang đồ ăn sáng đến cho nó . Vị hoàng tử ấy sẽ cười một con SH màu đen và tay phải đưa nó hộp ... xôi gà , tay trái đưa nó một ly sữa nóng . Ôi thôi ... mới nghĩ đến đây mà trong mắt nó đã xuất hiện bao nhiêu là những viễn cảnh tươi đẹp . Chỉ cần nghĩ đến ăn là bao nhiêu chuyện buồn của nó tạm gác lại rồi đấy . Nó cứ ngơ ngẩn trên đường với ước mơ ăn uống đến khi ... một bịch kẹo “ rơi “ thẳng vô đầu nó :

- Ối mẹ ơi ... - Nó hét lên rồi chửi búa xua – Tên cô hồn nào dám quăng bịch kẹo “ trái cây “ vô đầu bà . Bà biết được bà đâm cho lỗi mồm ... Phí của nó vừa thôi chứ , không ăn mà đem vất vậy hả ?!

- Ôi dời ... tưởng ai Hóa ra là My “ ngổ “ – Một tên con trai với giọng nói khá là dễ thương vang lên .

- Ai dám nói tớ ngổ đấy ... á ... ra là Hoàng Anh “ súp pờ ba be “ (super babie) ... Sao nói tớ ngổ hả ?!

Nó đang định chửi cái tên dám kêu nó “ ngổ “ một trận thì nhận ra ngay cái tên đang trước mặt nó là ai . Cái mặt tên Hoàng Anh đang rất là “ ngây thơ “ và “ tong tắng “ () . Hoàng Anh nở một nụ cười đều

- Hầy “ chị hai à “ ... chị đi đường mà mắt cứ ngó qua tiệm “ PIZZA “ , “ em “ sợ chị bị tông xe nên phải hy sinh nguyên bịch kẹo để kéo hồn “ chị “ về đấy .

- Xì ... chỉ được cái ... múa mồm ... Mà sao cậu đi học sớm thế ?! Không đi chung với Kiệt “ súp pờ ớt ly “ (super ugly) hả ?!

- No no [-x ... Cái tên Kiệt ấy dậy trễ lắm . Mỗi lần đi với tên đó là tôi phải vác cái bụng trống rỗng vào lớp đấy . Thà đi một mình cho nó khỏe . Mà cậu ăn sáng chưa . Tôi mời cậu nhé !! – Hoàng Anh chớp mắt 3bie .

- Ờ ... tôi ... - Nó đang mừng thầm đấy – Thôi ... tôi không ăn đâu .

- Thôi đi , đừng có mà chém . Không thích mà cậu hỏi lắm thế ?! Thích thì tôi làm mai cho :P

Nó trêu làm Hoàng Anh cứ dần đỏ mặt lên . Đây là lần đầu hấn có một tí để ý đến con gái mà . Nhưng tính tên này cũng y chang hấn : Không bao giờ thừa nhận những gì mình đang nghĩ cả . Hoàng Anh cứ luôn miệng tìm lý do để hỏi những cái Tú Anh thích . Ví dụ như :

- Tôi hỏi là muốn dán cái “ sơ yếu lí lịch “ của con bé ấy vô bảng tin trường thôi . Tại vì con bé ấy hôm bữa dán đồn ầm cả trường lên là : Hot boy no.3 của trường – Hoàng Anh có cái tật rất thích nhõng nhẽo với nhóm Tam Hoàng ... Ấy thế nên tôi mới Cậu cười cái gì ... ?!

Hoàng Anh bắt đầu cúi lên vì nó cứ cười tùm tùm làm cho thằng bé bực mình :

- Sorry cậu nhé ... Hi hi ... Cái đó ... không phải do Tú Anh nói đâu ... - Nó chớp mắt .

- Chứ ai ... ?! Không lẽ ... ?! AAAA ... cậu bán đứng tôi đấy hả ?! – Hoàng Anh hét lên đưa tay “ cốp “ lên đầu nó một cái .

- Á ... - Nó ôm đầu , miệng tru tréo – Tôi chỉ “ vô tình “ nói cho con nhỏ Chi lớp kể tôi thôi mà . Hi hi ^^ - Nó cười duyên , chớp mắt babie (nhân tạo)

- Ha ha ... Vui quá ha ... cậu có tin vô tình cậu đi lùm rằng cậu luôn không hả ?! – Hoàng Anh giơ nắm đấm trước mặt ...

- Không tin ... Ple’ > – Nó thách

- Cậu ... - Thằng bé tức ọc cả máu ...

Nó và Hoàng Anh cãi nhau mà mọi người xung quanh đờ mắt ra nhìn . Đứa thì giở võ mồm , đứa thì dùng “ liên hoàn cước “ ... Thật không chịu nổi . Cái quán phở được một một lần coi phim “ hành động “ mà nó thật tình đến thế . Kể 8 lạng người nữa cân ... Bây giờ thì đồ đứa nào kêu Hoàng Anh là một * baby boy * nữa đấy ... cái này phải gọi là * kill boy * thì đúng hơn .

Vô tình hấn và Thủy Băng đi ngang qua đó . Thủy Băng đang ôm chặt lấy cánh tay và tíu mắt cười vì đang kể một câu chuyện cười cho hấn nghe . Hấn đang cười thì vô tình quay qua phía nó và Hoàng Anh đang cãi nhau . Tự nhiên có cái gì đó như điện giật chạy nhẹ qua người hấn . Không đau nhưng lại cứ buốt nhẹ và nhói ở tận trong tim . Hấn chợt bất động một lúc rồi khẽ cười – một nụ cười man mác nỗi đau : “ Được đó Hoàng My , tưởng tại sao lại đi sớm ai dè đi gặp Hoàng Anh , Hùzzz , thì ra là thích Hoàng Anh , tốt thôi ... “

- Sao vậy jeajin ?! – Thủy Băng nghiêng đầu hỏi hấn [Thủy Băng vẫn gọi hấn là jeajin * Lý do đã được giải thích ở chap trước nữa ^^~ *]

- À không ?! Tự dưng anh cảm thấy mình hơi bị “ ngố “ ấy mà ^^

- Hả ?! – Trên đầu Thủy Băng đầy những dấu “ ? “

- Không có gì !! Đi thôi – Một tay hấn khoác vai Thủy Băng , tay còn lại để vào túi , thông thả đi . Hấn đâu biết nó đã nhìn thấy cảnh vừa rồi . Nó xụ mặt xuống , trề môi rồi quăng cặp vô mặt Hoàng Anh : “ Đi học thôi , tính ở đây đánh nhau tiếp chắc ?! “

Lớp ghost ~

Nó mệt mỏi nằm dài trên bàn học , đôi mắt lơ đãng nhìn ra sân trường . Nó ước gì nó không nhìn thấy cái cảnh tượng vừa rồi . “ Haizz ... “

Khẽ thở dài rồi lại nhìn cái đám loì chơi đang cầm chổi quét nhau túi bụi trên bục giảng , gương mặt đứa nào cũng nở một nụ cười đến tận mang tai mà nó lại muốn ước thêm một điều nữa “ Ước gì mình trở lại như bình thường . Lúc nào cũng là Ghost head bày trò chứ không phải để bọn nó bày trò hộ mình “ . Nó nhắm mắt lại rồi thả hồn bay theo gió ...

- Á mẹ ơi , lạnh thế !! – Nó giật mình mở mắt rồi lấy tay ôm má – Con nhỏ kia ... Bọn bè thân nhau thế mà mày lấy lon nước “ Sting “ áp vô má tao thế hả ?! – Nó quay qua mắng Tú Anh ...

- ^^ ... Bọn bè thân thiết nên tao mới làm thế chứ bộ . Sao mặt mày hôm nay đơ thế ?!

- Oai ... Gì đâu !! Cảm thấy mình là một con người tội lỗi nên mới thế . Hi hi ^^ - Nó cười gượng .

- Mày bỏ cái điệu cười ấy đi . Nhìn mà chán ... Tội lỗi gì chứ ?! – Tú Anh lườm nó .

- Tí tao kể cho !!

- Thôi vậy đi , tí nữa mày lấy tờ giấy viết tâm sự của mày rồi đưa tao đọc . Chứ mày kể chẳng ăn thua gì đâu . Tâm sự viết trên giấy mới là nỗi lòng thật của mình . Vậy đi . Uống lon nước này đi cho tỉnh . Tao đi đây một tí .

Tú Anh nháy mắt rồi bỏ đi . Nó khẽ cười vì con bạn thân của nó . Tú Anh là người hiểu nó nhất . Bao giờ nó buồn Tú Anh cũng chia sẻ , nêu ý kiến . Đôi lúc con bé chỉ nói có mấy câu thôi nhưng cũng làm cho nó cảm thấy rất nhẹ nhõm “ Iêu mày lắm con quý ^^ ... “

Nó suy nghĩ một lát rồi lấy trong cặp một quyển vở , xé tờ giấy đôi rồi bắt đầu lấy cây bút rồi nắn nót viết ...

“ Trông chờ vào mày đấy , tờ giấy iêu quý ... “

.

Tú Anh lấy trong túi ra tờ giấy lúc nãy nó đưa rồi mở hé hé ra đọc . Con bé không muốn cho đứa nào trong lớp đọc được bức thư [hay tâm sự] này của nó .

Hiện tại là mình đang rất buồn ... Cảm giác nhìn thấy cái tên đó đi chung với Thủy Băng làm cho trái tim mình như muốn vỡ tan . Nói ra cái điều này cảm thấy hơi kì nhưng thực sự nó là thế . Cảm giác lúc này của mình thực sự là cũng chẳng biết phải diễn đạt như thế nào nữa , rất khó nói . Nhưng mà “ ĐAU “ là từ thích hợp nhất vào lúc này chẳng ?!

Muốn giống như lúc trước , cứ bày trò với bọn ở lớp rồi lại quay qua nói chuyện với Tú Anh . Hai đứa sẽ lại bàn tán về một anh chàng nào đó hay về một bộ phim đang cực Hot hiện nay . Nhưng mà muốn cũng chẳng được . Chắc chắn là thế .

Giờ cứ nhìn thấy “ tên đó “ đi chung với Thủy Băng là cảm thấy rất khó chịu . Muốn hẳn nói chuyện với mình , trêu mình hay cãi nhau với mình như trước mà sao khó quá !! Bây giờ hẳn lúc nào cũng đi chung với Thủy Băng cả ở trong giờ học lẫn cả ra chơi hay lúc đi về . Thủy Băng dạo này cũng hay đến nhà chơi . Cô ấy ở nhà mình rất lâu và nói chuyện với “ tên đó “ cũng rất hợp . Họ chơi với nhau từ lâu lắm rồi mà , nghe Hoàng Anh nói là hồi trước khi còn ở Mỹ , họ lúc nào cũng đi cạnh nhau như hình với bóng . Hix ...

17. Chương 17

Từ khi Thủy Băng về , công nhận là hẳn cười nhiều hơn trước . Lúc nào cũng cười . Còn lúc đi với mình thì hẳn cứ khó chịu , lại còn lúc nào cũng trêu mình , cãi nhau với mình , đá móc , đá xoáy với mình nữa chứ ... Từ lúc ở nhà hẳn tới giờ , hẳn chỉ quan tâm tới mình được đúng 3 lần (mình nhớ chính xác luôn đấy) . Còn lại thì ... Tại sao vậy chứ ?! Tại sao lại ghét mình ?!

Thủy Băng trở về rồi thì sao chứ ?! Mình vẫn có thể nói chuyện với hẳn , cãi nhau với hẳn cơ mà !! Nhưng tại sao lại không được ?! Từ lúc Thủy Băng về mình không muốn nói chuyện với hẳn nữa . Mình khó chịu lắm khi không nói chuyện (hay cãi nhau) với hẳn . Nhưng mà ... có lẽ ... không nói chuyện với hẳn ... là cách tốt nhất . Bởi vì ... mình sợ rằng ... cứ nói chuyện với hẳn và cứ để tâm tới hẳn e rằng một lúc nào đó mình sẽ không quên được hẳn nữa và càng ngày càng thích hẳn nhiều hơn . Rồi lúc không còn ở đây nữa , chắc chắn trái tim mình sẽ ... đau lắm .

Ước gì có ba mẹ mình còn sống , mình sẽ không phải ở nhà hẳn . Không phải nhìn thấy những thứ mình không muốn nhìn . Nếu ba mẹ mình còn sống ... thì mình sẽ không phải yếu đuối như thế này đâu !! Ba mẹ ơi ... !!

Tú Anh ơi , mày đọc xong cái tâm tư “ cùn “ của tao rồi thì cho tao lời khuyên nhé . Bây giờ chỉ có mày và cái lớp “ Quý nguyên chất “ này mới làm tao vui được thôi .

* Note : Mày không được cho bất cứ ai đọc cái này nghe chưa (Lớp mình cũng không được) . Cầm đấy ^^ . Tao không muốn cho ai biết là tao yếu đuối như vậy đâu .

Gấp “ tâm tình “ của nó lại . Tú Anh cảm thấy buồn lắm . Nó cảm thấy mình thật đáng trách vì đã không tìm ra lời khuyên thích hợp nào cho con bạn . Tú Anh biết là sau khi ba mẹ nó mất , nó đã gần như là mất hết cuộc đời rồi . Vui vẻ , thoải mái được như lúc này là nhờ công bọn ở lớp lúc nào cũng tạo tiếng cười , cũng an ủi , động viên nó từng ngày . Hơn hết là nó đang được sống chung nhà với hân – cái người mà nó thích đã hơn một năm rồi nên nó gần như khôi phục lại tính cách hoàn toàn . Giờ bạn gái của hân cũng đã trở về , biết được điều này nên Tú Anh lo lắng . Lo là trái tim bé nhỏ của con bạn sẽ lại tan nát một lần nữa . Biết tính sao bây giờ ...

Khẽ đưa mắt nhìn về phía nó . Thấy nó đang “ hờn vía lên mây “ , mắt nhìn ra sân vô hồn , chả có tí cảm xúc nào . Tú Anh buồn bã thở dài ...

“ Tao xin lỗi mày vì tao là một đứa bạn tồi ... “

.

....

.....

.....

.....

Reng !!!

Tiếng chuông ra chơi vang lên . Tú Anh liền kéo nó ra căn – tin . Nó không muốn đi một chút nào :

-Tao không đi đâu , mày rủ Hoàng Anh đi đi !!

-Mày điên à ?! Rủ tên con nít đó làm gì chứ ?! – Tú Anh cong miệng lên , lườm nó một cái . Mặt con bé đang thoáng đỏ lên , nhìn dễ thương cực :”>

-He he , có lẽ mày không biết nhưng tao nói ày một bí mật này . Đó là ... tên * baby boy * đó ... đang thích một đứa ...

Nó nói lấp lửng làm Tú Anh nóng ruột lắm . Tự dưng Tú Anh thấy sao sao ấy . Nghe tin cái tên đó đó thích một người làm con bé cảm thấy ... chán nản .

-Ừ ... thế tên đó thích ai vậy ?! Tao quên không ?! – Tú Anh hỏi cho nó có lệ

-Dĩ nhiên là mày quen rồi !! Thân nữa là đằng khác !!

-Hả ... Ai ?! – Tú Anh giật mình vì không ngờ người mà Hoàng Anh thích lại là người nó quen thân .

-Đó là ... là ... tao nè ... Hahaha – Nó cười lớn . Rồi giơ tay ” 2 ” Tú Anh .

BỐP !!

-Mày chết đi !! – Tú Anh cầm chổi quét nó lên tận mây xanh <~ ác=” quá=” ...=” amen=”>

.

.

.

Sau khi nó từ “ trên trời rơi xuống “ , đầu óc vẫn còn lơ ngơ . Tú Anh “ công “ nó ra căn-tin rồi gọi đồ ăn , thức uống . Nó tỉnh lại rửa Tú Anh một tràng . Con bé lấy hai tai ôm đầu rồi mếu máo nói nó :

-Mày bớt nóng đi . Ai kêu mày trêu tao làm gì ?! Uống nước , ăn bánh hộ tao cái . Tao gọi toàn là món mày thích đấy .

-Ồ tao ... thôi !! Tao uống nước thôi – Nó nhón lấy ly trà sữa để vào chỗ nó nhưng nó cũng chẳng uống . Nó chẳng muốn Tú Anh bao nó một chút nào .

-Con bé này ... Mày làm như tao là người ngoài ấy !! – Tú Anh bủi môi trách nó rồi mở bọc bánh “ Snack “ ra . Lấy một miếng rồi đút vô miệng nó – Ăn đi ... ngại ngần cái gì ?!

-Hi ... Chóp chép ... - Nó cười khì rồi nhai miếng bánh Tú Anh vừa đút .

.

Thủy Bằng kéo hần ra căn-tin . Hần lưỡng lự không muốn đi nhưng mà Thủy Bằng khỏe quá không đi không được nên hần đành đi luôn . Ra căn-tin thì thấy nó đang ngồi với Tú Anh . Tự dưng hần muốn đến nói chuyện với nó nhưng vẫn còn hơi giận lúc sáng nên thôi . Hần nắm lấy tay Thủy Bằng kéo ngang qua bàn nó rồi ngồi vào bàn đối diện . Cả nó lẫn Tú Anh đều không biết đến sự hiện diện của hần vào lúc này nên vẫn vô tư nói chuyện . Nó ngậm cái ống hút trong ly trà sữa với vẻ mặt ỉu xiu :

-Xin lỗi mày nhé – Nó nói

-Ồ , vụ gì ?! – Tú Anh thắc mắc – Khi không lại xin lỗi tao là sao ?!

-Thì ... lần nào cũng để mày bao thế này !! Tao có lỗi quá còn gì ?! Lần sau đừng bao tao nữa . Tao ngại lắm ấy . Có lẽ tao phải đi tìm việc làm thêm thôi ... Tao thấy cứ để mày bao rồi lại ăn không ở nhà hần cũng ... kì quá !! – Nó cúi mặt xuống nói .

-Tao thì bình thường thôi , có gì đâu . Hồi trước mày cũng hay bao tao mà . Đạo này mày không có tiền thì để tao “ đền ơn đáp nghĩa “ mày lại ^^ - Tú Anh cười .

-... - Nó chưa kịp nói gì thì bỗng có tiếng ai đó chen vào ...

-Cô cũng biết là cô ăn không ngồi rồi nhà tôi hả ?! Biết kì thì làm ơn về nhà ngoài ăn rồi coi phim ra thì làm việc nhà hộ tôi cái . Ha !! – Hần héch mặt lên ... - Ê mà tôi nhớ hồi hôm trước khi Kiệt về cô có làm thêm ở đâu đâu mà ... cô nói là làm thêm để trả tôi cái khung hình bị vỡ ấy . Trả xong rồi bộ không làm nữa hả ?! Cô để bạn cô bao cô vậy không thấy kì à ?!

-Ồ ... - Nó ngược mặt lên . Thấy hần , nó cúi mặt xuống - Ờ ừm ... cái chỗ ấy ... tôi làm xong, lãnh lương xong rồi nghỉ nhiều quá nên hộ ... không cho tôi làm nữa . Tôi đang tìm chỗ khác nhưng mà họ lại không nhận học sinh cấp III – Nó nói mà có gì đó ngượng ngùng lắm .

-Vậy hả ?! Hay là cô muốn ăn trực nhà tôi . Làm ơn làm phước đi ... khó chịu muốn chết !! Hừ ... - Hần khoanh tay lại rồi nhìn vào chỗ khác .

Nó thấy khó chịu lắm ... Lần đầu tiên có người làm nó thấy khó chịu như thế . Nó đứng dậy rồi quát vào mặt hần :

-Tôi xin lỗi nếu như đã làm cậu thấy khó chịu . Cậu không muốn tôi ăn ở nhà cậu nữa thì cậu cứ nói từ trước . Giờ tôi không ăn rồi tích cực làm việc ở nhà cậu là được rồi chứ gì ?! Vậy thì tốt thôi , từ giờ tôi sẽ làm theo ý cậu . Tú Anh , tao về lớp trước nhé .

-Khoan đã ... đừng đi mà ... - Tú Anh kéo nó lại nhưng nó hất tay Tú Anh ra rồi bỏ về lớp . Tú Anh quay sang lườm hần – Cậu hay vậy ?! Có ai khiến cậu nói không ?!

-Anh hơi quá rồi đó !! Sao lại nói cậu ấy như vậy ?! – Thủy Bằng cau mày tỏ rõ vẻ đang khó chịu .

-Có sao đâu . Con bé ấy... chả vì thế mà buồn đâu . Hai người đừng có lo thái quá như vậy !! – Hần nói ra vẻ chả có gì ... Nhưng ai biết sau khi nó đi thì hần đang nghĩ cái gì chứ .

-Cậu sai thật rồi ... Nó không mạnh mẽ như vẻ ngoài của nó đâu !! Cầm lấy !! – Tú Anh nói thật nhanh và đưa cho hần cái gì đó khi đi lướt qua hần . Con bé lập tức chạy đi tìm nó và Tú Anh chắc chắn một điều là hiện giờ ... con bé đang ở đó mà thôi ...

-Anh ở đây mà suy nghĩ đi ... Em đi đây ... Nói như vậy với cậu ấy là sai lắm rồi đấy ... - Thủy Bằng khê thờ dài rồi cũng bỏ đi mất .

RENG !!

Chuông vào lớp vang lên . Tất cả học sinh đều đi vào lớp vì đã đến tiết . Chỉ còn lại một mình hần ở căn-tin . Hần gỡ tờ giấy mà lúc này Tú Anh đưa cho hần . Đó chính là tâm sự của nó khi này nó vừa đưa cho Tú Anh . Đọc tới đâu ... tìm hần lại nhói đau tới đây . Gương mặt bình thường vô cảm của hần bây giờ bỗng trở nên rất ... đau đớn . Bàn tay như muốn vò nát cả tờ giấy vậy :

“ Tôi xin lỗi , có lẽ ... tôi làm tổn thương cô thật rồi !! Tha lỗi cho tôi !! Tôi không muốn như vậy đâu !! tôi chỉ muốn trêu tức cô để cô nói chuyện với tôi , cãi nhau lại với tôi thôi ... Tôi phải làm sao để cô không giận tôi nữa bây giờ ?! “

Từ xa , Tú Anh khẽ mỉm cười – một nụ cười buồn . Từ này tới giờ , Tú Anh đã nhìn thấy hết cử chỉ cũng như cảm xúc trên khuôn mặt hắn :

“ Tôi biết tôi đã không làm khi cho cậu xem “ tâm tình “ của nhỏ My mà . Tôi tin chắc cậu không cố tình khi nói ra những điều đó với nhỏ như vậy . Nếu nó biết cậu đang buồn khi nói những điều đó với nó như vậy chắc nó vui lắm . Tôi hy vọng là cậu sẽ xin lỗi nó và làm cho nó vui . Được không ?! “

*** Tự trọng cao ***

[Part II]

Ở part trước , hắn đã lỡ lời xúc phạm nó . Tú Anh đưa cho hắn bức thư mà nó viết cho Tú Anh . Đọc xong hắn cảm thấy rất hối hận . Và hiện tại , Tú Anh đang đi tìm nó ... - Tóm tắt part trước .

- Tao biết mày đang ở đây mà !!

Tú Anh chạy đến rồi vỗ nhẹ vào vai nó . Con bé ngồi xuống bên cạnh nó rồi nhìn qua xung quanh :

- Lần nào buồn mày cũng đến đây !! Cũng biết chọn cảnh đấy nhỉ ?! Nơi đây quá chuẩn ày giải tỏa căng thẳng còn gì ?!

Nó khẽ cười rồi nằm dài xuống trên bãi cỏ đằng sau trường . Đây là nơi nó hay tới khi nó buồn , mệt mỏi hay có tâm sự gì đó . Chỗ này nhà trường cấm không cho học sinh vào vì đơn giản là sợ bị học sinh phá hoại hay đại loại thế . Mặc dù nó quậy nhưng nó lại không bao giờ quậy ở đây . Có lẽ vì nơi đây là một nơi rất thiêng liêng đối với nó và cũng là nơi nó gặp hắn lần đầu tiên ...

_____ 1 năm trước _____

- Ya' ... Tao không muốn nghe nữa !! Cúp máy đây !!

Hắn bực bội tắt nguồn điện thoại đi để không còn ai kêu nữa . Chán nản , mệt mỏi hắn nằm xuống bãi cỏ . Đặt một tay lên trán , hắn đưa mắt nhìn lên bầu trời với đôi mắt vô hồn , không có tí cảm xúc . Hắn nằm đó suy nghĩ về một người – cái người đã bỏ rơi hắn vào đúng ngày Noel để hắn từ người lạc quan , vui vẻ trở thành con người như thế này đây ...

Cầm lấy chai rượu Broxn , hắn uống như uống nước lã . Bất chợt hắn ném chai rượu xuống đất , chai rượu vỡ tan như trái tim hắn lúc này . Nhớ lại những lời Kiệt – tên bạn thân vẫn ở nước ngoài của hắn nói càng làm hắn giận sôi ...

- Thủy Băng ... cô ấy ... đang sống chung nhà với Tuấn Nhật ... đại ca ... - Kiệt nói với giọng lo lắng

- Ya' ... Tao không muốn nghe nữa ... cúp máy đây !!

- A ...a ... bựt ... bựt ...

Hắn hét lên rồi túm lấy cổ mà nhà trường đã trồng nhỏ ra ... Hắn như một tên vô học làm nát gần như là cả một nửa bãi sân sau hôm đó . Tình cờ tiết đó nó cúp học . Nó quyết định trốn vào sân sau chơi . Cái gì chứ càng cấm nó lại càng thích vào ...

- Ôi mẹ ơi ... cái quái gì thế này ?! Sao chửi rít xuống Trái Đất à ?! Ủa ... Ai thế này ?!

Nó đang hết sức bất ngờ trước cảnh tượng xung quanh bãi cỏ sau trường mà nó đang thấy thì nó phát hiện có ai đó đang nằm trên cỏ . Nó tiến lại gần tên đó :

- Woah~ !! Đẹp trai quá !! Sao bây giờ mình mới biết vậy ?!

Nó tròn xoe mắt nhìn “ người lạ đó ” đang nằm . Công nhận tên này cực kì đẹp trai ngay cả trong lúc ngủ . Đôi mắt khép hờ ẩn sau hàng mi dài và cong . Mũi thẳng , cao . Hắn có cái miệng rất dễ thương (mặc

dù “ dễ thương “ không phải là từ miêu tả con trai ^^) và lúc ngủ trông nó đáng yêu hơn bao giờ hết (lại dùng từ miêu tả con gái nữa rồi ...) .

- Cô nhìn tôi hơi kĩ rồi đấy !!

Hắn nói trong khi đôi mắt vẫn khép . Nó hơi giật mình khi nghe hắn nói – Cái giọng có vẻ rất lạnh lùng nhưng cũng rất cô đơn :

- Tôi muốn nhìn xem cái tên nào đã phá hoại cảnh quan môi trường đây này . Làm như ... tôi thích lắm ấy !! – Nó ngênh mặt đáp lại – Cái này mà nói với nhà trường thì sao nhỉ , bạn học ... ?! – Nó nháy mắt tinh nghịch với hắn .

- Chả sao !! Nếu thích cứ nói !! Đuổi học càng khỏe !! – Hắn ngồi dậy , nhìn nó với ánh mắt sắc như ... dao cạo ... Hắn làm nó tụt hết hứng thú rồi .

THÌNH THỊCH ...

“ Thánh thần thiên địa ơi !! Mở mắt ra hắn còn đẹp hơn ... ”

- Được !! Cậu giỏi !! Đã vậy tôi tha cho cậu !! Để xem cậu tài giỏi đến cỡ nào !! Ê ... tôi đang nói với cậu đấy ... dám bỏ đi hả ... ?!

Nó tức giận gọi với theo hắn ... Hắn vẫn đi một cách bất cần đời , một tay để vào túi , tay còn lại xoa xoa cái đầu . Nó nhìn theo rồi nở một nụ cười ... đều .

“ Để rồi xem ... hehehe !!! “

- Em kia ... Dám vào khu vực cấm của trường rồi phá phách như thế này hả ?! – Thầy giám thị tình cờ đi ngang qua và phát hiện ra nó đang đứng đấy . Thế là thầy ấy cứ tưởng nó phá liền hét tướng lên .

“ Tiêu rồi ... có phải mình đâu ... cái tên đó .. đi rồi ... “

- Ô ... thầy ơi ... em ... AAAA ... thầy ơi !! Em biết lỗi rồi ... - Nó hét lên rồi chạy đi ... Sau lưng là thầy giám thị đang cố đuổi nó .Gương mặt nó lúc này nhìn mếu máo không thể tả .

“ Cậu cứ chờ đấy ... để xem tôi xử cậu thế nào ... Tức thật ... ”

_____ Kết thúc hồi tưởng _____

- Hức ... - Nước mắt nó tự dưng lại tuôn ra ... Trái tim nó đang bị tổn thương nặng nề ...

- Thôi ... đừng khóc mà ... Vào học đi – Tú Anh dỗ nó

- Hức ... Tao có muốn đâu ... hôm nay mày phải đi tìm việc làm với tao !! Tao ghét cái cảnh bị hắn xỉ vả lắm rồi ... Hức ...

- Được rồi ... Tao luôn ở bên cạnh mày mà !!

Vậy là hai đứa nó quyết định bùng tiết và nằm ở bãi cỏ để tâm sự ... Tú Anh kể nó nghe mấy chuyện mà đám * Quỷ nguyên chất * lớp nó hay bày trò cũng như than vãn khi thiếu vắng nó . Tú Anh động viên nó và khuyên nó nên tìm một người khác , đừng cố nuôi hy vọng với hắn nữa . Nó cùng với Tú Anh còn bàn với nhau xem những phố nào , quán nào , ... đang tuyển người . Thế là chỉ trong ... 2 tiết bùng ... bọn nó đã giải quyết và nói với nhau được mấy chuyện . Bọn nó còn bàn thêm được mấy trò quậy phá định mai trên chọc mấy thầy cô nữa .

Đúng là lớp Ghost “ nhất quỷ nhì ma ”... !!

Hắn gục đầu trên bàn với vẻ mặt thiếu ngủ . Ai kêu hắn tự chuốc lấy họa để bây giờ phải đau đầu tìm cách suy nghĩ chứ ... ?!

Hắn cầm tờ giấy Tú Anh đưa đọc đi đọc lại . Càng đọc hắn lại càng hiểu ra vì sao mà mấy hôm nay trông nó là lạ . Không được vui vẻ và hay trên hắn như mọi khi ... Thì ra lý do đơn giản chỉ vì hắn đi chung với

Thủy Băng nên làm nó buồn . Hắn khê cười ... Tự dưng biết được lí do nó như vậy làm hắn bỗng cảm thấy vui vui ...

Bắt chước nó , hắn cũng lấy ra một tờ giấy rồi .. viết tâm sự mình vào ...

Nắn nót viết từng chữ ...

Lần đầu hắn chú tâm vào một việc như vậy .

Đạo này mình làm sao ấy ?! ... Bình thường mình có quan tâm đến ai cũng như ai đang có suy nghĩ gì đâu sao tự dưng bây giờ lại ... ?! Cứ thấy trống trải khi không được nói chuyện với “ nhỏ “ ấy ... Hôm nay lỡ xúc phạm đến nhỏ đó rồi . Thực ra mình cũng có muốn đâu , chỉ muốn trêu tức con bé ấy rồi hai đứa lại “ đốp chất ” với nhau như mọi ngày thôi . Nhưng không ngờ ...

Đọc xong cái thư [hay tâm tình của con nhỏ ^^] mà Hoàng My [gọi thế cho tiện chứ nhỏ này nhỏ kia không quen] gửi cho bạn nhỏ thì ... cảm thấy mình vừa hành động một cách thiếu ý thức ... Hoàng My mất ba mẹ là đã buồn lắm rồi thế mà mình lại ... Qua bức thư thì có lẽ cô ấy cũng cảm thấy “ tội lỗi ” khi ở nhà mình lắm ... Như vậy cho thấy tự trọng cô bé ấy rất cao ... Mình lỡ miệng xúc phạm cô bé đến như vậy rồi thì ... Chắc giờ cô bé buồn lắm ...

Quyết định rồi ... để thế này mình cũng cảm thấy ... áy náy lắm [câu này được chính mình viết ra ư ?!] . Chiều nay mình sẽ đi ... làm lành với cô nhóc ... Mua cho cô bé một món quà nhỏ để làm lành chắc là sẽ ổn thôi !!

Đừng giận tôi nhé cô nhóc !! Đừng làm mặt “ ngầu ” như mấy hôm nay nữa . Cứ nói chuyện với tôi như bình thường đi , đừng vì Thủy Băng mà cảm thấy mình là người thừa nhé ^^ !!!

“ Xong rồi ... !! Công nhận là cảm thấy dễ chịu hơn một tí !! ”

Hắn khê cười rồi gấp lá thư lúc này thật cẩn thận . Hắn cất lá thư ấy tận sâu trong đáy cặp để không ai phát hiện ra . Xong xuôi , hắn lại nằm gục trên bàn . Dường như nét mặt hắn đã dễ chịu hơn một xíu .

- Hầy !! – Thủy Băng huých nhẹ hắn rồi đưa cho hắn một tờ giấy . Hắn hơi chau mày , suy nghĩ một lát hắn quyết định mở ra . Những dòng chữ nghiêng nghiêng , nắn nót hiện ra đập vào mắt hắn .

< anh=“” tính=“” sao=“” về=“” chuyện=“” hoàng=“” my=“” đây=“” !=“” tự=“” dưng=“” ăn=“” nói=“” kiểu=“” đó=“” !=“”>

< ừk=“” !=“” anh=“” biết=“” anh=“” sai=“” rồi=“” !=“” anh=“” tính=“” là=“” chiều=“” nay=“” đi=“” học=“” về=“” sẽ=“” xin=“” lỗi=“” cô=“” bé=“” !=“”>

< cha=“” !=“” lần=“” đầu=“” mới=“” thấy=“” anh=“” chịu=“” nhận=“” lỗi=“” nhanh=“” thế=“” đấy=“” !=“” đối=“” tánh=“” rồi=“” hử=“”>

< chắc=“” thế=“” !=“” ^~^=“” .=“” thôi=“” !=“” ngưng=“” đi=“” !=“” anh=“” muốn=“” nghĩ=“” một=“” lát=“” !=“” còn=“” phải=“” nghĩ=“” xem=“” cách=“” nào=“” để=“” xin=“” lỗi=“” con=“” nhỏ=“” đó=“” để=“” không=“” phải=“” “=”” quê=“” ”=“” đây=“”>

Thủy Băng mỉm cười vì những dòng chữ hắn ghi . Cô biết là hắn đã cảm thấy “ tội lỗi ” lắm rồi nhưng vẫn mạnh miệng nói là xin lỗi nó sợ “ quê ” . Chợt tự nhiên nét mặt Thủy Băng bỗng thay đổi , cô nhìn hắn đang gục trên bàn mà khê thở dài .

“ Tính cách bướng bỉnh của anh hình như thay đổi khá nhiều rồi !! Chắc là vì Hoàng My đúng không ?! ”

18. Chương 18

RENG !!

- Ya' hú !! Về rồi !! Thoát nạn rồi !!

Hắn vừa nghe tiếng chuông ra về vang lên liền hét lên làm cho cả lớp quay lại nhìn . Thầy giáo đứng ở trên bục cũng chỉ biết nhìn hắn với ánh mắt ... bó tay . Khi thầy ấy vừa ra khỏi lớp cũng là lúc hắn quải cái cặp

ra đằng sau lưng rồi hiên ngang để tay vào túi ra về . Cái dáng bắt - cần - đòi cùng với mái tóc đen ánh vàng ấy của hần thì dù có cách xa cả 5 mét cũng dễ dàng nhận biết được .

- Chờ em với chứ !! Đi nhanh quá vậy ?!

Thủy Băng gọi giật ngược ở đằng sau . Hần quay lại rồi nở một nụ cười tươi với cô ấy :

- Xin lỗi , em về trước nhé !! Anh phải đi đằng này một lát !!

Nói rồi hần quay lưng đi , trong lòng có vẻ phần khởi lắm ...

- Cô ơi ... chỗ này có cần việc làm không ạ ?!

- Xin lỗi !! Chỗ cô không nhận học sinh cấp II .

- Nhưng cháu học cấp III rồi mà !!

- Không tin !!

Phải . Đó là nó . Nó đang cùng với Tú Anh đi tìm việc làm thêm . Nhưng đến đâu nó cũng được nghe những câu tương tự như thế . Nó đi đã hơn 10 chỗ rồi mà vẫn chưa ai nhận . Ai cũng nói là chỗ họ không nhận học sinh cấp II nhưng thực tế thì sao ?! Nó đã học cấp III rồi nhưng vì chiều cao nó thấp xin nên chẳng ai tin . Cứ thế , nó đi hết chỗ này đến quán kia , quán kia đến góc nọ mà vẫn chưa ai nhận nó , đã vậy còn ôm nguyên cục tức quê lủi thủi đi nữa .

Chỉ khổ cho nó là nó làm một mẻ cho Tú Anh cười đau cả bụng .

- Tao đã nói là uống nhiều sữa vào cho “ chóng lớn ” mà không nghe . Để giờ đây ôm hận vào người vui không cùng ?!

- Cưng cái lưng ấy !! Mày thì cao hơn tao bao nhiêu chứ mà làm phách – Nó chau miệng tức tối

- Ừ thì không cao hơn mày bao nhiêu nhưng cũng đủ để người ta biết là tao học cấp III . Không như ai kia ... - Tú Anh đá lại nó . Gì chứ mấy vụ đá xoáy , móc đũa kiểu này thì Tú Anh đã xưng hạng nhì thì chả ai dám xưng hạng nhất . Đến nó cũng phải ngã mũ chào thua thôi .

- Mày ... Hứ ... - Nó tức không nói được gì nữa . Nó bực bội bỏ đi làm Tú Anh phải chạy theo năn nỉ nó mãi . Vậy là bọn nó lại hòa . Đúng là bạn thân !!!

Tại biệt thự nhà họ Trịnh – nhà hần 6h45 pm ~

Hần mỉm cười xoay xoay cái kẹo lollipop trong tay . Hần thích thú với món quà định tặng cho nó lắm . Dích thân hần đã mua và trang trí thêm cho cây kẹo bằng chiếc nơ màu hồng xinh xinh được buộc ở que cầm .

Hần còn tặng cho nó thêm một chú gấu teddy nhỏ xinh mặc chiếc áo màu vàng với cái quần đen . Nhìn chú gấu này yêu chết đi được .

Hần đặt cả hai món xinh xinh yêu yêu đó vào một cái hộp quà cũng xinh xinh yêu yêu không kém .

Ba màu dành cho ba thứ hần định tặng nó (bao gồm cả hộp quà ^^) , nhìn rực rỡ không chịu nổi . Màu nào cũng chói và nổi bật . Hần đặt tên ón quà này là : Cầu vòng tam sắc ^^ ...

.

Thời gian dần trôi ... Mãi mà vẫn chưa thấy nó về ... Hần đi ra đi vào , ngồi lên ngồi xuống ra chiều không kiên nhẫn lắm . Từ trước đến nay hần có chờ ai bao giờ đâu . Trẻ chưa quá 5' còn bị hần chửi cho chứ ở đây mà đã hơn 2 tiếng rồi .

- 3 ... 2 ... 1 ... !! 9h15' . Vừa chuẩn một tiếng rưỡi . Con bé này đi đâu mà lâu thế không biết . Bực bội quá mà . Askkk !!

Hắn lấy tay gõ từng nhịp trên mặt đồng hồ . Gương mặt hắn giờ cau có hơn bao giờ hết . Nhưng gương mặt hắn bỗng giãn ra . Hắn gật gật đầu với cái suy nghĩ : “ Chắc là muốn tránh mặt mình đây mà ” .

Hắn mỉm cười rồi với tay lấy cái Iphone 3G trên bàn . Hắn bấm số gọi cho ai đó ...

_____ 10’ sau _____

Nhân viên giao đồ ăn tới . Hắn chạy ra trả tiền rồi xách bao nhiêu là đồ ăn vào . Vừa mới mở ra , mùi thơm bay ngào ngạt . Chuyện , thức ăn ở nhà hàng Claycost mà , đến hắn ăn thường xuyên vậy mà còn thêm nữa là . Hắn mỉm cười “ Kiểu này là con bé ấy ăn đã luôn ” .

Hắn xốt thức ăn trong hộp ra đĩa rồi sắp xếp lại bàn ăn . Hắn hơi bị khéo tay đấy , chẳng mấy chốc mà trông bàn ăn thịnh soạn chẳng kém gì các nhà hàng hắn đã tới . Hay đi ăn cũng có lợi chứ nhỉ ?! Hắn nở một nụ cười tự thưởng mình ...

Sao hôm nay hắn cười nhiều thế nhỉ ?!

.

- Gru’ ... Chắc điên quá !! Sao mãi vẫn chưa về !! Không biết có bị gì không trời !!

Hắn nhìn lên đồng hồ , 10h30’ là những gì hắn thấy lúc này . Hắn không còn cảm thấy bức bối vì chờ lâu nữa mà thay vào đó là cảm giác lo lắng . Lo cho nó gặp chuyện nên mới về trễ thế này .

“ Con bé có thể gặp chuyện gì nhỉ ?! Tông xe ?! Bắt cóc ?! Hay đi ăn hàng với nhỏ Tú Anh rồi bội thực ?! Ôi không !! Đẹp ngay cái ý nghĩa cuồng điên ấy đi !! Nhưng mà ... Tức thật , con bé ấy mà có điện thoại bên người có phải đỡ không ?!”

Hắn với tay lấy cái áo khoác , định đứng lên đi tìm nó thì chuông cửa vang lên . Hắn vội chạy ra ngoài mở cửa . Trong lòng có vẻ nhẹ nhõm hơi một tí ...

“ Đúng là Hoàng My rồi !! ”

Hắn mở cửa cho nó vô . Thấy bộ dạng mệt mỏi của nó , hắn chau mày hỏi :

- Cô bị sao thế ?!

- Hờ ... không có gì !! Vô nhà đi đã ...

- Ờ ...

Hắn với nó đi vô nhà . Nó đang tính đi lên lầu thì hắn kéo nó ra bếp . Không hiểu chuyện gì nó cũng đi theo ...

- Ăn cơm chưa ?! – Hắn hỏi

- Hả ... ?! Ờ ừmk ... Ăn rồi ... Xin lỗi vì đã về trễ !! Tại hôm nay Tú Anh với tôi đi tìm việc làm nên ... Xin lỗi đã để cậu chờ ... - Nó cười ... gượng .

- Gì cơ !! Ăn rồi á ?! Làm tôi chờ cơm cô đây nè !! Tôi mua nhiều đồ lắm , cô ngồi ăn với tôi đi – Hắn nhăn nhó nhìn vô bàn ăn rồi lại nhìn nó .

Nó nhìn vào bàn ăn ... Toàn là những món nó thích . Hồi trước ba mẹ nó còn sống nó cũng hay ăn những món này lắm . Trước đây nó cũng là một cô chủ nhỏ của tổng công ty thời trang SPS nổi tiếng trên khắp Châu Á mà ... Nhưng giờ thì lịch sử thay đổi rồi . Nó cố gắng kìm nén thói ham ăn đó rồi buông một câu :

- Tôi no lắm !! Tôi chỉ khát nước thôi !! Cậu ăn đi , ăn không hết thì cất lại mai ăn . Nếu nguội rồi thì để tôi hâm lại cho !!

- Khỏi !! Tôi tự xử được rồi ... - Hắn nhìn nó đầy tức giận . Nó cũng chả biết phải làm thế nào nữa . Nó hứa với hắn là sẽ hạn chế ăn nhà hắn rồi mà . Nó mở tủ lạnh ra , lấy chai nước rồi tu hết cả chai .

- Tôi lên phòng trước nhé !! Chúc ngon miệng !!

Hắn không thèm để ý lời nó . Bực bội đem đi cất đồ ăn rồi bước thẳng lên lầu . Nó chỉ nhìn theo mà chẳng nói gì . Chờ hắn đã vào phòng rồi nó lấy tay ôm bụng :

- Hức ... Đói bụng quá ... Uống nhiều nước đến thế rồi mà vẫn đói ... Uống nhiều quá giờ bụng ọc ạch toàn nước thôi ... hức ... - Nó rên rỉ rồi ôm bụng vào phòng ...

Tâm trạng hắn giờ cũng chẳng vui vẻ gì . Cầm hộp quà “ Cầu vồng tam sắc “ trong tay mà bực bội . Đã chưa tặng được cho nó thì thôi mà ngay cả tiếng xin lỗi cũng chưa . Cả công hắn bày dọn bàn ăn nó cũng chẳng thèm động đến . Hắn nhớ lại lời nó nói lúc này rồi gật gù nhận xét .

“ Đang đi tìm việc làm ư ?! Chỉ vì lời nói của mình à ?! Tự trọng con bé này cao thật đấy !! ”

Hắn giờ hộp quà ngang tầm mắt rồi quyết tâm :

- Nhất định mai tôi sẽ xin lỗi cô !! Cứ chờ đó !!

Hắn lại mỉm cười rồi kéo mền qua người nằm ngủ . Hắn nói trong cơn mê :

- Xin lỗi !! Xin lỗi !! Đừng giận tôi nữa ...

Nó cũng chẳng vui vẻ gì . Lấy tay xoa xoa mắt cá chân , miệng thì xuýt xoa liên hồi . Lần đầu tiên nó đi nhiều nơi đến thế . Đi qua gần 5 dãy phố trên và hơn 38 tiệm lớn nhỏ xin làm thêm . May mà có tiệm nhận nó . Cũng giống như đợt trước , nó được nhận vào làm một chân phục vụ ột quán cafe .

“ Vậy là được rồi !! Mai bắt đầu việc làm !! Phải bóp dầu cho cái chân hết đau mới để mai còn sức mà chạy bàn nữa chứ !! ”

Nó suy nghĩ một lát rồi lấy dầu xoa vào chân ... Miệng rên rỉ , mặt nhăn nhó không ngừng ...

*** TỰ TRỌNG CAO ***

[Part 3]

“ Lala bay lên theo cơn gió ... Lala bay qua góc phố quen ... Lala bay cao bay xa mãi ... Để thổi bay những nỗi nhớ ... ”

[Lala bay lên – Đại nhân]

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên lần thứ năm . Hắn nhăn nhó rồi khổ sở ngồi bật dậy lấy cái I-phone áp lên tai . Hắn nói trong khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền , giọng bực dọc xen lẫn một chút lưu luyến của giấc mơ ngày hôm qua – một giấc mơ có nó và hắn :

- Alo ... Nếu là Thủy Băng thì xin em đấy !! Anh đã nói đừng bao giờ gọi cho anh khi đồng hồ chưa tới 6 giờ rồi mà !! Hơ

!!

Hắn ngáp một hơi dài rồi neho mắt cầm cái đồng hồ hiệu Rolex đang để trên bàn lên : “ Vừa đúng 5h45' !! ”

Đầu dây bên kia cười khúc khích , “ ai đó ” cất tiếng nói trong trẻo như trẻ con xen lẫn một chút tình quái và ma mãnh :

- Romeo của em hồi !! Hãy thức dậy và chuẩn bị mở cửa chào đón nàng juliet đến nào !! Nàng ta không thích sự chờ đợi đâu đấy ...

- Hơ

!! Juliet của lòng ta !! Hôm nay không cần phiền nàng đến đâu , ta ăn sáng rồi đi học sau cũng được !!

Hắn lại ngáp một cái rồi trả lời bằng cái giọng “ sến ” chưa từng thấy . Hôm nay hắn muốn đi với nó và việc cần nhất là xin lỗi với tặng quà kia . Hôm qua hắn tự hứa với lòng là hôm nay phải đi làm hòa với nó cho kì được cơ mà . Chính vì thế nên đành “ thất lễ ” với Thủy Băng vậy .

- Haizz ... Thôi cũng được ... Coi kiểu này chắc là chưa làm hòa được với Hoàng My nên muốn đi chung tìm cơ bắt chuyện chứ gì ?! Phải không Romeo chàng ?!

Thủy Băng thở hắt ra một cái rồi “ phán ” ra một câu như đi guốc trong bụng hắn vậy ... Gì chứ cô nàng là một chuyên gia tâm lí không – bằng – cấp đấy ...

Hắn khẽ cười trừ trong điện thoại rồi cúp máy . Trong đầu hắn nghĩ chỉ duy nhất một câu : “ Sao cô ấy cứ như là đi doctor trong bụng mình ấy , lạ thiệt !! ”

Hắn đứng dậy vươn vai mấy cái rồi tiến vào WC làm vệ sinh cá nhân . Đánh răng , rửa mặt , vuốt gel , chải tóc , thay quần áo , tự làm đẹp thêm ỳnh bằng mở vòng vèo kiểu cách trên người , ... Lần nào cũng thế . Lần nào hắn cũng làm những chuỗi công việc ấy vào mỗi buổi sáng và kết thúc bằng việc soi gương nhìn lại toàn diện vào mình . Tự hỏi sao con trai mà cũng điệu thế nhỉ ?!

- Woa ~ !! “ Lẹt đẹt ” hôm nay dậy sớm thế !! Bình thường là 6h30' mới xuống cơ mà ... Hôm nay mới 6h20' đã xuống mà còn ... Gì chứ ?! Làm cơm hộp nữa á !! – Hắn tròn xoe mắt nhìn nó rồi nhìn hộp cơm màu đen trắng đang nằm trên bàn . Hắn đang tỉnh hay đang mơ thế này ?! Hay là mưa đá vừa rơi vào phòng nó tới qua ?! Ôi trời ... !!

- Lẹt đẹt gì chứ !! Làm như tôi thức dậy sớm là chuyện lạ Việt Nam không bằng ý . Không biết là Thủy Băng có làm bữa sáng cho cậu không nên tôi làm luôn . Nếu cậu ấy làm rồi thì ... để trưa cậu ăn luôn thể nhé ... Bỏ uống lăm . Thôi , tôi đi đây . Tôi có hẹn với Tú Anh rồi – Nó xách cặp lên rồi đưa cho hắn hộp cơm nó vừa mới làm . Dạo này trình nấu ăn của nó lên tay lăm đấy . Đừng coi thường là nó chỉ biết làm mỗi món cơm trộn theo kiểu Hàn Quốc thôi nhé .

- Ô kìa ... Cô ăn sáng chưa ?! – Hắn gọi với theo nó , ngạc nhiên vì lần này nó không kì kèo đòi đi chung với hắn như mọi khi mà lại còn làm bữa sáng cho hắn nữa chứ . Chuyện lạ !!

- Ăn rồi ... Yên tâm .

Nó quay lại neho neho mắt với hắn . Nó nở một nụ cười ngây ngô rồi bước đi . Trong giây phút đó , tim hắn bỗng rung lên nhẹ nhàng như những giọt sương ban mai rớt xuống trên những cánh hoa mỏng manh buổi sớm . Nhẹ nhàng nhưng mãnh liệt , thoáng nhanh nhưng sâu lắng khiến người ta có một chút gì đó luyến tiếc vì cảm giác đó thoáng qua quá nhanh khi còn chưa kịp cảm nhận được gì ...

“ Rốt cuộc là vẫn chưa xin lỗi được !! Càng ngày càng chán mà !! ”

.
. .
.

_____ Bãi cỏ sân sau trường Angel Shool – 6.30 am _____

Ánh nắng sớm khẽ lách qua những kẽ lá rồi hắt nhẹ lên khuôn mặt trắng hồng đến đáng yêu của Thủy Băng ... Cô khép hờ đôi mắt màu nhung yêu kiều làm nổi bật đôi hàng mi dài và cong một cách tự nhiên . Giang đôi tay đón lấy luồng gió mát se lạnh của buổi sáng sớm , cô cảm thấy lòng mình dễ chịu và bình yên hơn bao giờ hết .

Những làn gió vô tình tạt qua mặt Thủy Băng khiến cô hơi se lại . Đôi mắt vốn nhắm nghiền giờ đây bỗng mở ra khi cảm nhận có ai đó đang quàng một chiếc áo khoác len dày vào người mình . Cô mỉm cười nhìn người đối diện rồi giơ tay đón lấy ly caffe macchiato nóng hổi đang bốc khói nghi ngút mà người ấy đưa . Thủy Băng nhấp một ngụm nhỏ rồi cười nhẹ nhàng với người ấy :

- Vẫn là cậu hiểu rõ tôi nhất . Caffè macchiato ít đường nhưng đánh nổi thật nhiều kem và rắc một ít vụn bánh Ý trên mặt . Chỉ có mình cậu biết đến món uống yêu thích của tôi và cũng chỉ có mình cậu nhớ đến trong khi Quân lại chẳng hề muốn biết . Ngộ quá phải không Kiệt ?!

- Có lẽ là tại vì do tôi hay để ý tới từng thứ mà mọi người hay gọi chẳng ?! - Kiệt ngồi xuống bên cạnh Thủy Băng rồi cũng nhấp một ngụm cà phê nóng nhiều kem trên bề mặt – Hoặc cũng có thể là do tôi và cậu thích món uống gần giống nhau , nhỉ ?!

Kiệt lại nói tiếp . Đôi mắt nâu vốn rất đa tình nay trông thật xa vời . Cậu ấy đang nghĩ gì thì có trời mới biết . Ánh mắt cậu ấy nhìn ở một nơi xa xăm nào đó . Trông nó bây giờ trong veo như một viên ngọc quý dễ vỡ đang được những ánh nắng tinh khiết bảo vệ . Đẹp lạ lùng !! Người ta gọi cậu là Hoàng tử sầu muộn chắc không sai đâu nhỉ ?!

- Mấy nàng trong trường gọi cậu là Hoàng tử sầu muộn chắc không sai đâu ha ?! Giờ mà mấy nàng ấy nhìn thấy ánh mắt cậu lúc này chắc nguyện xin chết đây !!

Thủy Băng sau một hồi ngẫm Kiệt chán chê liền đổi qua trêu cậu ấy . Kiệt dẩu mồm lên ra vẻ hờn giận kiểu trẻ con rồi nói , vẫn bằng cái giọng điệu y chang một đứa – con – nít :

- Hoàng tử sầu muộn gì chứ ?! Nếu chỉ vì tôi mang đôi mắt màu nâu lãng tử – màu của sự trầm buồn mà gán ghép cho tôi cái biệt danh ấy thì thôi tôi mang cái biệt danh “ công tử nhà họ Hứa* “ thì hơn ...

* Biệt danh “ Công tử nhà họ Hứa “ là do nhóm Tam Hoàng đặt cho Kiệt . Tại vì cái tên này hay hứa này hứa nọ mà không khi nào giữ lời .

- Thôi , đứng lên đi , ngồi đây với cái vẻ mặt ảm đạm này làm gì ?! Cẩn thận coi chừng bọn Boy Fan của cậu thấy lại đặt cho cái biệt danh là công chúa sầu muộn đấy !!

- Gớm chưa !! Làm như tôi nổi tiếng như cậu ấy !!

- Biết đâu được !!

Kiệt đưa tay ra nắm lấy tay Thủy Băng rồi kéo lên . Bỗng nhiên có một luồng điện nhẹ chạy ngang dọc khắp người Thủy Băng làm cô ấy bất động khoảng 2 giây . Tự cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng ran lên và tim bắt đầu rung lên nhẹ nhàng như cơn sóng .

“ Sao thế này ?! Cảm giác này là sao ?! Trước giờ mình nắm tay Quân mà có cảm giác là lạ này đâu ?! Kì quá vậy nè ?! ”

Thấy Thủy Băng bất động , Kiệt hươ hươ tay trước mặt cô rồi nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu :

- Này !! Trúng gió đấy à ?! Sao tự nhiên lại đứng hình vậy ?!

- O , cậu không cảm thấy gì à ?!

- Thấy gì là thấy gì ?! Có thấy cái gì đâu !! – Kiệt nghiêng đầu hỏi , trên mặt in rõ cả dấu “ ? ” to đùng .

- À , không thấy thì thôi !! Coi như tôi chưa nói gì nhé . Tôi đi trước đây .

Nói rồi Thủy Băng đi về lớp bỏ lại đằng sau là Kiệt với ánh mắt khó hiểu . Bất giác cậu nhìn lòng bàn tay vẫn còn hơi run run của mình .

“ Sao tự dưng lúc kéo Thủy Băng lên tay mình như bị điện giật ấy nhỉ ?! Chẳng lẽ ... cái cảm giác này là ... Ôi trời !! Thủy Băng là người thu lời sao ?! Cô ấy có khả năng phóng sét ra hả trời ?! Không được . Để Quân biết chắc cậu ấy đau lòng lắm . Phải giúp Thủy Băng giữ kín bí mật này mới được ... ”

Kiệt làm ra vẻ nghiêm trọng rồi chạy đi . Đang chạy đến hành lang thì cậu ấy đụng phải “ ai đó ” . Người đó tru tréo , chửi Kiệt um tùm :

- Mất mũi mày để ở sau ót hả ?! Hay là đi ăn đám giỗ mất rồi ?!

- Xin lỗi đại ca !! Em đang vội .

À !! Thì ra cái tên Kiệt đụng trúng là hần – bạn Quân “ thân thương “ của chúng ta . Chết chưa . Ai kêu nè đúng lúc hần đang bực mình vì chưa xin lỗi được nó mà đụng vào làm gì ?! Sau một hồi khản cổ , la ó – chịu trận , sừng tai thì hai tên dắt díu nhau đi về lớp .

Hôm nay có phải là một ngày đẹp trời không vậy ?!

...

..

.

Sau năm tiết học quây phá từng bùng , bụng nó đáng trống kinh hồn . Từ hôm qua tới giờ nó chỉ uống nước trừ cơm . Nó đã nói với hần là nó sẽ hạn chế ăn uống ở nhà hần một cách tối đa , mà đã như thế thì nó nhịn luôn cho rồi . Cùng lắm thì nó cứ uống nước “ đun sôi để nguội ” đến cuối tháng . Đến khi lãnh lương rồi ăn bù chắc cũng chẳng sao . Ôi con bé này , suy nghĩ hạn hẹp thật !!!

Ra về , nó chạy vội đến chỗ làm . Hần đứng ngoài cổng chờ nó thấy vậy đuổi theo mà không kịp . Mặt nhăn nhó khó chịu lững thững ra về . Thủy Băng thấy vậy cũng không dám lại gần hần , cô ấy đi về với Kiệt và Hoàng Anh coi bộ còn ổn hơn .

Cộp ...

Nó đặt ly nước thứ ... xuống bàn . “ Sao vẫn dối vậy trời ?! ” . Nó nhăn nhó xoa xoa cái bụng đang réo ầm ĩ rồi lại tiếp tục sự nghiệp rửa chén bát của mình . Cũng may cho nó là hồi trước nó với Tú Anh ngày nào đi học về cũng ghé qua quán cafe này nên bà chủ nhuyến mắt . Lúc nó xin việc với Tú Anh , thấy nó lững thững trên đường bà chủ đã gọi lại và cho nó một chân phục vụ , khi nào quán vắng thì ngồi rửa chén bát , ly cốc thôi . Công việc khá nhẹ nhàng vì nó chỉ phục vụ ở tầng trệt chứ không phải ở trên lầu . Bình thường khách tuổi teen rất thích ngồi tầng trên để ăn uống nên tần dưới rất ít người , phục vụ cũng đỡ mà tiền lương vẫn bằng nhau .

Nó thật là may mắn !!

.

“ Cuối cùng cũng xong việc !! ”

Nó thở phào rồi xem đồng hồ treo trên tường của tiệm . “ Chết cha , gần 11h rồi ” . Nó vô trong thay đồ rồi lấy cái áo khoác treo trên giá mặc vào . Cúi đầu chào bà chủ , nó vội vàng đi về . Người nó mệt lử rồi , giờ chạy về thật nhanh đi tắm rồi nằm ngủ thì sướng như tiên . Tự dưng mặt nó nhăn nhó rồi nhìn xuống cái bụng vẫn đang réo của mình “ Quên mất , phải ăn một cái gì đó thì mới sướng như tiên được ” .

Nó thở dài rồi lấy trong túi ra mấy tờ giấy bạc . “ Ôi , tiền để dành của tôi sao giờ chỉ còn có năm mươi mấy nghìn vậy ?! ” . Nó đau khổ nhìn rồi cũng quyết định lấy số tiền ít ỏi đó mua ổ bánh mì thịt ăn đỡ . Giờ mà nó không ăn chắc là nó xỉu mất .

“ Chắc mình điên quá !! ”

Hần bực bội ném hết chén gối xuống đất . Bực mình cũng phải . Lúc nó đi về , thấy hần nó chỉ ậm ừ hỏi han như có lệ rồi chạy vô bếp tu nguyên chai nước rồi bỏ lên lầu . Hần đơ mặt rồi xì xuống : “ Cái con bé này , chưa kịp xin lỗi nữa !! ” . Tức quá hần lên lầu rồi sự việc như thế này đây . “ Đã vậy thì tôi chả thèm xin lỗi cô nữa , cô muốn tránh mặt tôi thì tôi cũng tránh mặt cô luôn !! ”

Hần nằm ịch ra giường với gương mặt cau có . Miệng thì nó tránh mặt nhưng lòng hần thì đang buồn kinh khủng . Hai ngày rồi chả nói chuyện bình thường được với nó . Suốt từ hôm qua đến nay , tính đi tính lại thì nó chỉ nói với hần được đúng năm câu . “ Ôi cái số của tôi , tự dưng vì con bé ấy mà đời tôi phải khổ thế này sao ?! ”

19. Chương 19

Một ngày trôi qua trong yên lặng ...

Hai ngày trôi qua trong náo nê ...

Ba ngày trôi qua trong vô vọng ...

Đến ngày thứ tư ...

Nó đi về nhà với dáng vẻ mệt mỏi , gương mặt tái xanh , nhợt nhạt . Hôm nay nó xin nghỉ ở quán cafe một ngày . Đầu nó nặng như đang đeo đá cộng thêm cái bụng trống rỗng ọc ạch toàn nước thì làm sao mà làm việc được nổi . Mặc dù sáng nay trước khi đi học nó đã ăn một gói xôi rồi mà đã như thế này đây , nếu mà không ăn chắc nó hết còn sức mà lết về .

Nó có biết được rằng là khi cơ thể rơi vào tình trạng đói lả suốt ba ngày thì một gói xôi cũng chẳng đủ để tiếp thêm năng lượng chứ đừng nói tới là khi trong người đã bao nhiêu là nước thì xôi vào rồi tiêu hóa như thế nào ?!

Chính vì thế mà đã đói nay lại càng đói thêm rồi dẫn đến tình trạng như thế này đây !!

Nó chỉ kịp mở cửa đi vào rồi té xỉu ngay tại chỗ . Hẳn nghe thấy tiếng động liền từ bếp phóng ra rồi đôi mắt tròn tròn lên vì cảnh tượng trước mắt . Hẳn vội vàng chạy đến chỗ nó rồi vỗ nhẹ vào má nó :

- Này , dậy đi , cô sao thế này !! Này !!

Hắn đoán có chuyện chẳng lành nên vội vàng bế nó lên phòng . Đắp vội cái mền cho nó , hắn cuống quýt gọi điện cho bác sĩ . Sau một hồi khám và kiểm tra tổng quát , vị bác sĩ vỗ nhẹ vào vai hắn :

- Đừng lo , bạn gái cậu không có gì nghiêm trọng lắm đâu . Bị ngất có lẽ là do làm việc nhiều nhưng không chịu ăn . Có lẽ nhịn ăn phải 3, 4 ngày rồi đấy . Bệnh suy nhược thần kinh ấy mà . Cứ để cho cô ấy nghỉ ngơi , khi nào tỉnh thì cho ăn cái gì đó lỏng thôi như cháo hoặc sữa . Sau đó cho cô ấy uống Vitamin rồi nghỉ ngơi . Nói với bạn gái cậu là đừng có kiêng ăn kiểu đấy nữa nhé . Còn để việc này xảy ra thì lần sau sẽ mệt lắm đấy !!

- Vâng ạ !! Cháu sẽ nói . Cảm ơn bác . Cháu gởi tiền !!

Khi bác sĩ đi về , hắn vội vàng đóng cửa rồi chạy thẳng lên lầu . Hắn nhìn nó với đôi mắt buồn bã và gương mặt đầy hối lỗi . Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường , hắn nắm lấy đôi tay nhỏ bé của nó rồi áp lên má mình , giọng dịu dàng , trùi mền :

- Tôi xin lỗi , đáng lẽ tôi không nên nói với cô những điều như hôm bữa . Biết cô thế này thì tôi chẳng muốn chọc cô để cô cãi nhau với tôi làm gì . Xin lỗi cô nhé !!

.
. .
.

Tại phòng của nó – 11h37' pm ~

Nó chớp mắt tỉnh dậy , lấy tay xoa xoa cái đầu rồi nheo mắt cố định hướng xem mình đang ở đâu .

“ Ô , phòng mình đây mà !! Mình về tới nhà rồi sao ?! ”

- Cô tỉnh dậy rồi hả ?! Thấy ổn chứ ?! – Hắn mở cửa ra , thấy nó tỉnh lại rồi hắn mừng đến chừng nào . Giọng nói có vẻ vui vẻ hơn rất nhiều .

- Đầu hơi nhức !! Mà tôi bị sao thế này ?!

- Hừm !! À , cô không biết cô bị gì sao ?! Bác sĩ nói là cô làm việc nhiều mà còn lo “ ăn kiêng ” 3, 4 ngày nay nên dẫn đến suy nhược cơ thể ấy mà !!

Hắn nói , giọng hờn trách . Nó nghe vậy chỉ biết cúi đầu xuống lặng thinh . Hắn chẳng nói gì mà từ từ đi xuống lầu . Nó nhìn theo e ngại : “ Chắc cậu ấy giận mình rồi !! ” . Khẽ thở hắt , nó nằm xuống giường nghĩ bâng quơ ...

- Này , dậy uống sữa đi !! Không đói chết bây giờ !!

Trái với suy nghĩ của nó , hắn không những không giận mà còn xuống bếp pha sữa rồi mang lên trên phòng cho nó . Hắn đưa trước mặt nó nhưng nó không dám cầm ... nó lại sợ ...

- Uống đi mà ... Cái này coi tôi xin lỗi vì đã để cậu không ăn mấy ngày nay nhé !!

- Ô tôi ... Vậy tôi uống nhé !! – Nói rồi nó cầm ly sữa hắn đưa uống cạn . Lần đầu tiên trong đời nó thấy sữa ngon đến thế . Trước giờ nó ghét uống sữa pha nhưng lần này lại khác . Chắc một phần là vì quá đói bụng , phần còn lại là do hắn pha đấy nhỉ ?!

- Này , Hoàng My !! – Hắn gọi nó .

- Sao ?! – Nó lấy tay quẹt sữa dính trên miệng rồi trả lời hắn .

- Tôi xin lỗi !! – Hít một hơi thật sâu , hắn xin lỗi thật thành khẩn . Có lẽ đây là lần đầu tiên hắn có thái độ như vậy đấy .

- Chuyện gì vậy ?! Sao xin lỗi tôi chứ ?! – Nó tròn mắt nhìn hắn . Con bé này giả ngốc hay sao ấy nhỉ ?!

Hắn cũng tròn mắt lại nhìn nó . Trong đầu hắn suy nghĩ nhiều thứ : “ Ô hay , con bé này bị mất trí nhớ à ?! ” .

- Ờ thì xin lỗi cái vụ tôi nói cô ăn không ngồi rồi ở nhà tôi ấy . Không phải chính lý do đó khiến cô ra nông nỗi này sao ... ?! Thôi , hòa nhé !!

Hắn cười nhẹ rồi đưa tay ra . Cái cảm giác đã nói xong hết những thứ trong lòng mình nhẹ nhàng nhỉ ?! Nó chẳng nói gì , chỉ khẽ cười :

- Có gì đâu mà phải xin lỗi tôi . Tự tôi cũng cảm thấy mình ăn không ngồi rồi nhà cậu mà . Với lại cũng tự tôi muốn đi làm thêm để có tiền mua những thứ mình thích . Chẳng liên quan gì đến cậu đâu !! - Nó phẩy tay bác bỏ .

- Thôi đi cô , tôi biết lòng tự trọng cô cao lắm cơ !! Hay giờ vậy đi , cô khỏi cần đi làm nữa . Ở nhà làm việc rồi tôi trả lương cho , ăn uống không tính . Nhé ?! – Hắn đề nghị

- Ai lại thế , kì chết !! Nhưng mà tôi ... - Nó ấp úng

- Này ... Tôi đã nói là coi như có chưa có chuyện gì xảy ra rồi mà . Cứ như bình thường đi . Nha !! – Hắn cầu .

- Thôi được rồi , hòa thì hòa . Nhưng tôi vẫn sẽ làm thêm ở quán cafe . Nhưng mà giờ chỉ làm đến 7h tối thôi , không phải lúc 11h khuya như bình thường nữa . Xong rồi những lúc ở nhà , tôi sẽ dọn dẹp nhà . Thế nào ?!

Nó trình bày kế hoạch như thế cũng được quá nhỉ . Hắn khẽ cười , lòng vui hơn bao giờ hết . Hắn đưa bàn tay ra :

- Vậy hòa nào !!

- Ừ thì hòa !!

Nó cũng cười – cười thật tươi rồi đưa tay ra bắt lại . Sau đúng một tuần mệt mỏi , đói bụng , lẫn tránh nhau , cuối cùng hai đứa nó cũng đã làm hòa . Ôi , thật là con nít quá !!

“ Lần đầu tiên biết yêu thương biết quan tâm biết hy vọng ...

Biết rằng tuy có những muộn phiền vẫn không ngăn nổi những ước mơ ...

Và lần đầu tiên biết vu vơ biết nhớ nhung đến một người ...

Lần đầu tiên tôi nhớ về một ánh mắt luôn dõi theo ngọt ngào ... ”

[Ước mơ của thiên thần – Nam Cường ft Ngô Trác Linh]

- Ê !! Sao cô lại làm thêm ở cái quán caffe đó đến những 11h tối vậy ?! Có thể về lúc 7h mà ?!

- Thì muốn tránh mặt cậu chứ sao nữa !!

- Cái gì chứ ?!

- Hahaha !!

Sau cơn mưa trời lại sáng !!!

::: Đối thủ nặng kì :::

Phải làm gì khi địch thủ của bạn xuất hiện?!

Chém, giết hay lừa đi?!

Nhất là đó là người mà bạn rất ghét, cực kì ghét!!!

Phòng hán – 6.00 pm ~

“ Sorry Sorry Sorry Sorry ... Naega naega naega meonjeo ... Nege nege nege ppajyeo ...

[Sorry Sorry – Super Junior]

- Hơ

!! Sáng rồi hả trời? Sao trông trời vẫn tối thế này?

Hắn kéo rèm cửa uể oải nói. Bầu trời hôm nay trông u ám quá. Đã 6 giờ hơn rồi mà trông như mới 3 giờ sáng vậy. Hắn khẽ thở hắt ra một cái quay lại xếp chăn, gối, miệng làu bàu:

- Kiểu này chắc tí trời mưa mất, phải mang theo cây dù thôi!

- Chào buổi sáng!! Trứng ốp la với bánh mì chứ?

Nó cười toe với hắn. Sau vụ ngày hôm qua, mức độ thân thiết giữa hắn với nó có vẻ gần lại hơn rồi. Đặc biệt hơn, hôm nay hắn sẽ làm những gì hắn đã muốn. Hắn đáp lại rồi vỗ vỗ vào cái bụng:

- Dĩ nhiên, bụng tôi đang mời gọi bánh mì ốp la chui vào đây!

Nó cười khì rồi dọn bữa ăn sáng cho hắn. Hắn ngần ngại một lúc rồi lấy trong cặp một hộp quà – hộp qua tam sắc:

- Cái này tặng cô!

- Sao cơ, tôi á? Ngày gì mà tặng tôi? – Nó trố mắt nhìn hắn.

- À, cái này tôi mua hôm bữa, tính tặng cô để xin lỗi nhưng tại cái vụ ấy ấy... Giờ hòa rồi tặng chứ để làm gì? – Hắn giải thích.

- À! Vậy tôi nhận, cảm ơn nhé! – Nó tí mắt lại rồi đưa tay nhận món quà. “Không nhận thì phí lắm. Hehehe!!”

Nó và hắn ăn sáng rồi đi đến trường. Trước khi đi, hắn không quên lấy cây dù để ở cửa rồi bỏ vào cặp. Hôm nay, nó và hắn đến trường trong tâm trạng cực kì thoải mái và thanh thản. Dù bên ngoài trời vẫn tối nhưng xung quanh nó và hắn rạng rỡ những ánh sáng của tình bạn.

Chỉ dừng lại ở mức tình bạn thôi sao?

- Sao rồi hả nàng?! Hôm nay nàng gọi tôi qua gấp thế là có chuyện gì?

Tú Anh để cặp xuống bàn rồi vỗ vai nó. Nghe giọng điệu của nó thì Tú Anh cũng có thể đoán được là nó đang có chuyện vui. Chuyện gì nhỉ? Với cái IQ trên 130 của cô thì cô đoán chuyện vui đó chắc chắn liên quan đến hắn. Quá chuẩn nhỉ?

Nó mỉm cười rồi kể tất cả cho Tú Anh nghe. Cô nàng nghe xong chỉ khẽ cười rồi “phán” ra một câu:

- Đảm bảo hắn ta có một tí, tao nói một tí thôi nhé, hắn thích mày là cái chắc!!

- Gì cơ?! Mày điên à?!

Nó hét lên khiến Tú Anh không dám nói gì nữa. Nó ngoác miệng ra la lối, nào là: “Mày điên à?! Mày khủng à?! Mày tâm thần à?!”

- Tao chỉ nói là hắn thích có một tí thôi mà. – Tú Anh bịt tai lại nói.

- Ủa?! Mày nói có một tí thôi hả?! Làm tao... khoái. Hahaha!! – Nó cười lớn rồi chạy đi, không quên lè lưỡi trêu Tú Anh.

- Đồ con khi!!

Tú Anh cầm quyển vở ném nó. Nó lách được nhưng không ngờ lại trúng một người - một người cực kì ngây thơ, vô tội và trong trắng [như tờ giấy than]. Người đó la oai oái rồi nhảy thẳng vào lớp nó.

- Ai đã ném tôi vậy hả?!

- AAAAA!!!! Anh Hoàng Anh kìa tụi bây ơi!! – Bọn lớp nó hét toáng lên rồi bu quanh cậu ấy. Hoàng Anh vội gạt ra rồi giảm bớt âm thanh lại:

- Xin lỗi, lúc này mình bị ai đó cầm quyển vở ném. Bạn nào muốn ám sát mình thì xin lên tiếng ạ!!

Cậu ấy nói với vẻ mặt dịu dàng nhưng giọng lại gần từng tiếng như đe dọa. Cả lớp ai cũng im phăng phắc, chẳng ai hé thêm được câu nào mặc dù ai cũng biết “ai đó” là ai. Nhưng mà lớp Ghost là ai chứ, họ không bán rẻ bạn bè chỉ vì hám trai đâu. Chuyện!!

Tú Anh không nói gì, con bé cúi mặt xuống rồi rụt rè giơ tay tay lên. Mặt con bé cứ cúi gằm. Nó lo lắng cho số phận Tú Anh lúc này. Gì chứ, thằng Hoàng Anh bình thường rất vui vẻ, trẻ con nhưng mà khi không vô tội vạ lại bị nguyên quyển vở ngay đầu thì thằng bé sẽ đổi tính ngay. Va chạm vào đầu ấy mà.

- Là tôi, xin lỗi, tôi thề là tôi không cố ý. Tôi chỉ muốn ném nhỏ My thôi.

- Ô, là cậu ném à?! – Ngay lập tức Hoàng Anh dịu giọng hẳn lại. Nét mặt giãn dần ra. Cậu tiến lại gần phía Tú Anh sầm soi gì đó rồi giơ tay lên...

- Nay, nó chỉ vô ý thôi, cậu làm gì mà ghê quá vậy!! – Sợ Hoàng Anh đánh Tú Anh nên nó vội hét lên.

Hoàng Anh không nói gì, cậu vẫn tiếp tục giơ tay và đang chuẩn bị hạ xuống. Theo Tú Anh nghĩ thì khi cánh tay ấy hạ xuống thẳng vào đầu cô thì cô sẽ đẹp như con tép cho xem. Cô giơ tay lên như phòng thủ, cô đang che chắn cho cái đầu đã được chải chuốt công phu của mình.

BỘP!!!

--

--

--

Cả lớp nó, thậm chí là cả mấy đứa lớp khác đang đứng bên ngoài hóng chuyện cũng nhắm mắt lại. Bọn họ không muốn nhìn thấy cảnh tượng này đâu. Tú Anh bị Hoàng Anh giáng thẳng vào mặt, vài giọt máu từ khóe môi cô tuôn ra. Tú Anh ôm má đang in đỏ năm vết ngón tay, bật khóc nức nở rồi bỏ chạy khỏi lớp...

BỘP!!!

Cả bọn từ từ hé mắt ra. Tú Anh cảm thấy sau cú “BỐP” vừa rồi mà đầu, mặt, mũi vẫn không có cảm giác gì chỉ thấy vai hơi nặng nề. Cô vội mở mắt ra, Hoàng Anh đang ghì chặt vai cô. Cả lớp, bọn bên ngoài và ngay cả nó cũng trợn tròn mắt, cứ tưởng là Tú Anh sẽ như trong tưởng tượng chứ. Ai dè không phải. Hoàng Anh chẳng thèm chú ý đến bọn họ, cậu vẫn một tay ghì vai Tú Anh, tay kia để trong túi quần rồi từ từ ghé sát vào tai Tú Anh, thì thầm:

- Cậu được lắm, dám ném quyển vở vô đầu tôi. Tối 7h30' ra Ness Chukpy chờ tôi. Trốn là ăn đòn. Để xem tối nay tôi xử cậu thế nào.

Hoàng Anh bỏ đi rồi mà Tú Anh cứ đứng ngẩn ngơ mãi. Tối nay sao?! Bị xử sao?! Nhưng sao giọng nói của Hoàng Anh không phải như đang đe dọa mà nó rất trầm ấm, nhẹ nhàng lại hơi ấp úng mặc dù đã cố sức kìm giọng lại nhỉ?!

“Chắc do mình tưởng tượng quá!!”

Chuông reo vào lớp vang lên, lớp nó nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Sau khi đã ngồi xuống, nó vội vàng hỏi nhỏ Tú Anh là lúc này Hoàng Anh nói gì. Cô thuật lại cho nó nghe, nó nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi nói Tú Anh:

- Vậy là sao?! Chẳng lẽ đến đó rồi mới xử tử mày?!

- Hix... Tao không biết!! Chết tao rồi!!

- Để tối nay tao đi theo xem tên đó dám làm gì. Có gì tao gọi Quân tới giúp.

- ...

Tú Anh đang định nói thì lập tức im bật vì thấy “tia sét” ở trên cao. “Tia sét” thấy cô đã ngưng mà vẫn thấy nó đang thao thao bất tuyệt nên liền đổi hướng về nó. Mặc cho Tú Anh đã nháy nó, khều nhẹ nó nhưng nó vẫn không để ý, để rồi kết quả thế này đây:

- Cô “sếp sòng” của lớp này mau ra ngoài đứng phạt cho tôi. Cuối buổi ở lại vệ sinh lớp và dãy hành khối 11 cho tôi cho tôi. Bỏ về tôi phạt kiểm điểm.

Nó nhăn nhó một cách đầy đau khổ nhìn bọn bạn trong lớp rồi lững thững ra ngoài. Ai thì bọn nó còn dám giỡn mặt chứ tiết của cô Linh Đan môn Ngữ Văn này bọn nó chẳng dám quậy đâu. Cô ấy nổi tiếng “ác độc” khi phạt học sinh mà. Hình phạt cho nó là còn nhẹ đấy!! Vì cô như thế nên này giờ lớp Ghost quậy nổi tiếng phải im phăng phắc để nghe đấy. Gì thì gì chứ cô giảng bài rất tuyệt!!

--

--

--

RENG!!!

Năm tiết học trôi qua với nó là một cực hình, cứ nghĩ đến hình phạt cuối giờ học nó lại chán. Nó ghét nhất là làm vệ sinh lớp. Mà cái lớp của nó thì... May mà đã dặn lớp nó là hôm nay không được bày trò quậy phá mấy thầy cô để cho cái lớp không bị bẩn. Thế mà do từ lúc ăn trưa tới giờ trời cứ mưa suốt, giày đứa nào đứa nấy lem nhem toàn nước rồi đất bẩn. Thế mà không biết ngồi yên, đứa này rượt đứa kia trèo lên bàn âm ỉ. Thế thì đòi sạch bằng niềm tin chắc?! Trông cái lớp nhếch nhác toàn những nước với đất, toàn dấu giày với dấu dép trông mà chán. Nó phải méo mặt vì ông trời, tự dưng lại đổ mưa.

“Rõ là số xui, bình thường thì muốn mưa chả thấy, lúc nào không cần thì đổ mưa lụt cả đường. Hừ!!”

Nó chống cằm lên cây giẻ lau ngăn ngăn. Hắn từ ngoài cổng trường chạy vào lớp nó với vẻ mặt tức giận. Nhìn thấy nó đang cầm giẻ lau chạy qua chạy lại, hắn nhéo tai nó một phát:

- Này, tập múa với cây lau nhà đấy à? Mau về thôi! Hôm nay siêng quá mà đi lau lớp thế này?

- Hix ... tôi đâu muốn. Thôi, cậu về trước đi, tôi bị phạt phải ở lại làm vệ sinh lớp rồi dãy hành lang khu 11 nữa. Về đi không mưa to hơn nữa là lụt đường khó về lắm. – Nó đẩy hắn đi nhưng hắn cau có quay lại.

- Gì chứ? Chẳng lẽ tôi để cô dọn nguyên cả khu 11. Để tôi giúp cho.

- Khỏi, cậu về trước đi. Mất công nghe cậu cần nhần lắm. Về sớm nấu cơm hộ tôi nhé ^^ . Nhé !!

Nó làm mặt cún con rồi nũng nịu với hần. Tự dưng trong phút chốc, gương mặt hần đỏ lên, tim đập tình thịch rõ mồn một giữa tiếng mưa ngoài kia. Nó nhìn vô ngực trái hần rồi nhần mặt:

- Hầy, làm gì mà tim đập ghê vậy? chẳng lẽ vì câu nói của tôi sao? Á, cậu thích tôi à, đúng không? – Nó đẩy đẩy vai hần. Mặt hần càng đỏ lên gấp bội, hần vội đẩy nó ra rồi lớn giọng với nó, cố gắng để che dấu cảm xúc của mình lúc này.

- Ngớ à? Tại tôi dói. Tôi về đây, tự đi mà dọn một mình. Không thèm giúp cô nữa. Hứ!!

Hần lấy cặp đang để trên bàn rồi bực dọc bỏ đi. Nó cười hì hì khi thấy bộ dạng hần lúc này. Trông đáng yêu làm sao ấy. Khi nhìn lại cái lớp, mặt nó xụ xuống, thất thểu cầm cây lau nhà đi giặt.

“Kể cũng lạ, dói bụng mà tim lại kêu à?!”

Cái suy nghĩ đó cũng nhanh chóng dập tắt vì “sứ mạng diệt trừ” bụi bẩn vẫn đang trong tay nó. Nó mà không “diệt trừ” thì ngày mai, ác quỷ - Cô Linh Đan sẽ dán lên trán nó một cái bản kiểm điểm to tướng. Bị trừ hạnh kiểm là cái chắc.

- Hừ, dám chọc quê mình. Cho cô ở lại làm vệ sinh một mình. Đừng mong tôi giúp. Hứ!!

Hần bực bội, vừa đi trên đường vừa lẩm bẩm một mình. Gió tạt nhẹ vào gương mặt hần, những giọt mưa lơ đãng vô tình làm ướt tóc hần. Trông hần lúc này thật cuốn hút. Dù mưa to thế nhưng hần vẫn hiên ngang đi trên đường. Một tay để hờ vào túi, tay kia quải cặp ra đằng sau. Mặc dù đem theo cây dù gấp to tướng nhưng hần vẫn cứ để trong cặp không thèm lôi ra. Ý định đầu tiên của hần là mang cho nó để nó khỏi bị cảm cơ. Chứ hần thì thích mưa và đặc biệt là tắm mưa lắm. Hần mạng thủy mà.

Mấy cô đi trên đường trông thấy hần thì tim cứ đập thình thịch rõ mồn một giữa màn mưa dày đặc kia. Có mấy cô còn kè kè đi bên cạnh hần để bắt chuyện rồi đưa dù cho hần. Nhưng tất cả phải giải tán đi hết chỉ vì cái liếc mắt lạnh cóng của hần. Hần thích tắm mưa một mình và có lẽ bây giờ chưa chán hần đã về nhà đâu. Hần phải đi tắm đến khi... nhức đầu mới chịu thôi. Lâu lắm rồi mới có trận mưa to thế này cơ mà.

- ĐỈNH CỦA ĐỈNH!!

Hần la lên rồi chạy như bay trên con đường Hà Nội vào những ngày mưa bất chợt. Những cơn mưa chợt tới như thế này thì thường mang cái cảm giác se lạnh và rất buồn nhưng cũng có một cái gì đó rất ấm áp. Mưa Hà Nội lạ quá!!

20. Chương 20

Nhà hần – 4h55’ pm

- Hà, sướng quá. Lâu lắm rồi mới tắm mưa đã thế này, xong rồi tắm lại bằng nước nóng. Ôi, cuộc sống là đây!!

Lại là một thói quen nữa của hần. Lần nào tắm mưa xong là hần chui vào phòng tắm rồi tắm lại bằng nước nóng, xong rồi chui vào chăn cuộn tròn lại rồi nằm ngủ. Sở thích của hần cũng dễ thương quá chứ nhỉ.

Cuộn tròn trong tấm chăn dày, hần cầm quyển truyện ma “Người khăn trắng – Mồ hoang huyết lạnh” rồi bắt đầu đọc. Khẽ rùng mình vì những chi tiết rờn rợn trong truyện, hần đưa tay lên xem đồng hồ màu đen kẻ sọc rồi đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời vẫn mưa dai dẳng trông không có vẻ như là muốn tạnh. Bầu trời xám xịt hơn khi về chiều và nó như đang sập tối hần. Trông cứ như đang 6 giờ vậy. Hần bần thần suy nghĩ không biết nó đã xong chưa. Nghĩ ngợi một lát, hần vào WC “trang điểm” á tóc rồi bước xuống nhà. Vào gara lấy chiếc ô tô phân khối lớn, trùm cái áo mưa lên, hần phóng đi.

“Không vì lòng nhân từ thì tôi chả đi đón cô thế này đâu nhé! Phiền thật!”

Miệng thì lảm bảm thế nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Hấn lo khi nó về mắc mưa rồi lại bệnh. Thế nên đang “chăn ấm nệm êm” nhưng hấn vẫn lấy xe đón nó đây.

- Mưa to thế này không về nhanh thì chắc mình bị ốm thật quá! Ghét mưa, thích trời âm u cơ.

Nó lảm bảm rồi lấy cặp che trên đầu chạy về. Nó vốn là một đứa hơi bị “mẫn cảm” với mưa. Nó rất khỏe, nó ít khi bị ốm nhưng chỉ bị dính mưa hay chính xác hơn là dính những cơn mưa bất chợt thế này thì nó lại rất hay bị bệnh. Mà bệnh thì ít nhất cũng phải 2,3 ngày mới khỏi. Chứ nếu mà mưa bình thường thì nó cũng chả sợ đâu.

Đang chạy vội về thì nó bị trượt chân, té xuống. Đầu gối nó toạc hẳn một đường, chưa kể đến nó còn bị trật chân. Nó rên rỉ ôm đầu gối tự trách mình sao mà hậu đậu thế này. Kiểu này thì ốm liệt giường thật rồi.

- Em không sao chứ?

Bỗng một người đến gần rồi đưa tay ra giúp nó. Nó ngước lên. Trong màn mưa, hình ảnh người ấy mờ mờ, ảo ảo, có một cái gì đó quen quen nhưng cũng là lạ. Nó đưa tay cho người ấy, chàng trai kéo nó lên rồi đỡ nó vào trạm xe buýt gần đây.

- Cảm ơn!

Chàng trai lấy trong cặp ra một cái ugo rồi nâng nhẹ chân nó lên. Thổi nhẹ nhẹ vào đầu gối nó, anh nói – một giọng nói trầm ấm, truyền cảm:

- Anh dán đỡ bằng cá nhân cho em, có gì về nhà em sát trùng sau nhé.

- Vâng ạ! Cảm ơn anh nhiều.

Sau khi dán xong, anh hỏi nó:

- Em tên gì ấy nhỉ?

- Em á, Nguyễn Hoàng My anh ạ! – Nó tí mắt giới thiệu.

- Sao cơ?

Anh trở mắt nhìn nó như không tin vào tai mình. Tự dưng anh chồm lên chạm nhẹ vào cằm nó rồi xoay xoay gương mặt của nó. Nó cảm thấy nó chịu, nó gạt tay anh, nhảu nhố:

- Anh bị sao vậy hả? Làm gì mà quay tôi ghê thế?

- Em... thật là Nguyễn Hoàng My sao?

- Chứ ai vào đây nữa. Hừ - Nó quay mặt đi. Bỗng dưng chàng trai chụp lấy tay nó rồi ôm nó vào lòng. Nó đỏ mặt, cuống cuống đẩy chàng trai ấy ra.

- Anh bị sao vậy?! Tôi... tôi về đây. – Nó định đứng lên thì lại một lần nữa, chàng trai chụp lấy tay nó rồi kéo nó ngồi xuống.

- Em định về với cái chân thế chắc? Thật không nhận ra anh hả?

- Quen đâu mà nhận!

- Trời ạ. Anh là Trần Anh Dương đây mà!! Bố mẹ anh hồi trước là bạn thân và cũng là hàng xóm của nhà em mà. Không phải hồi đó, lúc nào em cũng đi bên cạnh anh như hình với bóng là gì. Hơn mười hai năm rồi con gì.

Nó neho mắt lại nhìn kĩ người đang đứng trước mặt nó. Nó bắt đầu ngờ ngợ cái tên này. Trần Anh Dương sao?! Nếu nó không nhớ nhầm thì trước đây khi nó còn sống ở Thành phố Hồ Chí Minh, ở gần sát nhà có một người hàng xóm rất thân với nhà nó. Họ có một người con lớn hơn nó năm tuổi. Nó với anh thường hay đi chơi và hai đứa lúc nào cũng kè kè đi bên cạnh nhau như hình với bóng. Sau đó thì nhà họ chuyển qua Anh sống, từ đó cũng chẳng gặp hay liên lạc với họ nữa.

Mọi thông tin, tín hiệu tưởng chừng như đã trôi vào dĩ vãng của dòng kí ức thì hôm nay, nó gặp lại anh – Người mà nó vô vàn yêu quý. Mọi kí ức về anh tưởng như đã được cất giấu tận sâu trong chiếc hộp thời gian thì giờ đây đã được mở khóa. Nó ôm chầm lấy anh, thủ thủ:

- Sao anh lại về đây? Không phải anh đang ở Anh sao.

- Hì, thì ba mẹ anh bảo là ba mẹ em vừa mới qua đời sau vụ tai nạn giao thông. Anh lo cho em nên mới về đây. Về Sài Gòn thì mới nghe tin em chuyển nhà qua Hà Nội và hiện tại đang sống ở khu vực này nên anh mới quyết định ở lại đây để tìm em.

- Thật sao!! Thế giờ anh ở đâu?

- Anh ở khu chung cư gần đây. Bí mật này, anh đang trong lột là một thầy giáo dạy ở trường học cấp III gần đây đây. Em biết trường Angel School chứ?

- Hả..aaaa?! Em... học... ở đó... mà!! Sao em lại không anh?

- Sao?!!!

A!! Tôi vừa nhận ra người này. Đây là thầy giáo dạy Toán của lớp IQ – Lớp của hần đây mà. Có lần tôi đã nói về người này cho các bạn rồi nhĩ. Đây là thầy nổi tiếng về nghiêm khắc và dạy rất giỏi nên cả nhóm Tam Hoàng cũng rất tập trung khi đến giờ thầy. Đặc biệt hơn bọn họ cũng rất ghét thầy ấy.

Về việc tại sao nó lại không gặp được anh trong khi nó và anh cùng chung một trường thì có lẽ là do anh dạy ở tầng trên cùng còn nó thì học ở tầng cuối cùng. Mỗi lần dạy học thì anh toàn đến thư viện để xem sách – cái nơi mà nó chưa bao giờ đến một lần. Ra về, lúc nào cũng phải ở lại hộp đến tối mới về, không thì cũng bị các giáo viên nữ kéo đi uống café.

Anh là ai chứ? Là một người mang dáng vẻ phong trần, khá bụi bặm. Là một người khá tâm lý, ôn hòa nhưng lại khá ít nói. Một nụ cười hiền, đáng yêu cộng thêm khuôn mặt điển trai đã làm cho đông đảo khối học sinh nữ và các cô giáo trẻ tuổi phải chết mê khi anh vừa đặt chân tới trường.

ở Anh, anh làm ở công ty ba mẹ và hiện tại công ty đang phát triển rất tốt vì những dự án anh đưa ra. Anh là một nhà quản lý tài giỏi với tài năng thiên bẩm. Anh đang giúp ba mẹ thực hiện một vụ án mang tính chất tâm cơ nhưng phải bỏ ngang vì anh phải về Việt Nam để tìm người bạn thơ ấu thất lạc. Những tin đồn được tung ra khi anh mới vào trường như là để tìm cô cháu gái thất lạc, bị thất tình nên về Việt Nam, tìm người yêu,... tất cả chỉ mới đúng được một nửa. Anh cũng tìm, nhưng là tìm cô bạn thơ ấu nhỏ kia.

- Thôi, anh để xe gần đây, để anh đưa em về nhé!! Giờ em ở đâu?

- Em ở nhờ nhà bạn!! Em không thích về bây giờ đâu, em thích nói chuyện với anh cơ. Lâu lắm rồi anh em mình mới gặp nhau. Mười hai năm rồi còn gì. Lúc anh qua Anh, em mới có năm tuổi nhĩ? Em chả nhớ gì về anh nữa đâu, anh phải nhắc lại cho em nhớ chứ. Hì hì.

Nó giả bộ rồi không nhéo với anh. Anh xoa nhẹ đầu nó: “Được rồi cô bé!!” rồi ngồi xuống.

- Em lên đi!! Anh công đến chỗ gửi xe. Anh không có gửi xe ở trường.

- Tuân lệnh!!

Nó nhảy lên người anh, chân đau thế mà nhảy khiếp. Anh nhăn nhó trêu nó nặng rồi chạy đi. Ngoài trời chỉ còn lất phất những hạt mưa. Đâu đó gần những tán cây, gương mặt nặng trĩu và đôi mắt thoáng buồn của một người đang dõi theo bóng hai người – một nam, một nữ đang khuất dần phía con đường. Hần bực tức đá vào tường rồi đá vào chiếc xe ô tô hần quý hơn cả mạng sống:

- Cô được lắm. Làm tôi vất công đến đón cô để rồi như vậy sao? Hừ, đang tình cảm với hần ta à? Thích hần ta rồi chứ gì? Chứ nếu không sao lại nhảy lên lưng hần ta chứ. Thích ai không thích lại đi thích cái tên tôi ghét nhất trường chứ. Askkk!!! Bực bội quá mà!!

Hần hét lên rồi nhảy lên xe phóng đi. Giữa đường phố bắt đầu tấp nập lại người, chiếc ô tô cứ thế lao vun vút qua. Sao trong lòng hần lại đau nhói thế này? Giờ hần mới hiểu cảm giác của nó khi thấy hần và Thủy Băng đi chung với nhau. Khó chịu, đau nhói, rất buốt ở tận sâu trong tim tưởng chừng như không thể thổ được.

ĐAU!!

“Cho nơi đây một bóng hình...

Cho nơi đây một nỗi sầu...

Yêu thêm đau dù không biết mai đi về đâu...”

... Cảm giác ...

.....

-AAAAAAAA!!!!!!!

Hắn phóng xe giữa dòng người tấp nập. Lúc này đây tốc độ chính là người bạn lí tưởng nhất của hắn. Từng cơn gió tạt mạnh vào gương mặt hắn càng làm hắn thấy chua xót. Hắn tiếp tục nhấn ga và phóng thật nhanh, nếu đang đua xe thì chắc chắn hắn sẽ được giải nhất mất thôi.

Dừng xe lại ở một công viên vắng người, hắn rảo bước tiến lại một băng ghế đá rồi ngồi xuống. Nhìn những tán lá xào xạc do những cơn gió thổi trên à hắn lại càng tức. Chả ai hiểu nổi hắn tức vì điều gì?

“Sao tự dưng mình lại tức chứ? Rõ ràng con bé ấy chả phải người yêu mình cũng chả phải của riêng mình. Sao lại tức đến thế cơ chứ? Chẳng lẽ... mình... thích nó rồi sao. Không! Không thể nào! Không thể được! AAAAA!!!!!!

Hắn hét lên rồi lấy tay vò cái đầu vốn là “gương mặt thứ hai” của hắn. Ngẩng mặt lên, hắn nhìn người đi đường với ánh mắt bất cần đời. Hắn khề nhếch môi, chua xót cười:

-Mặc kệ cô, cô với tôi chẳng là gì của nhau cả. Cô thích ai không phải là chuyện của tôi. Hứ!!!!

Bỗng hắn đứng phắt dậy rồi chỉ tay bằng quơ giữa không trung.

-Mà tôi nói cho cô biết trước nhé, không phải tôi thích cô nên nãy giờ tôi mới có thái độ đấy đâu nhé. Tại vì... tôi đang đói mà cô lại lo ngồi trên lưng người khác không chịu về nấu cơm nên tôi mới tức đấy nhé. Tôi... Hix... Nãy giờ mình nói với ai vậy? Đi về!

Hắn tự biên tự diễn một hồi rồi đứng dậy đi về. Đội nón bảo hiểm lên, hắn phóng đi. Tốc độ bây giờ đã giảm thấy rõ. Chắc là sau một hồi “khùng điên” hắn đã thức tỉnh. Hắn đi bỏ lại sau lưng bao ánh mắt “nghen ngào”:

-Tội nghiệp, đẹp trai thế mà bị khùng!

-Hứ, giờ này mà còn chưa chịu về. Con gái con đứa, tám giờ gần chín giờ rồi mà thế đấy.

Hắn nhìn đồng hồ rồi nhìn ra ngoài cổng, và một miếng cơm lớn vào miệng, hắn tức giận:

-Trễ thế rồi còn chưa chịu về. Đã thế tôi khóa cổng khỏi vào cho biết!

Chịu sao nổi chứ. Hắn “ghen” đến độ đấy sao? Mới tám giờ gần chín giờ mà hắn kêu trễ. Thật ra mới 8h40’ hơn một tí thôi ấy chứ mà đã la ó om xòm. Lúc trước khi còn sống một mình, hắn về lúc 2, 3 giờ sáng là chuyện thường thể mà đã... Đúng là “ghen làm mờ mắt” thật!

Có tiếng mở cổng. Là nó. Nó từ trong xe bước ra với vẻ mặt hớn hở. Nó cúi đầu chào anh rồi bước vào nhà. Nó đã kể cho anh nghe việc nó ở nhà hắn từ hồi ba mẹ nó mất đến giờ. Anh không chịu, anh kêu thân con gái mà ở một mình với một tên con trai mà tên đó còn cực kì ranh ma nữa. Anh bắt nó phải dọn đến khu chung cư chỗ anh nhưng nó một mực không chịu. Nó không muốn xa hắn đâu.

-Ngày mới nắng ấm heo xình xình đi trên con đường... - Nó vừa đi vào nhà vừa hát rộn ràng bài “Chuyện tình hai con heo” của Minh Hằng. Hắn tiếp tục và cơm vào trong miệng rồi lầm bầm:

“Lúc nào rồi mà còn ngày mới nắng ấm chứ!! Không biết coi đồng hồ à?”

BỐP!!!

-Chào buổi tối!!

Nó thấy hấn liền đánh cái “bốp” vào lưng hấn làm hấn suýt sặc cơm. Hấn quay lại cau có:

-Hay nhờ. Đã đi về trễ rồi còn tính gây án mạng nữa hả?

-Hi, nhẹ mà. Đang ăn cơm hả? À, tôi có cái này cho cậu nè!!

Nó đưa đưa trước mặt hấn một cái hộp đựng bánh kem của hãng làm bánh cực kì nổi tiếng. Mở ra, bên trong là một chiếc bánh kem loại trung với kem socola phủ kín bên ngoài. Trên mặt là những quả dâu và những vụn chocolate phủ kín và được làm nổi bằng những dây kem màu trắng bao bên ngoài vỏ bánh. Nó đặt bánh trên bàn rồi mỉm cười pha chút... đều:

-Xin lỗi vì đã về muộn, tôi đền cho cậu bánh kem socola dâu này. Loại cậu thích nhất đúng không?

Hấn nhìn chiếc bánh với vẻ mặt “tao phải ăn mày cho bằng được” rồi gật gật đầu vì câu hỏi của nó. Không để hấn phải “thòm thòm” chiếc bánh hơn nữa, nó lấy ra cái thìa rồi đưa cho hấn. Hấn cầm thìa rồi ăn chiếc bánh kem ấy ngay tức khắc. Nó bật cười vì hấn, trông hấn ăn cứ như là con nít ấy.

-Này, tôi kể cậu nghe. Biết sao tôi về trễ không?

-Ông iết, ôi ính ỏi ội ô ày. Ối i... - Hấn ăn đầy bánh trong miệng nên nói tiếng được tiếng mất. Tạm dịch là: Không biết, tôi tính hỏi tội cô này. Nói đi...

-Tôi vừa gặp được người bạn thời thơ ấu đấy. Anh ấy từ bên Anh về Việt Nam vì nghe tin ba mẹ tôi mất. Biết tôi gặp chuyện nên ở lại đây rồi tạm thời làm thầy giáo để tìm tôi. Ngạc nhiên ở chỗ là anh ấy là thầy giáo dạy cậu đấy. Biết ai chưa...?!

-Hừ. “Anh thầy” Trần Anh Dương chứ gì?

-Hơ, sao biết tài thế?

-Hừ. Ồ, khoan đã, cái gì cơ? Cô kêu ông ấy là... bạn thơ ấu của cô á? – Hấn “hứ” nó rồi chưng hững về cái câu nó nói lúc này.

-Ừ, bạn tôi. Dạy trường mình mà tôi không biết. Lúc này tôi trượt chân té thì anh ấy ra đỡ. Nói chuyện một hồi thì mới biết là bạn hồi nhỏ. Hồi trước tôi với anh ấy thân nhau lắm nhé. Tôi mới qua nhà anh ấy chơi nè, thế là hai đứa ra tiệm bánh mua bánh về. Thấy trễ rồi sợ cậu... hí hí... - Nó cười bao đều xong tiếp – nên tôi mua bánh chuộc tội. Hề hề.

-Cười duyên nhờ. Ăn xong rồi, dẹp hộ tôi.

-Bánh ngon đúng không?! – Nó hí hửng khi thấy hấn ăn sạch sành sanh cái bánh.

-Hừ, chẳng qua là tôi đói nên mới “cố gắng” mà ăn đấy. – Hấn vênh mặt lên trông mà muốn đánh cho phát.

-Thôi, thôi. Đói cũng chẳng ăn hết sạch sẽ được từng đấy đâu. Mà cơm canh ê hề thế này, ăn từ này giờ mà còn kêu đói.

Nó bừa bãi rồi dọn dẹp lại bàn ăn. Ăn no rồi hấn ra phòng khách coi phim. Xoa xoa cái bụng tròn quay, hấn tít mắt lại vì món bánh kem của nó. Đúng món hấn thích mà lại. Không chỉ vì món bánh kem nên hấn mới cười đâu. Tự dưng nghe nó nói bắt giác hấn như nhẹ đi cả 10 kg. “Chỉ là bạn thuở nhỏ nên mới thân thể thôi. Hi hi!!”

Dọn dẹp xong, nó ngồi xuống bên cạnh hấn rồi với tay lấy quyển truyện trên bàn. Đang ngồi nghiền ngẫm trông rất mê say thì bất chợt hấn kéo kéo tay áo nó:

-Này, mai chủ nhật đi xem phim không? Phim Woochi đấy, phim này nghe nói hay và hài lắm. Đi không?

-Mai á hả? Mấy giờ?! – Nó hỏi, mắt vẫn không rời quyển truyện.

-9h45’ chiều!! Đi nhé. Không bỏ uống lắm!!

-Hix... Tôi muốn đi với cậu lắm. Chỉ khổ nỗi là mai tôi với anh Dương đi chơi ở khu giải trí Capital thôi. Mà sao cậu không rủ Thủy Băng?

-Hừ, mai cô ấy vào Hồ Chí Minh có việc rồi. Nếu không thì tôi rủ cô làm gì?! – Hấn cau có đáp lại. Xem chừng hấn có vẻ tức tối lắm khi nó nói mai sẽ đi chơi với anh Dương.

-Vậy hả? Vậy cậu đi xem với Kiệt hay Hoàng Anh đi. Ấy chết rồi... mấy giờ rồi...?! Chết cha... Hoàng Anh... cái tên ấy... Ối mẹ ơi...!

Vừa nhắc tới Hoàng Anh, nó vội nhồm dậy xem đồng hồ trên tay hấn. Đúng 9h25'. Nó thấp thỏm không yên, nó vừa nhớ ra là hồi sáng, Tú Anh chọi nguyên quyển vở vào người tên đó. Thế là Hoàng Anh hẹn Tú Anh tối nay 7h30' tại quán Ness Chukpy, trễ là chết. Giờ hơn 9h rồi, không biết tương lai của Tú Anh sao nữa. Nó lo cho Tú Anh quá mặc dù nó biết Hoàng Anh không lí nào lại động thủ với một cô gái mà đặc biệt hơn là đã nói chuyện với mình nhiều lần rồi. Nó vội vàng mượn điện thoại hấn rồi bấm gọi cho Tú Anh sau khi đã kể qua loa chuyện ném lộn. Trước khi đưa, mặt hấn mếu máo và dặn nó rất kĩ:

-Nhớ là nói một tí thôi đấy, không thôi tôi hết tiền mất!!

-Rồi rồi, biết rồi!!!! – Nó trả lời đại khái rồi gọi cho Tú Anh. Tiếng nhạc chờ cứ vang lên mà không có ai nhắc máy càng làm cho nó thấy sốt ruột. “Nhắc máy nhanh lên Tú Anh, mày chết rồi sao hả?”

-Alo, ai đấy? – Cuối cùng thì Tú Anh cũng nhắc máy.

-Ê, mày đó hả? Tao, Hoàng My nè!! Lão Hoàng Anh có làm gì mày không hả?!

-Hí hí... Mày đó hả... Tao... Hí hí... Thôi... thứ hai lên lớp tao kể cho... Ngại lắm mày ạ! – Đáp lại với cái giọng lo lắng của nó, Tú Anh chỉ trả lời bằng cái giọng... nhào nhoét chưa từng thấy

-Gì, tên đó không làm gì mày đấy chứ hả? Sao tự dưng mày nói chuyện kinh thế!!

-Tên đó á? A, Hoàng Anh ý hả? Hí hí... Hấn làm... làm...

-Làm gì...?! Alo... alo... - Đồ con quỷ, chưa chi đã cúp máy rồi. – Nó điên lên rồi hét vào điện thoại.

-Trả cho tôi!! Tồn cả tiền!! Ối điện thoại yêu quý, em không sao chứ hả?

Hấn giằng lấy điện thoại trong tay nó rồi vuốt ve, âu yếm chiếc điện thoại như thể chiếc điện thoại đó là “cục cưng” của hấn vậy. Hấn còn hôn điện thoại nữa kia mà. Ối giờ!!!

-Này, Tú Anh không sao chứ hả? – Sau khi “âu yếm” cái điện thoại đến chán, hấn mới lò dò hỏi chuyện về Tú Anh.

-Ai biết cái con quỷ đó. Hỏi thì cứ nói cái giọng như mới trúng bùa yêu ấy. Nghe mà rợn cả da gà. Thôi, tôi lên phòng đây. Mai cậu rủ Kiệt đi coi phim nhé. Tôi bận rồi. Hề hề!!

Sau điệu cười man rợ ấy, nó tung tăng nhảy lên lầu bỏ lại hấn ngồi một mình trong phòng khách với gương mặt nặng trĩu, bao quanh là mùi thuốc súng nồng nặc. Hấn lăm bầm với theo nó:

“Cái đồ... Làm gì mà cứ phải đi với hấn thế? Cô không thích hấn tôi đi bằng đầu. Bày đặt bạn thuở nhỏ gì chứ! Đã vậy mai tôi đi một mình. Xí!”

Bực dọc, hấn đi lên lầu rồi chui vào phòng trùm kín chăn lên người. Lấy điện thoại mở nhạc hết công suất, hấn nhắm nhó:

-Hừ, mở nhạc cho quên đi!!! Mà sao mình lại bực tức khi nghe nó nói hấn sẽ đi chơi với tên đó ngày mai rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm khi biết nó với ông Dương chỉ là bạn thân hồi nhỏ nhỉ? Askkk!!! Điên quá!! Á à, biết rồi. Chắc là cảm thấy bực mình vì lần đầu tiên có đứa dám từ chối đi chơi đây với mình đây mà. Ừ, chắc thế!!

Lần nào cũng thế, lần nào mà hấn có biểu hiện “ghen” vì nó là hấn cũng bác bỏ bằng những lí do hết sức... cùn. Đến khi nào hấn mới chịu hiểu ra đây?

Đêm khuya, những vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời. Mặt trăng nhẹ nhàng soi ánh sáng thanh khiết, dịu dàng của mình vào căn phòng lạnh lẽo của hấn. Nàng trăng chỉ khẽ lắc đầu vì tình tình ngang bướng nhưng

lại rất đáng yêu của anh chàng . Nàng lặng yên ngắm nhìn gương mặt lúc ngủ của hắn, có một cái gì đó rất yên bình, rất thanh thản hiện lên trên gương mặt hắn lúc này. Đôi khi chân mày hắn nhíu lại chỉ vì những hành động, cử chỉ khó chịu trong giấc mơ càng làm hắn trở nên baby một cách khó kiềm chế. Mặt trăng chỉ cười rồi khẽ chào tạm biệt hắn. Phải chăng nàng trăng đã mê hắn rồi?

Một ngày buồn bã với bao điều anh không thấy nữa...

Một ngày vội vã những mong chờ em như lúc xưa...

Một ngày nắng lên qua đi những đêm nhiệm màu...

21. Chương 21

Một Lần Làm

Shelock Holmes

-[Part 1]-

.....

Sáng, ánh nắng lấp lánh chiếu qua khung cửa sổ rọi thẳng vào giường khiến cả thân hình hắn bừng sáng – một thứ ánh sáng ấm áp đan xen chút gay gắt. Vội vàng tỉnh dậy, hắn chạy vào WC rồi bắt đầu rửa soạn. Hôm nay hắn sẽ đi xem phim một – mình(?)

Hắn bước ra, trông thật khác hẳn thường ngày. Hắn mặc một chiếc áo thun loại dày có mũ màu trắng với tay dài màu đỏ thẫm, thêm cái quần jean màu đen rách bươm ở đầu gối càng làm cho hắn trông vừa bụi vừa dễ thương.

[Như cách ăn mặc của Lee Jae jin trong clip Heaven, part 2 – F.T.Island]

Nhìn đồng hồ treo trên tường. 9h15'. Hắn ngó quanh khắp nhà, chắc chắn rằng nó đã đi khỏi hắn mới xỏ đôi giày all star trắng đen cao cổ vào rồi tiến đến gara dắt xe moto ra. Mọi hành động của hắn lúc này có vẻ rất khẩn trương và rất cẩn thận.

Hắn chạy xe trên đường làm bao cô gái phải mê mẩn. Hắn phóng nhanh, tránh xe nhanh và luồn lách qua các xe khiến bao người đi đường phải trợn tròn mắt và nhìn hắn với ánh mắt thán phục. Hắn khẽ nhếch môi cười ra vẻ khinh đời. Dưới ánh nắng, kính mũ bảo hiểm của hắn lấp lánh những tia nắng sáng ngời làm cho nụ cười của hắn thêm rạng rỡ và cuốn hút hơn.

Thật may là nụ cười ấy đã được giấu sau mũ bảo hiểm nếu không thì mấy cô đến té xỉu mất thôi!

Dừng xe lại ở trước cửa rạp chiếu phim, hắn trề môi một cái rồi lại tiếp tục phóng đi. Ô, hắn không đi xem phim à? Hắn tiếp tục chạy thẳng và dừng lại ở một nơi – BÃI GỬI XE.

...

Đứng trước cổng khu giải trí Capital, hắn lơ đãng trước mặt: “Hừ, đừng có mong tôi ghen nhé. Chỉ sợ tên Dương đó làm gì cô nên tôi mới đi theo rồi có gì ứng cứu thôi. Tên gì mà lại là Trần Anh Dương chứ? Anh Dương á? Chả khác nào là anh dê. Anh của cả con dê thì sao mà... Hừ!!!”

Hắn lầm bầm ra vẻ ta đây là “Nam tử hán” rồi nào là “Hành hiệp trừ nghĩa”, ai chả biết là hắn đang ghen rồi lén đi theo chứ!

- Hừ, đâu rồi nhĩ? Không biết trước khi đi con bé ấy mặc đồ màu gì nữa. Khó tìm quá!

Hắn hết nghiêng đầu qua trái rồi lại nghiêng đầu qua phải tìm kiếm nó:m086:. Gãi đầu, gãi tai, hắn nhăn mặt vì ánh sáng mặt trời đang chiếu gay gắt trên cao. Những giọt mồ hôi cứ thế tuôn ra trong vắt, lấp lánh vì ánh nắng tựa như những hạt pha lê trong suốt đang tỏa sáng.

Nhăn mặt tỏ rõ vẻ khó chịu, hần hừ mũi rồi kéo cái mũ cũng màu đỏ thắm giống màu tay áo lên. “Cũng may là mặc áo có mũ, không thì chết!”. Chỉ khổ một điều, hần ăn mặc kiểu đó, đội cái mũ có sẵn trên áo lên đầu càng làm cho các cô thấy cảm mến. Trông hần rất là dễ thương vào lúc này. Điều đặc biệt làm cho hần đáng yêu hơn bao giờ hết là chiếc mũ còn có túm bông bông làm bằng len xám cứ lúc lắc qua lại trên đỉnh đầu qua từng bước chân hần đi.

Hần bực mình khi thấy mọi người đặc biệt là các bà, các cô cứ nhìn hần với ánh mắt nồng nàn yêu thương và đầy rẫy trái tim màu hồng. Chịu không nổi, hần hất cái mũ xuống để nó rơi rồi yên vị sau cổ. Lườm bọn con gái đó một cái, hần ngông nghênh bỏ tay vào túi rồi tiếp tục đi thẳng. “Chết tôi rồi!”. Vừa hét lên bằng mắt, hần vội vàng kéo mũ đội lên đầu rồi lấy mắt kiếng trắng đeo vào.

- Hết cả hồn, may mà nó không nhận ra mình. Hú vía, khoảng cách gần thế mà... A-men, chúa còn thương con!

Hần thở phào một cái rồi đưa tay ra làm dấu thánh giá. Sự việc là thế này đây. Hần đang đi ngông nghênh thì gặp nó và anh Dương đi ngang qua mặt, khoảng cách giữa họ chỉ có một mét thôi nhưng may sao nó lại không thấy hần. Chắc bởi vì hần ăn mặc khác thường ngày quá và một phần cũng có thể là do nó cứ đi thẳng mà không để ý đến xung quanh nên mới không nhận ra hần đang ở đây.

Mọi hôm hần chỉ mặc áo sơ-mi, áo thun và cách điệu cho cách ăn mặc đó bằng những thứ dây nơ, vòng vèo,... quanh cổ và cổ tay. Nhưng hôm nay hần chỉ mặc áo có mũ và cũng nhờ chiếc mũ ấy mà hần đã giấu được mái tóc màu đỏ đồng vốn rất nổi bật dưới ánh nắng.

Mái tóc chính là đặc điểm nhận dạng đầu tiên của hần!

- Thật may là mình chọn cái áo này. Định mặc để dim hàng ọi người khỏi chú ý, ai dè lại làm nó không nhận ra bởi cách ăn mặc chưa bao giờ thấy ở mình. Số đỏ. Hí hí!!

Để dim hàng ọi người khỏi chú ý á? Lạy người, người không thấy bởi cái ăn mặc chưa – bao – giờ - thấy này mà người lại càng làm cho nhiều cô mong muốn sở hữu người ư? Đã vậy còn thêm cặp mắt kiếng trắng nữa, hỏi ai mà không “ham của lạ” chứ.

BÉP!!!!!!

-Á, ngứa quá!! Con muỗi kia, dám đốt ta hả? Chờ đấy!! Á, lại một con nữa... Á, mẹ ơi... sao lắm muỗi thế này hả mẹ?!!!!

Hần vừa đập muỗi vừa ngồi gãi liên hồi. Số là nó và anh Dương đang ngồi nói chuyện ở ghế đá, hần cố rình để nghe xem nó và anh nói gì thế nên hần mới núp ở sau cái ghế đá cách đó mấy hàng rồi cố nghe. Chỉ khổ là cái ghế đá hần đang núp gần ngay bãi cỏ và bụi rậm nên muỗi cứ thế mà từng đàn bay ra đốt hần.

-Á, con muỗi khốn nạn. Sao mà đốt ngay mỗ tao vậy hả? Á...

Hần rên rĩ rồi lấy tay gãi miêng. Con muỗi vừa đốt hần bay đi ve vẩy đôi cánh nhỏ bé với gương mặt tự hào: “Chị em ơi, tao vừa hôn được cái anh đẹp trai đang nỏ ở ghế đá kia kia. Hí hí. Anh ấy dễ thương quá cơ!!”. Thế là đàn muỗi nhao nhao lên đòi bay ra “xem mặt” hần ngày càng nhiều. May phước là trong túi quần hần có cái khẩu trang nên hần lấy ra rồi đeo vào.

“Hix... phải phòng thủ mặt thật cẩn thận. Bị muỗi chích sưng đỏ hết thì sao đi lừa tình được >”<”>

Các cô muỗi cái không thể chui vào khẩu trang mà “hôn” hần được nên “ôm hận” chuyển “yêu thành thù”. Các cô muỗi chích tùm lum vào tay, vào chân hần khiến hần vừa nguyên rửa lũ muỗi vừa lấy tay gãi muốn nát toàn thân. Ai kêu đẹp trai, độ lừa tình cao quá làm gì để muỗi cũng bị “hút hồn” chứ.

“Mẹ ơi, đã mặc áo tay dài, quần jean bó đến thế thế mà vẫn bị đốt. Bọn muỗi này chui vào đâu để đốt thế không biết nữa. Tức thật!!”

Hần lại tiếp tục nhăn nhó, rên rĩ. Ai kêu cái tội mặc quần jean, áo tay dài nhưng mà rách “có kĩ thuật” hết chỗ này đến chỗ kia. Quần áo rách model tùm lum nên mới thế. Chừa cái tội thích lừa tình nhé con!

-Này, ở đây rình mò cái gì thế hả?

-Rình mò cái gì chứ, chả qua tao... không thích ngồi trên ghế đá thôi. Tao thích ngồi trên cỏ hơn. Được khô... ng... Á!!!

Hắn trả lời người đó rồi từ từ quay mặt lại để nhìn người lạ mặt. Vừa mới nhìn xong, chưa kịp nói dứt câu hắn đã hét lên không thành tiếng rion49:. Gương mặt của người lạ đó thật... quái quá. Nam không ra nam, nữ không ra nữ. Tóc dài tới chấm lưng nhưng gương mặt lại đầy góc cạnh mang rõ nét đàn ông. Khuôn mặt thì trang điểm đậm trông vừa lờ lợt vừa kinh dị. Đã thế người “kinh dị” đó còn mặc áo ba lỗ với cái quần màu vàng chóc bó sát chân làm hắn chói mắt suýt ngất. Gương mặt thì đánh phấn trắng quá còn cổ thì không có nên trông mặt thì trắng, cổ thì đen làm người đó càng quái dị hơn. Bỗng “quái dị” chớp đôi mắt “long lanh” với hàng lông mi... giả rồi cất tiếng nói vừa ồm ồm vừa the the vừa nhõng nhẽo đủ để hắn biết đây chính là dân bê đê chính hăng.:m061:

-Anh, đẹp trai quá à. Làm người yêu em nha anh!!

Hắn sững người vì lời tỏ tình “cô nàng” nói ra. Chưa hết, “cô nàng” còn vuốt ve gương mặt baby của hắn khiến hắn đơ mặt không thể nói gì được nữa. Bỗng nhiên, “cô hai phai” gỡ khẩu trang của hắn vắt ra xa rồi đưa mặt lại gần hắn và đích đến của cô nàng là cái miệng đang mở to hết cỡ kia. Hắn tái xanh mặt lại, run cầm cập, cố lấy lại nét phong độ “thuở xưa, hắn xô “cô nàng” té chổng gọng. “Chạy là thượng sách!”. Hắn nghĩ rồi chạy thật nhanh, “cô hai phai” cũng không phải tay vừa, “cô” hét lên: “Đứng lại anh đẹp trai!!” rồi đuổi hắn. Khắp khu giải trí náo loạn chỉ vì hắn và “cô”.

Độ lửa tình cao quá đến cả bê đê cũng bị dính !!

Hắn và “nàng hai phai” chạy ngang qua mặt nó và anh nhưng nó không thể nhận ra được. Nó nhú mày chỉ chỉ hai người đang chạy rồi hỏi anh:

-Hai người kia chơi trò gì thế nhỉ?

-Chắc là chơi rượt bắt. Họ tình cảm quá nhỉ?

Vì nhìn từ xa nên cả hai không thể biết “cô nàng lực lưỡng” kia là bê-đê nên anh Dương mới phán ra một câu rất chi là “dễ thương” như thế. Nếu mà nó biết hắn “được nàng bê đê” tỏ tình thì chắc nó sẽ cười và trêu hắn đến quá.

-AAAAAAA!!!!!!! Tha mạng, làm ơn đừng đuổi nữa!!!!!! :m142:

-Làm bạn trai em đi anh, em hứa là sẽ chung thủy với anh mà!!!!rion39:

-Không! Đến chết cũng không!!!! AAAAAA!!!!!!!

Hắn và “nàng” vẫn tiếp tục chơi trò “đuổi bắt tình ái”. Người cầm đầu chạy, kẻ cầm cổ đuổi.Số phận của hắn đang nằm trong tay “nàng bê đê”, hắn sẽ ra sao. Liệu hắn có thoát để tiếp tục làm thám tử theo dõi nó và anh Dương nữa hay không hay là hắn sẽ bị “nàng” bắt lại và sẽ bị “cụt con đường sống”?!

Một lần làm

Sherlockhomes

~Part 2~

.....

- Hờ, may quá, thoát nạn rồi! Chưa bao giờ mình biết ơn đám trẻ con và bãi cát đến vậy. Chúa vẫn rất thương con! A-men!

Hắn làm dấu thánh giá rồi lau mồ hôi đang rịn trên trán. Số hắn đúng thuộc loại rất hên. Lúc hắn đang cố chạy thoát khỏi “cô nàng”, có mấy đứa con nít đang xây lâu đài cát ở hộp cát sân sau công viên. May nhờ hắn chân dài nên “bay” qua được cái lâu đài bọn nhóc mới xây. Còn “cô nàng” thì mất mũi đi ăn đám giỗ hết, không kịp thấy đồng cát to ụ ở trước mặt nên bị vấp té rồi nguyên cái thân hình bồ tượng ấy lao thẳng xuống lâu đài cát,thế là đám con nít ấy khóc lóc kéo “cô nàng” lại bắt xây lại lâu đài cho bọn nó nếu không bọn nó dọa sẽ... tạt nước hủy hoại nhan sắc “cô”.

Lại một lần nữa phải nói rằng là số hần rất là may. May thêm một điều nữa ở chỗ, cô nàng suýt túm được áo hần, chỉ còn cách một gang tay nữa thôi thế mà... Chắc sau vụ này hần đốt ba cây nhang cảm ơn đồng cát ấy quá.

Hần lê cái thân mệt lử vì chạy bộ giữa trời nắng quay trở về chỗ cũ. Tới nơi, hần trợn mắt nhìn xung quanh. “Không thấy con bé ấy đâu cả, tức quá mà! Ta hận người, tên bê-ê biến thái!!”. Hần nhăn trán, tức tối rửa thầm “cô” bê-ê. Bỗng hần thở dài một cái rồi ngồi xuống băng ghế chỗ anh Dương và nó ngồi lúc nãy.

- Haizz... Chắc số trời đã định rồi, không thể nào đổi khác được. Chấp nhận vậy. Đã đến đây rồi thì mình đi chơi cho bõ ghét. Kệ xác nó với cái tên anh của loài dê ấy! Nếu có gì thì cũng không phải lỗi của mình!

Miệng thì nói hùng hổ thế đấy nhưng khi đứng lên mặt hần lại ỉu xiu như mới bị thất tình. Bỏ tay vào túi, hần bước đi nhưng có vẻ dáng đi không còn oai phong như hồi mới vào công viên nữa thì phải.

Nắng. Càng ngày càng nắng. Ánh nắng chiếu trên cao như muốn trêu ngươi hần lúc này. Hần hết nhăn mặt, nhăn trán rồi đến chu mỏ, nhắm mắt. Làm hết động tác này đến động tác kia cốt để cho đỡ nóng nhưng vẫn chẳng thấy khá hơn chút nào. Có chăng chỉ là mấy cô thấy vậy càng thêm cảm mến hần mà thôi. Gì chứ chứ mấy cô “tia” hần từ lúc hần mới bước vào cổng công viên rồi mà.

- Anh, cho em xin số phone đi!

- Anh, làm ơn cho em xin Yahoo đi mà!!

- ...!!!

Cứ thế, thấy hần im im không nói gì là mấy cô nhào tới nắm áo hỏi xin số điện thoại với Yahoo hần cho bằng được, nhưng tất cả cũng chỉ biết im lặng mà đi ra chỗ khác khi thấy cái ánh mắt phát ra tia lửa điện của hần. Mấy cô ngậm ngùi nhìn hần đi khuất với vẻ mặt luyện tiếc:

- Tội nghiệp, đẹp trai thế mà bị câm. Số đời khổ thế đấy! Haizzz...

Thoát ra được mấy nàng, hần bực bội xắn tay áo lên rồi quạt quạt cho đỡ nóng. Miệng hần cứ làu bàu không ngừng:

- Bực bội! Trời thì đã nóng mà cứ bu vào như đĩa ấy. Đã hạn chế nói cho khỏi mất nước thế mà lại bị nói là câm. Hối diên không chớ! Hừ...!

Đi ra khỏi công viên, hần quyết định là sẽ đi bộ vòng vòng quang đây để tham quan. Mà tham quan cái gì chứ, chỗ này là nơi để ra hần, từng góc phố, từng con đường hần đi qua hết rồi còn bày đặt nói là đi tham quan. Có khác cũng chỉ là mọi hôm đi xe còn hôm nay đi bộ thôi. Thế mà hần cứ cãi với tớ là đi bộ là đi tham quan chứ còn gì nữa. Chịu nổi không?!

Đi vòng vòng với cái mũ sau áo đội lên đầu, hần nhanh chóng làm cho tất cả mọi người đều chú ý. Có ai đời vừa đi ngoài phố, tay vừa cầm cái quạt quạt nhiệt tình, tay còn lại thì cứ đi mà gãi. Hần bị cái gì mà cứ gãi hoài thế không biết? Mất mặt quá đi. Cũng may là được cái mặt bù vào nên mấy cô bên đường không cho là bị thần kinh. Nếu không thì tội cho hần lắm. Suốt từ hôm qua tới giờ cứ bị mấy cô “khen đều”, nào là: Đẹp trai mà bị khùng, đẹp trai mà bị câm,... Giờ mà thêm cái: Đẹp trai mà bị thần kinh thì chắc... hần bị rớt giá thê thảm mất.

Đi ngang qua một người đàn bà ăn xin, bà ấy cứ nhìn chăm chăm vào hần. Bà hét nhìn từ trên xuống dưới lại ngó từ dưới lên trên. Hần chỉ khẽ nhìn bà ấy mà lắc đầu. “Tội nghiệp, chắc bà ấy từ trước tới giờ lang thang ngoài đường, chưa gặp ai đẹp trai như mình nên mới đắm đuối như thế. Mình làm phúc vậy...”

- Cho bà này! – Hần lấy trong ví ra một tờ polime 100 ngàn rồi đưa cho bà ăn xin ấy. Bà ấy trợn to mắt nhìn hần rồi cười gượng gạo bỏ đi. Hần mỉm cười. “Chắc bà ấy mừng, tội nghiệp!”

Bà ăn xin ấy đi được một đoạn liền quay đầu lại, bà nhìn trân trân vào tờ polime rồi nhìn hần đang đi khuất. Miệng nói tỏ vẻ không tin:

- Trông ăn mặc như xơ mít ấy liệu có đưa mình tiền giả không nhỉ? Tội, đẹp trai mà không có quần áo ăn mặc cho tử tế. Mặc cái đồ rách còn hơn mình nữa! Haizzz...”

Bà ăn xin chép miệng rồi bỏ đi. Bà ấy cứ tưởng hần nghèo mà xài sang. Cho hần chừa cái tật khoái mặc quần áo rách trước, vá sau đi. Chỉ phải tội quần áo “rách phong cách” đang là model năm nay mới chết chứ...

.
. .

- Anh Dương, mình vô chỗ này chơi đi! Chỗ này hồi trước em hay vô lắm đấy. – Nó kéo anh Dương vô một siêu thị có tên là Inboss mà tầng trên là một tầng dành riêng cho game. Người ta hay gọi là “Tầng Game”

- Em nghĩ ở bên Anh anh không hay vô mấy chỗ giống vậy chắc. Xí! – Anh Dương trề môi.

- Vâng! Anh thì ông cụ lắm. Anh vô đây rồi mới sợ!

- Em...! Hừ, được lắm!

- Hè hề!!

Nó cười huề rồi kéo anh Dương đi lên tầng trên. Tới nơi, nó và anh đi vòng vòng quanh mấy máy game tìm trò chơi. Bỗng nhiên, nó ôm chầm lấy cánh tay anh rồi nép đầu vô đôi vai vạm vỡ mang đầy hơi ấm yêu thương.

- Máy lạnh bật số to quá! Anh cho em nhờ cậy tay anh nhé! He he!!

- Hờ, đẹp trai cũng là một cái tội nhờ! Đừng có mà lợi dụng tôi nhá cô! – Anh Dương dùng tay còn lại vuốt vuốt cằm trông rất đều. Nó hừ mũi một cái rồi ôm chặt lấy tay anh hơn.

- Đã thế em lợi dụng luôn. Em sẽ lợi dụng tay anh để làm đĩa gấp thức ăn cho em. Lợi dụng tay anh làm khăn mặt cho em. Lợi dụng tay anh làm cái quạt cho em... Được chứ nhỉ? – Nó liệt kê những thứ mà có thể “lợi dụng” tay anh được. Anh nghe tới đâu, nhăn mặt đau khổ tới đấy.

- Ôi, anh biết là em ghen tị sắc đẹp với anh lắm. Vì thế đừng bắt anh làm mấy cái thứ hủy hoại nhan sắc anh thế chứ!

- Ôi, kinh! Anh ơi, anh bay tới tận đâu rồi? – Nó nhìn nhìn lên cao tỏ vẻ đang tìm kiếm cái gì đó.

Anh Dương và nó đi với nhau thật sự rất vui và rất tình cảm. Ai trong tầng Game cũng tưởng nó và anh là một cặp. Anh Dương choàng tay qua người nó, hai người bước đi giữa ánh đèn lập lòe trong tầng Game. Đường như có tia sáng phát ra từ phía hai người vậy, nó và anh đi tới đâu như bừng sáng ở chỗ đó. Trông họ thật rạng rỡ!

Chỉ có điều, ánh sáng phát ra giữa nó và anh không sáng bằng khi nó đi bên cạnh hần! Kì lạ?

- Gì chứ? Em đập được ít hơn anh mà anh lại thua em ư? Game đều! – Anh Dương nhăn nhó nhìn nó rồi nhìn cái trò “Đập chuột”

- Thôi đi nàng ơi! Thua thì cứ chấp nhận đi, game đều cái gì chứ. Nhớ phần thưởng cho người thắng đấy nhé nàng. Hớ hớ hớ!!! – Nó cười một cách kiêu ngạo.

- Nàng cái con khi ấy! Được, phần thưởng thì phần thưởng. Nam tử hán đại trượng phu. Nói lời là giữ lời! – Anh vỗ ngực nói nhưng trong lòng có tí... đau khổ. Anh biết là cứ mỗi lần nó đòi cái gì là cái ví của anh cứ thế mà xẹp dần đi. Nó chuyên môn đòi mấy thứ mắc tiền không thôi.

- Biết thế là tốt! Qua kia chơi đấu súng không hả? Em thách anh đấy! – Nó đang nói thì nhìn thấy có game “Đấu súng”, nó cười đều rồi thách thức anh.

- Xì! Em thách lắm người rồi đấy! Được, trò này thì anh quyết thắng! – Anh bẻ tay kêu răng rắc.

- Nhào vô!

Vậy là hai người họ lại bắt tay vô game “Đấu súng”. Kẻ tám lạng, người nửa cân. Vòng đấu ngày càng gay gắt khi số điểm của hai bên hiện đang là HÒA!!!

- Phù, đi lông nhông giữa trời nắng mết thế không biết, vào đây nghỉ mết tí!

Hắn hất cái mũ xuống rồi bước vào siêu thị Inboss, một tay thì không ngừng quạt, còn một tay thì không ngừng nhắn tin.

- Cho ly coca! Nhanh nhanh hộ cái! – Hắn không ngừng lấy tay đập bộp bộp vô mặt bàn hồi thúc cô nhân viên bán nước.

- Dạ, dạ! Đây ạ!

Cô nhân viên vội vàng lấy nước rồi đưa cho hắn. Hắn cầm lấy ly coca, nhếch mép đặt tiền xuống mặt bàn rồi kiêu ngạo bước đi. Thả người lên cái ghế gần đó, hắn móc điện thoại ra nghe nhạc. Ở gần chỗ bán nước, mấy cô phục vụ cứ nhìn chằm chằm vào hắn. Họ muốn làm quen với hắn nhưng mà nhìn thấy gương mặt lạnh tanh thì lại thôi. Bỗng chốc có một cô bước ra rồi tiến lại gần về phía hắn. Hít một hơi lấy hết can đảm, cô phục vụ đó đánh liều làm quen với hắn:

- Chào quý khách! Quý khách có thể cho tôi làm quen được chứ ạ?

- Hử? Gì đây? – Hắn ngược mặt lên nhìn cô phục vụ. Hai hàng lông mày xô vào nhau tỏ vẻ khó chịu. Bất chợt hắn mỉm cười, mặt giãn ra đôi chút. – Muốn làm quen với tôi chứ gì? Được thôi!

- Thật ạ? Vậy bạn có thể ỉnh số điện thoại được không?

- Được thôi! Có gì khó đâu! – Lại thêm một cái nhếch mép đầy ma mãnh. – Lấy điện thoại ra, tôi đọc cho ghi!

- Đây! Ồ, sao bạn không bấm số bạn cho nhanh, bạn đọc làm gì? – Cô phục vụ lấy điện thoại ra nhưng trong lòng đầy thắc mắc.

- Thích! Không được à? Nghe này! Nghe cho rõ, tôi đọc nhanh lắm đấy! Số đầu tiên là số 0...

- 0...

- 1... - Hắn lại tiếp tục đọc...

- 1... - Cô nhắm viên nhắm theo rồi lấy ngón tay bấm số tiếp tục.

- Chà, tự dừng quên số di động tôi rồi. Chờ tôi lục lọi kí ức đã nhé! – Hắn gãi gãi đầu tỏ vẻ đang rất khổ sở để nhớ số điện thoại của chính mình.

- Vângggg ạ! – Cô phục vụ nhăn mặt mết mỏi.

- Nhớ rồi. Đọc lại này. 0... 1... 2... 3...

Cô phục vụ tiếp tục bấm thêm hai số hắn vừa đọc, khuôn mặt lộ rõ vẻ chán nản. Hắn thấy vậy lại tiếp tục cười đều, tiếp tục đọc số, hắn lại cố đọc thật chậm:

- 4... 6... 0...

- ... - Cô phục vụ lại tiếp tục bấm...

- 0...

- Sao nhiều số 0 thế! Bạn mua số điện thoại à?

- Thắc mắc nhiều làm gì? Nghe tiếp này!

- Vâng! – Bà cô phục vụ ấy tỏ vẻ ngoan ngoãn.

- Ấy, lại quên rồi! Để đọc lại cái đã...

- Dạ? Trời! Vâng!!

Lại thêm mấy tiếng than từ miệng bà phục vụ ấy. Bà ấy bực mình lắm rồi. Từ nãy tới giờ ghi mỗi cái số điện thoại mà 15' rồi vẫn chưa xong trong khi còn bao nhiêu thứ cần phải làm. Nhưng, vì muốn làm quen

với trai đẹp và có thể trở thành bạn gái của hắn nên bà ấy quyết tâm gạt bỏ công việc qua một bên và cố đứng chờ thêm 5' nữa để cho hắn nhớ ra mấy số cuối cùng. Hắn vẫn nhần nhó, gãi đầu gãi tai ra vẻ trí nhớ mình rất kém. Cuối cùng, chờ bà phục vụ ấy có vẻ không kiên nhẫn nữa, hắn mới bắt đầu đọc tiếp:

- Haizz... Xin lỗi cô nhiều nhé! Trí nhớ tôi vốn rất tốt nhưng không hiểu sao hôm nay lại thế này... Chắc tại cô dễ thương quá khiến tâm trí tôi bị thất lạc chẳng? (Ơ!) – Hắn buông lời bay bướm nói với cô phục vụ bằng cái giọng sến bà cổ, không quên nháy mắt kiểu lừa tình khiến bà ấy đang mặt bỗ chốc hồn như ở trên mây. Nhưng có ai biết được rằng sau câu nói của hắn là hắn đã tự ới trong lòng chứ.

- Hi hi! Cậu này, ăn với nói... - Bà ấy ra vẻ ngại ngùng nhưng trong lòng thì... Mấy cô phục vụ khác tỏ vẻ ghen tức vì không ngờ ngoài mặt hắn lạnh lùng, kiêu ngạo thế nhưng thật ra lại rất dễ làm quen chứ. Họ tự trách mình sao không chịu ra làm quen mà lại để bà phục vụ đó ra.

- Đọc lại cho cô dò mấy số trước đã nhé! 0..1..2..3..4..6..0..0..

Hắn cứ ngân nga mãi mấy cái số cuối khiến bà phục vụ nản không chịu được. Cuối cùng hắn cũng chịu “phun” ra số cuối...

- Cháy máy!

- Hả? Máy nào cháy? Bình cứu hỏa đâu? – Nghe hai tiếng “Cháy máy” phát ra từ miệng hắn, bà ấy lập tức hốt hoảng vì tưởng cái gì cháy.

- Đó, hai số cuối đó. Đếm coi đủ 10 số chưa! 01234600 cháy máy! Đủ 10 số rồi nhờ? Có gì gọi cho Chúa để biết thêm chi tiết nhé. Bye cưng! Đi mau, đi để trả lại bầu không khí trong lành hộ tôi. Đi!

Từng câu từng chữ hắn nhấn mạnh làm bà phục vụ đứng như trời trồng. Bà ấy nhìn màn hình điện thoại của mình vẫn còn lưu mấy số hắn đọc mà lòng tức anh ách. “Không ngờ tốn gần nửa tiếng đồng hồ để bị gài bẫy thế này. Người được lắm!”. Bà ấy ngúng nguẩy bỏ đi không quên ném lại cho hắn một cái lườm sắc lém. Chờ bà ấy đi khỏi, hắn ôm bụng cười như điên. Như để thêm phần kịch tính, hắn còn đập bồm bộp vào mặt bàn như thể tức cười không chịu nổi nữa ấy.

Hành động ấy của hắn làm cho bà phục vụ càng tức ọc máu hơn. Mấy cô phục vụ khác thì đờ mắt ra nhìn rồi bùm miệng cười lên. Họ không ngờ anh chàng đẹp trai trông lạnh lùng thế mà lại gài một mẻ ọc máu như vậy. Làm tốn hết nửa tiếng công việc của con người ta. Bà phục vụ ham trai ấy bị ông quản lý la ột trận vì cái tội dám bỏ công việc mà đi nói chuyện với khách, đã vậy còn bị trừ nửa tiếng lương và thêm một cái bản kiểm điểm to oạch nữa chứ. Tội nghiệp!

- Tức quá mà! Mấy bà biết không? Cái tên ấy bẫy tôi một vỏ đau không thể tả? Cái gì mà 01234600 cháy máy chứ? Có mà cháy đầu tôi hiện giờ thì có! Còn kêu là gọi số này cho Chúa để biết thêm chi tiết nữa chứ! Tức quá!!!! – Bà ấy phồng mang trợn mắt rửa hắn ấy bà phục vụ khác nghe. Đáp trả lại cho bà ấy là...

- Hahahaha!!! Đáng đời. Trai đẹp đâu đến lượt mày chứ!!

—

—

—

- Ha ha ha! Nhìn mặt con bé phục vụ ấy lúc đó tức cười bà thím! Trông mặt nó thâm đến tội, Đảm bảo nó cú mình lắm, bị trừ nửa tiếng lương lại còn bị thêm cái bản kiểm điểm nữa cơ mà. Sao mà mày ác thế Quân ơi! Ủ, tao biết tao ác mà. Nhưng mà tao đẹp tao có quyền. Hahahahaha!!!!!!!!!!

Hắn đứng trong thang máy lên tầng Game mà cười như điên. Vừa hỏi vừa trả lời khiến mọi người xung quanh cứ tưởng hắn vừa trốn trại. Không tưởng cũng hơi bị lạ. Có ai như hắn, miệng vừa lẩm nhẩm nói, lúc thì cười ngoác ra. Đã vậy cái tay lâu lâu còn đắc chí vỗ bành bạch vào đùi trông rất khoa trương. Mọi người xung quanh chỉ biết bịt tai, nhắm mắt lại để không thấy cảnh “Người điên đang cười” này.

Đến nơi, thang máy mở ra. Hắn bước ra ngoài mà miệng vẫn đang cười toét trông rất vô duyên. Khi cửa thang máy đóng lại, mọi người trong đó chỉ biết lắc đầu uể oải:

- Tội thằng bé, trông đẹp trai thế mà lại bị hội chứng “Cười toàn quốc”. Cứ thấy nó cười suốt không thôi!

Chắc tuần này hần bị sao quả tạ chiếu trúng rồi. Lúc nào cũng bị người ta chửi là thần kinh với điên loạn, mà toàn vấn đề liên quan tới đầu óc mới ghê chứ. Rõ khổ!

.

- Ôi! Lâu lắm rồi mới vô đây chơi đây. Coi bộ hơi khác cái lúc mình đến, có thêm mấy máy mới này. Coi bộ vui đây!

Hần bước vào trong rồi trở mắt ngạc nhiên. Ngó quanh khắp nơi, hần nở một nụ cười rạng rỡ. Hần đi lòng vòng để tìm game chơi thì thấy có một đám đông vây kín hai cái máy “Game đấu súng”. Tiến lại gần xem thử thì mới phát hiện ra đó là...

hồitôi cớm đây

tí tôi đọc tr. bà

- Anh chịu thua đi, chơi 2 ván rồi mà ván nào cũng ít điểm hơn em! Anh về ngủ được rồi đây! – Nó vừa bắn vừa chế giễu anh.

- Còn lâu! Biết đâu ván này anh thắng em thì sao. Đừng vội đắc chí. – Anh tức giận đáp lại.

- Coi lại điểm đi bạn ơi! Cách xa em cả trăm điểm thế kia cơ mà...

- Anh gỡ lại mấy hồi chứ!! Bắn được thằng đầu xỏ là được 1000 điểm rồi. – Anh cay cú lườm nó.

- À vâng. Chỉ tội tên đầu xỏ ấy trốn kín và lẩn nhanh quá nên chưa thể bắn hạ được chứ gì? Coi em đi, em tiêu diệt được tên ấy rồi đây! – Nó lên mặt.

- Kệ em! Hứ!!!

- Có người giận rồi kìa! Ha ha ha ha ha ha!!!

Nó cười lớn làm anh Dương đang tức cũng bật cười theo. Mọi người xung quanh đang dõi theo cuộc đấu súng cũng lập tức cười lớn vì nụ cười như ánh nắng ban mai của cặp đôi dễ thương này. Hình như đang có một thiên sứ ánh sáng đứng cạnh nó và anh thì phải, nếu không thì tại sao hai người họ lại phát ra một thứ ánh sáng rạng rỡ đến lạ lùng thế chứ?

Đối lập với thứ ánh sáng dịu dàng đang phát ra từ nó và anh Dương thì đó là hần với một ngọn lửa màu đỏ đang bùng phát ra. Ngọn lửa đó đang le lói vào tận sâu trong trái tim hần khiến nó đau rát như bị phỏng. Hần nhìn chăm chăm vào nó đang cười – Một nụ cười sáng chói, một nụ cười rạng rỡ mà chưa bao giờ hần nhìn thấy nó cười như vậy khi đi bên cạnh hần.

ĐAU!!!

Lại là cái cảm giác này. Đây là lần thứ hai hần bị khi thấy nó đi cùng anh Dương. Tim hần dường như bị thêm một nhát dao cứa vào sâu hơn khi thấy nó cười với anh – Một nụ cười mà hần ao ước nó cười với hần mà chưa bao giờ được.

“Lúc nào đi cạnh tôi cũng cãi nhau như nước với lửa. Thế mà đi bên cạnh hần ta thì... Không! Sao mình lại như thế này chứ? Mình không thể có cái cảm giác tuyệt vọng đối với một con bé trước đây mình rất ghét được. Sao thế này? Không! Người mình thích là Thủy Băng! Trước đây, bây giờ và mãi mãi Thủy Băng vẫn là người mình thích. Không thể là Hoàng My được! Mình đang lầm tưởng thôi. Người mình thích là Thủy Băng, là Thủy Băng chứ không phải là Hoàng My. Tỉnh lại đi Quân! Mày là Trịnh Minh Quân – Đại thiếu gia của dòng họ nhà Trịnh cơ mà. Mày không thể thích một con bé giúp việc mà mày rất ghét được. Khôngggggggggg...”

Hần hét lên rồi bỏ chạy ra ngoài. Nhắm mắt, hần chạy thật nhanh xuống đường. Đặt tay lên tim mình, hần cố gắng thật bình tĩnh.

“Phải, người mày thích là Thủy Băng, không phải là Hoàng My. Đừng để cảm giác ngộ nhận đánh lừa mày. Thủy Băng... Đúng rồi!!”

...

- Alo, có chuyện gì không anh?

- Thủy Băng à, anh nhớ em lắm! Em ở Sài Gòn sắp về chưa! Khi nào về thì nhớ gọi anh nhé! Anh nhớ em nhiều lắm. Em biết là anh rất thích em, đúng không?

- Anh sao thế! Em biết là anh thích em mà. Hi hi, sáng mai em sẽ về sớm để đi học. Yên tâm nhé! Giờ em phải dọn hành lý để khuya ra sân bay. Tí nữa em gọi lại. Bye anh!

- Ủ! Love You! Chụt

- Eo...

...

- Thủy Băng! Anh thích em! I Love you!!!!!!

Hắn la lên rồi tiếp tục chạy. Nở một nụ cười đầy ảm áp khi trong đầu hắn đang hiện ra hình ảnh của Thủy Băng. Nhưng, không lâu sau hình ảnh của Thủy Băng tan biến đi và thay vào đó là hình ảnh của nó đang cười với anh Dương. Trái tim của hắn lại một lần nữa bỗng chốc trở nên tuyệt vọng. Cơ thể hắn dường như rơi vào trạng thái không trọng lượng. Trái tim hắn... bị ngọn lửa đỏ thiêu rụi mất rồi...

ĐAU ĐÓN ĐẾN QUẦN QUẠI!!!

- Hix... Lại sao nữa thế này? Cảm giác này là sao đây?!!!!!!

Hắn lê đôi chân nặng trĩu đi về. Từng bước, từng bước của hắn như đang đeo gồng xích vậy - Nặng nề và chậm chạp...

Về gần được đến nhà thì hắn bỗng trợn mắt lên như tìm kiếm thứ gì đó:

- Rõ ràng lúc đi mình đi xe cơ mà, sao giờ lại đi bộ nhỉ? Xe... xe mình đâu rồi? Á, còn để ở bãi giữ xe của khu giải trí Capital. Chết tôi!! Hơn 5 giờ chiều rồi, nó đóng cửa cái là chết chắc! Á!!!

Vậy là hắn chạy đi đến công viên giải trí Capital. Trái với lúc này, hắn chạy như bay có thể so sánh bằng vận tốc của tên lửa. Đi qua siêu thị Inboss, tìm hắn... lại bị lửa thiêu đốt... một lần nữa...

Giờ đây trong lòng em, còn yêu anh nhiều không?

Bởi vì bên cạnh em luôn có ai kia cười đùa.

Làm sao không giận đây? Làm sao im lặng đây?

Làm sao không hờn ghen khi đã yêu nhau?

[Anh nhớ em nhiều – Ứng Đại Vệ]

22. Chương 22

**** Cặp Oan Gia Mới ****

Một cặp oan gia mới.

Bình yên đã không còn từ đây!

Tối hôm đó – 7h30' pm ~

- Cậu coi phim có vui không? Tôi đi chơi với anh Dương vui cực kì đấy! Nhất là chơi cái “Game đấu súng” ấy, anh ấy toàn thua thôi!

Nó nhảy vô nhà rồi cười toe khoe “thành tích” với hắn. Hắn lườm nó rồi bình thản nói, tỏ vẻ như không quan tâm lắm:

- Kệ cô chứ! Nhờ thế mà tôi có được một ngày bình yên không bị ai quấy nhiễu. Khỏe!

Nói thì nói như thế đó nhưng trong lòng hắn thì... khác lắm. Mặt thì tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong lòng lại có rất nhiều mối suy nghĩ. Suy nghĩ xem nó và anh Dương đã đến giai đoạn nào rồi.

- Hừ, cái đồ... Đang tính cho cậu cái này. Đã vậy thì thôi, khỏi cho nữa! Xí!! – Nó “xí” một cái rõ to. Đang tính đi lên phòng thì bị hắn kéo giật ngược lại.

- Ày ày... Làm gì ghê thế? Thế... cô tặng tôi cái gì à? Hí hí... My yêu “vầu” của lòng tớ, cho tớ cái đó đó đi.rion54:

Hắn cầm vật áo nó rồi kéo qua kéo lại, chu mỏ ra rồi làm cái mặt nũng nịu, nhõng nhẽo trông... nổi cả da gà. Nó tròn mắt lên nhìn hắn, miệng mở to như không tin nổi vào mắt mình:

- Cậu... làm cái trò gì thế hả? Trông ớn quá à? Định lừa tình tôi đấy à?rion48:

- Không cần lừa tình thì cô cũng dính rồi mà! Không phải... cô thích tôi sao? Nhỉ? – Hắn đẩy đẩy vai nó, mặt đều không thể tả. Câu hỏi đó của hắn làm nó bỗng chốc trở nên đỏ mặt, hành động của nó lúng túng hẳn đi:

- Cái gì chứ? Ai... ai thêm thích cậu. Mơ đi! Đi tắm đây! Tí nữa tôi đưa cho cậu cái đó sau!

Nó vội vã ấn hắn ngồi xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy tốt lên lầu. Hành động ấy của nó làm hắn bật cười. Hắn xoa xoa cái đầu, từ dưới lầu nhìn lên phòng nó, gương mặt hắn càng lúc càng đều:

- Coi vậy mà nhát... Mới hù có tí đã... Vậy là vẫn còn thích mình, yên tâm rồi! Hi hi!!

Tự dưng hắn cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi. Tự bảo với lòng là không hề thích nó nhưng xem hành động của hắn thì lại không phải vậy một chút nào. Có lẽ tăng bằng từ đây... sẽ không còn lạnh giá nữa rồi!!

Cộc... Cộc...

- Tôi vào được không vậy?

- Chờ tí! Để tôi bật đèn đã.

Hắn đứng lên rồi bật đèn ở gần cửa, sẵn tay mở cửa cho nó vào luôn. Nó bước vô phòng mà tim đập bình bịch, chỉ vì phòng hắn được trang trí nổi bật quá mà. Chắc mọi người vẫn không quên cái phòng của hắn đâu nhờ?

Bốn bức tường xung quanh màu đỏ thẫm, đồ đạc trong phòng thì toàn màu đen trắng với những thú bông cũng màu đen trắng nốt, chưa kể đến những hình nộm quái thú xuất hiện trong các phim kinh dị được hắn đặt khắp phòng và còn quét lân tinh bên ngoài chúng nên mỗi khi tắt đèn, chúng lại lập lòe một màu xanh bí ẩn trông hết yêu ma thật sự.

Nó vào phòng hắn đến bây giờ tính ra chỉ khoảng 5 lần trở xuống, trong đó chỉ đúng 2 lần nó vô vào buổi tối. Thứ nhất là hắn không cho nó vào phòng hắn vì điều kiện hắn đã đặt ra cho nó lúc đầu, thứ hai là phòng hắn ban đêm cứ như là một cái nhà hoang vậy. Nó lạnh lẽo, ánh sáng chập chờn, mọi thứ xung quanh lúc thì đen, lúc thì trắng, lúc thì là một màu đỏ như máu người.

Nhất là phòng hắn còn để hai loại đèn, một loại là đèn Neon phát ánh sáng bình thường, còn loại kia là đèn phát ra ánh sáng đỏ tia màu tím nên trông căn phòng còn đáng sợ hơn. Ăn trộm mà vào phòng hắn thì chưa biết có lấy được đồ không mà chắc chắn là trong lòng nơm nớp lo sợ - Sợ bị ma sờ gáy ấy mà.

- Vào đi, tôi bật đèn trắng chứ không phải đèn dọa ma đâu mà sợ. – Hắn đẩy nó vào vì hắn thấy nó có vẻ chán chừ.

- Không phải tôi sợ cái phòng của cậu. Chỉ là... Tại vì... vì... Không phải cậu ra điều kiện là không cho tôi vào phòng cậu sao? Nên tôi mới... - Nó cúi đầu nói lí nhí vì nó nhớ tới một chuyện – Chính chuyện này làm nó dầm mưa suốt cả buổi nhưng chính nhờ vụ ấy mà nó và hắn xích lại gần nhau hơn.

- À, cái đó ầy hả? Tôi còn chẳng nhớ ra là tôi có nói với cô cái đó đấy! Thôi kệ, không sao! Cứ ra vô thoải mái nhưng mà đừng lục lọi làm vỡ thêm cái khung hình nào của tôi nữa là được rồi. – Hấn phẩy tay nói nhẹ nhàng nhưng câu cuối nhấn mạnh đấy về ầy ý.

- Hehe! Biết rồi! Nhờ cái vụ ầy mà tôi phải đi suốt cả ngày tìm cái khung hình gần giống vậy cho cậu ầy. Một chết đi được, đi gần hết cả đất nước đấy. Hahaha!! – Nó nhớ lại cái ngày hôm ầy rồi bỗng chốc phá lên cười.

- Cô chém gió gần lên tới trời rồi đấy. Nhưng mà hôm cô dầm mưa bị sốt... tôi... Hí hí hí!!

Hấn cốc đầu nó một cái rõ đau, tự dưng nhớ tới cái hôm nó dầm mưa vì lỡ tay làm bể cái khung hình Thủy Băng tặng hấn rồi bị hấn xúc xiểm nên nó bỏ chạy ra ngoài và dầm mưa cả buổi chiều hôm đó. Và, tối hôm đó, chính hấn đã... truyền nước cho nó bằng một nụ hôn cực kì nhẹ nhàng. Chính hấn lúc đó và ngay cả bây giờ cũng không thể khẳng định đó là cứu người hay đã mất cái “nụ hôn đầu đời” đấy nữa.

Mắt hấn cứ nhìn lên trời rồi cười không ý thức. Tự dưng nhớ tới mấy chuyện cách đây hơn 4 tháng làm cho hấn thấy... kì lạ quá. Bốn tháng qua ở bên cạnh nó, một thời gian không dài và cũng không thể gọi là ngắn nhưng lại có bao nhiêu chuyện xảy ra khiến tâm tư tình cảm và ngay cả hành động của hấn cũng bị xáo trộn lung tung. Tất cả cũng chỉ nhờ nó, nhờ nó khiến hấn từ một con người lạnh lùng, vô tâm, không quan tâm đến một ai chỉ vì Thủy Băng mà giờ đây lại bắt đầu có biểu hiện quan tâm, lo lắng và cả biểu hiện... ghen nữa.

Một con người có thể thay đổi vì một con người sao?

- Hầy, hầy... Sao thế này? Sao tự dưng đứng hình vậy nè? – Nó huơ huơ tay trước mặt hấn.

- Hả...? À... không... không có gì hết? – Hấn hoảng hồn lại, lắc lắc đầu mấy cái.

- Hừm! À này, kể nghe. Hôm nay tôi với anh Dương đi chơi ở siêu thị Inboss ầy. Xong rồi tôi thách anh ầy đấu súng với tôi. Và... kết quả là...

- Cô thắng chứ gì? – Ngắt nhanh lời nó, hấn nói tỏ vẻ không quan tâm lắm.

- Ầy, sao cậu biết? – Nó tròn mắt ngạc nhiên. Miệng há to hết cỡ.

- Ờ thì... tôi đoán. Nếu không thắng thì mặt cô hơn hử thế này chắc? – Tìm ình một lí do và hấn rất hài lòng với lí do mình phịa ra.

- Ừ nhỉ. Quên. Hehe! Biết không, tôi bắt anh ầy phải chịu phạt bằng cách chơi trò gấp thú ở chỗ “Chợ đêm” hồi lâu tôi dẫn cậu đi ầy. Nhớ chỗ đó không? Cái chỗ mà cậu bị nguyên một đám con gái rượt rồi tôi phải giải cứu ầy. Nhắc lại lúc đấy công nhận... mặt cậu... tếu không thể tả... Hahaha!!

Nó phá lên cười làm hấn giận sôi. Nhớ lại cái viễn cảnh bị cả đám con gái rượt đằng sau ngay giữa khu “Chợ đêm” làm hấn ngượng không thể tả. Nếu không nhờ nó giải cứu lúc đấy thì chắc... hấn không còn đường về rồi, bởi còn quần áo đâu mà dám đi về chứ ^^.

Quay qua vẫn còn thấy nó đang ôm bụng cười bán sống bán chết, hấn giận đỏ mặt kí cái “cốp” làm đầu nó có hàng ngàn ngôi sao xoay vòng vòng.

- A, sao kí đầu tôi? Bộ tôi nói không đúng chắc?:m074:

- Điên rồi đấy! Đừng có mà nhắc lại mấy cái cảnh đám lũ nhố ầy rượt tôi! Đừng có mà nói tôi, có nói thì hãy nói mẹ tôi tại sao lại sinh ra một tên đẹp trai đến rung động lòng người thế này. Đừng có mà cười nữa! Cười hoài thế hả?

Đang thao thao bất tuyệt, dương dương tự đắc với vẻ đẹp của mình. Quay qua thấy nó vẫn đang bụm miệng cười, tức thì máu nóng lại dồn lên mặt hấn làm đầu hấn bốc khói. Hấn giơ nắm đấm trước mặt nó làm nó lập tức im bật. Nhưng trước khi nín cười, nó vẫn cố “khụ khụ” mấy tiếng như trêu ngươi hấn. Nó nói, gương mặt nham nhở vì cố nhịn cười:

- Có gì đâu! Tại nhớ tới cái mặt cậu lúc bị rượt đuổi nên tôi... Hahahahaha... Trời ơi!!! Bụng của tôi...:m146: Hahahahaha!!! – Cứ nhớ gương mặt hấn là nó lại cười phá lên, trong khi đó thì khói cứ bốc lên nghi ngút từ đỉnh đầu hấn.

RẦM!!

Hắn đập bàn cái “rầm” rồi thét lên.

- Nếu cô vô đây mà chỉ cười không thôi thì làm ơn về phòng cô hộ tôi đi! Đứng đây chỉ tổ làm người ta bực mình. Đi về!m206:

- Ô, thôi mà! Tôi xin lỗi! Tại cứ nhớ tới nên tôi lại mắc cười ấy mà. Thề là tôi không có ý gì đâu. Hạ hỏa đi nhé! Hạ hỏa đi mà. Nhé! Có chuyện nên tôi mới qua đây ấy chứ! Để tôi lấy nước cho cậu uống dập lửa nhé. Nhìn rõ cả khói đang bốc ra từ đầu cậu kìa! Để tôi lấy nước nhé!

Biết hắn đang giận nó lắm nên nó xịu mặt xuống năn nỉ hắn. Nó cười hòa giải rồi tính lấy nước cho hắn uống “dập lửa”, nhưng hắn vội nắm áo nó kéo lại. Lườm nó một cái sắc lẹm cảnh cáo, hắn tự lấy tay phải phủi đầu trông giống như đang dập lửa. Xong, hắn chìa tay ra về phía nó:

- Rồi, phần thưởng “tên đó” tặng cô là gì? Muốn chia cho tôi một nửa hay muốn khoe tôi thì mau đưa ra! Tôi buồn ngủ rồi đây!

- Ài, tưởng gì! Đây! Cho cậu một con! – Từ sau lưng, nó đưa cho hắn một con Pucca đang chu mỏ như đang hôn ai trông yêu cực.

- Hử, đây là...

- Tôi phạt anh Dương làm sao phải gấp cho tôi được con Pucca trong trò “Gấp thú” cho bằng được. Mà cậu cũng biết trò này rất ít có người gấp được. Thế mà nhé, anh ấy gấp đúng một lần là đã “câu” được, không những thế còn gấp được cả hai con trong đôi Pucca và Garu nữa này. Ta da!!

Cũng từ sau lưng, nó lấy ra thêm một con thú nhồi bông khác có tên là Garu. Nó huơ huơ trước mặt hắn con Garu đang mặt mày nhăn nhó, tức tối đến đỏ hết nửa mặt vì bị Pucca hôn. Và, tình cờ thay, hai con thú bông Pucca và Garu này chính là một cặp. Chưa – ai – có thể – gấp được hai con này thế mà anh Dương có thể gấp được.

- Anh Dương gấp xong rồi cho tôi cả hai con này. Anh ấy còn bảo tôi nếu thích ai thì đưa cho người ấy con Pucca còn tôi giữ con Garu. Tôi tặng cậu con Pucca này. Giữ kĩ nhé! – Nó cười xinh ơi là xinh trước mặt hắn.

- Hử? Vậy là... cô thích tôi à? Nếu không thì sao lại... - Hắn ấp úng. Khuôn mặt đỏ lên thấy rõ. Nhưng lần này không phải đỏ theo kiểu tức giận mà là đỏ theo kiểu ngượng ngùng.

- Hả? Cái gì... Ô, tôi có nói thế sao? Ô... ơ...!! Ê, này. Con Garu này nhìn giống cậu nhờ? Mặt đỏ lên tức giận rồi nhăn nhó như mới ăn ớt ấy. Giống cậu lúc này. Nhờ?

Nó lấp bắp nói không thành lời, vội vàng chuyển ngay đề tài khác. Nó nhanh như cắt lấy con Garu đang ôm trên tay mà đem ra so sánh với hắn. Nhưng cũng phải công nhận là... hắn giống y chang Garu, từ gương mặt tức giận nhăn nhó đến đỏ lựng vì tức tối. Giống, giống quá đi mất. Còn nó cũng y chang là Pucca vậy, lúc nào cũng nhe răng cười đến tít cả mắt, thấy Garu đi với ai hoặc bị ai đánh là tức tối đến sức mạnh ai cũng phải nể. Chắc hắn và nó là Garu và Pucca phiên bản người gốc Việt quá.

- Con khỉ! Tôi đẹp trai hơn! – Bị so sánh với nhân vật hoạt hình, hắn lập tức quên ngay cái vụ “thích thích, yêu yêu” gì đó và chuyển ngay đến cái gương xem lại mặt mình. Nó nhăn cơ hội đánh bài “chuồn” ngay tức khắc:

- Tôi thấy y chang. Cậu cứ ở đó mà soi gương xem thử đi. Tôi đi ngủ đây. Nhớ là hạ hỏa đi nhé, không đang ngủ khói bốc lên thui khét lẹt cậu đấy!

- Đứng lại!!! Cái đồ “Pucca Lẹt Đẹt”! – Hắn đang nặn cái cục mụn be bé trên mặt, thấy nó đánh bài chuồn liền lập tức gọi lại nhưng tiếc rằng không kịp. Trề môi ra, hắn tiến lại gần đầu giường cầm con Pucca nó mới để đó rồi mỉm cười – Một nụ cười đáng yêu mà thiên sứ đã dành tặng cho hắn khi hắn vừa mới chào đời.

Nụ cười của thiên thần - Đáng yêu nhưng lại rất mong manh?

Nắng lấp lánh trên cao chiếu xuyên qua ô cửa kính. Những chú chim sẻ đậu trên khung cửa sổ khẽ nhòm lên hắt đang say giấc. Mặt trời rót những tia nắng đầu tiên vào phòng hắt như là một phần thưởng dành tặng cho đứa con của Người. Hạt nắng lung linh rón rén đến bên cạnh và vuốt ve gương mặt thanh bình của hắt.

Đường như... nắng đang khẽ cười... vì ai!

Giật mình tỉnh giấc, hắt ngó quanh khắp phòng rồi nhìn xuống con Pucca bên cạnh mình. Thì ra tối hôm qua hắt đã ôm Pucca ngủ. Suy nghĩ mơn man về một thứ gì đó, hắt nhận ra... trong lòng có nhiều điều thay đổi. Hình như, trong lòng đang rất thanh thản thì phải.

“Hình như đêm qua mình ngủ ngon hơn mọi lần. Mọi hôm nửa đêm hay giật mình thức dậy mà đêm qua lại không thế, ngủ một mạch đến tận sáng. Không lẽ là nhờ con Pucca này?”

Nhíu mày nhìn con Pucca nhồi bông vẫn còn nằm trong lòng mình, hắt khẽ cười đầy yên bình. Cười vì một buổi sáng đầy nắng, đầy gió, đầy ấm áp. Cười vì con Pucca đang chu mỏ lên, và nhất là, hắt cười vì thấy nụ cười của nó hiện diện đâu đây...

Gió thổi nhẹ nhẹ, những chú chim sẽ hơi chao đảo rồi cũng cất cánh bay đi để lại nỗi vương vấn cho ô cửa kính vẫn còn vương chút bụi mờ. Nhẹ nhàng mở cửa, đón lấy làn gió sớm lành lạnh thấm dần qua từng thớ thịt, hắt ung dung thơm con Pucca một cái rồi khẽ nói:

- Chào buổi sáng, may mắn của tôi!

- Ô, cậu dậy sớm thế. Trời đẹp thế này chả lẽ phải chuyển mưa sao?

Như không tin vào đôi mắt mình, nó dụi dụi mắt rồi nhìn chăm chăm vào hắt. Trời hôm nay có thể mưa to không khi hắt vừa dậy sớm mà trên bàn còn có đồ ăn sáng nữa? Mùi vị trứng ốp-la thoang thoảng bay ngang qua mũi nó làm nó hít lấy hít để.

Cốp!

- Dừng cái trò hít hà ấy đi! Cô đâu phải con Lulu nhà hàng xóm mà cứ hít hoài vậy?

Một cái cốp thật đau vào trán nó khiến nó tỉnh cơn mê. Xoa xoa cái trán đang đỏ ửng, nó không cảm thấy đau mà trái lại, tự dưng nó thấy... hắt thật là tốt bụng. Tốt bụng vì đã làm đồ ăn sáng cho nó mà ngay cả nó cũng không biết rằng có thể ăn được hay không nữa.

Cầm chắc cái thìa trong tay, nó lưỡng lự không biết nên ăn hay không. Hắt nheo mắt nhìn nó rồi cốp một phát lên trán nó lần thứ hai. Nó đau đến chảy cả nước mắt, lấy chân đập vào chân hắt khiến hắt la oai oái:

- Chừa cái tật khoai củng đầu người khác! Tự dưng lại cốp tôi đau thế hả? – Vẫn xoa xoa cái trán đang nhức nhối đến đỏ ửng, nó oan ức nói.

- Hờ. Tại tôi chặc? Lâu lâu làm cho bữa ăn sáng mà làm như tôi bỏ thuốc độc ấy! Nếu có bị gì là này giờ tôi đâu có ăn ngon lành như thế này chứ hả?

- Ủ nhỉ!

Nhìn đĩa trứng đã vơi hết một nửa của hắt, nó mới luyến quỳnh chấp hai tay lại, cười huê với hắt. Đưa thử một miếng trứng vào miệng. Mùi vị của trứng ngay lập tức chi phối toàn bộ cơ thể của nó. Miếng đầu tiên như còn đọng lại ở đầu lưỡi, miếng thứ hai thì cứ như tan dần trong miệng. Nó nhắm mắt lại để tận hưởng một mùi vị giòn tan đọng lại ở đầu lưỡi. Mở mắt ra, nó nhìn hắt, không tiếc lời khen ngợi:

- Ngon quá! Chưa bao giờ được ăn trứng ốp-la ngon như vậy! Sao mà cậu có thể nấu được như vậy vậy? Chỉ tôi đi!

- Xề, có gì đâu mà khen ghê thế? Có muốn nịnh cũng không cần quá lộ thế đâu. Tôi thấy bình thường thôi. Chắc tại cô hay ăn mấy món cô nấu dở quá nên khi ăn của tôi nên mới... xúc động chứ gì? Hề hề!! – Đưa một miếng trứng vào miệng, hắt vuốt cằm chế giễu nó. Nó bĩu môi. Nhưng, nó hề thấy buồn hay tự ái gì cả, cũng bởi... nó nấu ăn dở tệ như lời hắt nói mà.

Thấy hần xách cặp chuẩn bị đi học, nó vội vàng nuốt vội mấy miếng trứng cuối cùng, cầm ly sữa hần chuẩn bị trên bàn, nó uống sạch nốt rồi cầm giỏ chạy theo hần. Vừa chạy, nó vừa í ới gọi với theo hần, không quên nheo mắt nhìn bầu trời xem có chuyển biến xấu nào không. Nó sợ trời mưa đột xuất vì hần hôm nay hơi bị khác thường.

Tại một góc nhỏ ở lớp Ghost...

- Khai mau! Hôm nọ mày với Hoàng Anh đã làm gì mà thái độ mày khác thường thế hả?

Nó cầm quyển vở được cuộn tròn rồi hăm he Tú Anh. Tú Anh nhìn nó với ánh mắt rưng rưng đầy thương cảm. Nó không dễ dàng bị mềm lòng nên liền cầm cuốn vở bóp cái bóp lên đầu Tú Anh.

- Đừng nói tao không nể tình bạn bè nhé bạn hiền. Mau khai! – Nó xoa xoa đầu nhỏ bạn thân rồi quát ngay bên tai Tú Anh khiến cô giật nảy lên. Những chiếc lá vàng đang cố bám trụ lấy cành cây khô khốc cũng vì thế mà giật mình rụng xuống đất.

Tú Anh kéo nó ngồi xuống, vội vàng giải thích:

- Tao đã nói là hôm nay tao sẽ kể ày nghe là tao sẽ kể. Mày làm gì mà dọa tao ghê thế? Dám nhấn tâm cầm vở đánh vào đầu tao. Bạn bè tốt quá hen? - Tú Anh gần giọng xuống, lườm nó.

- Ai kêu không kể mà cứ tao hỏi là mày cười cười như mới trúng bùa! Hỏi mày như tao thì mày có điên không? – Nó giơ tay đe dọa.

- Ờ thì... Tại vì... Mà thôi, tại tao muốn nói với mày ở căn-tin chứ bộ, có phải tao... Á!!! – Chưa để Tú Anh nói hết thì nó đã kéo cô đi.

- Thế thì đi mau! Chần chờ cái gì? Để trống vô lớp rồi mới xuống căn-tin chắc?

Quán Chuky, cách đây hai ngày trước...

[Theo lời kể của Tú Anh]

Quán Chuky nằm trên một con đường tấp nập đầy nắng và gió. Nhờ hương hoa phong lan luôn ngát hương thơm khiến nơi đây đã trở thành một điểm hẹn thường xuyên cho các đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Hiện tại, tôi đang đứng trước cửa của quán nước này nhưng không phải mang thân phận của một cô gái đang có hẹn hò tình cảm với một chàng trai mà là một cô gái đang hẹn hò chờ... đánh nhau thì đúng hơn.

Chuyện cũng không có gì là to tát hết. Tất cả cũng chỉ tại con bạn cực kì thân, thân đến mức độ lúc nào gặp nhau là nó cũng móc đũa, đá xoáy, trêu chọc tôi – Nguyễn Hoàng My.

Chỉ vì nó trêu tôi với Hoàng Anh – một người tôi cũng “hơi hơi” có cảm tình nên tôi mới cầm quyển vở chọi nó xong vô tình ném trúng Hoàng Anh nên cố sự với ra thế này đây. Cậu ấy hẹn tôi ra Chuky với giọng điệu đanh thép lắm, tôi sợ sau vụ này, ác cảm giữa tôi và cậu ấy chắc chắn sẽ tăng lên mặc dù tôi đã nói chuyện với cậu ấy được mấy lần. Ôi...!!!

Chần chờ đi tới đi lui rồi nhìn vào quán, tôi lưỡng lự không biết làm thế nào. Nãy giờ tôi đã nhìn cậu ấy đang ngồi trong đó sau lớp cửa kính dày của cửa tiệm đúng 21 lần rồi. Cậu ấy đến sớm thế không biết. Nhìn cậu ấy lúc này thật bắt mắt ghê gớm. Áo thun trắng đơn giản với hình mặt cười ở giữa cộng thêm cái quần đen làm cho cậu ấy không nổi nhưng vẫn trội giữa các đôi tình nhân.

Không vào thật không được mà! Cứ coi như không toàn vẹn trở về nhưng được ngồi cạnh cậu ấy thì thật... sung sướng không gì bằng. Nhất là sao tôi chịu nổi khi mấy đứa con gái đang nhìn Hoàng Anh với đôi mắt thèm muốn thế kia chứ. Thật là... Đã có bạn trai mà còn muốn Hoàng Anh “của tôi” nữa chứ.

Tôi hít một hơi lấy hết can đảm rồi đẩy cửa bước vào. Chân tôi run rẩy tiến lại gần Hoàng Anh, từng mạch máu cứ giật giật lên tưởng như sắp bị vỡ đến nơi vậy.

- Chào. Cậu đến sớm... thế? – Thấy cậu ấy nhìn tôi, tim tôi đập loạn lên, miệng tôi cứ thế nói không ra chữ.

- Ủ, tôi muốn đến sớm để... chuẩn bị! – Cậu ấy nói khá nhẹ nhàng nhưng chữ cuối lại nhấn mạnh khiến tim tôi đang yên ổn lại giật thót lên.

- Được rồi, cậu muốn làm gì thì làm nhanh lên! Muốn chém, muốn giết hay gì gì đó thì tùy. Cậu cứ lấp lửng thế tôi lên tim mà chết bây giờ. – Tôi lớn giọng quát lên vì cứ thế này chắc tim tôi loạn lên mà chết mất. Ai kêu cậu ấy cứ nhìn tôi với ánh mắt... hình như là dịu dàng làm gì? Mà hình như tôi lớn tiếng quá thì phải, nếu không mấy người trong quán nhìn tôi làm gì? Cho xin đi, làm gì nhìn tôi hoài thế?

- O, chém giết gì? Sao lại chém giết cậu chứ? – Hoàng Anh hỏi với con mắt vô tội vạ và vẻ mặt cực kì ngây thơ. Ôi, con tim của tôi...

- Không phải cậu muốn đánh tôi vì tôi cầm võ ném cậu là gì? Giả ngây thơ lừa tình thiên hạ đấy hả? – Tôi tức mình quát thêm một lần nữa. Cậu ấy nhăn mặt lại, hai hàng chân mày xô vào nhau. Cậu ấy nhìn tôi suy nghĩ gì đó rồi đập bàn đứng lên, miệng khê nhích lên trông rất ranh ma.

- Cậu mới giả ngây thơ lừa tình thiên hạ thì có. Bộ tôi có nói tôi hẹn cậu tới đây để đánh cậu vì cái việc nhỏ như con thỏ đang ăn cỏ chắc? Tôi hẹn cậu tới đây chứ tôi kêu xử lí cậu lúc nào? Có cậu tự biên tự diễn thì có.

- O, vậy là sao? Vậy cậu hẹn tôi ra đây làm gì? – Tôi nhìn cậu ấy với đôi mắt ngây thơ của tôi. Tôi dám cá là tôi lúc này nhìn còn vô tội hơn cả cậu ấy gấp trăm lần.

- Ờ tôi... - Cậu ấy ấp úng rồi kéo ghế ngồi xuống. Có phải tại tôi hay không mà tại sao tôi lại thấy cậu ấy thoáng đỏ mặt thế này? Cậu ấy gãi đầu, gãi tai một hồi rồi tự dưng nắm lấy tay tôi làm tôi giật bắn người. Ôi, sao cái tên này cứ dày dạn trái tim tôi thế này?

- Bỏ tay ra! Cậu bị sao thế này? – Tôi vội rút tay lại vì xấu hổ, không quên đánh đá la cậu ấy. Hành động này của tôi khiến các cặp trong quán phải quay ngoắt lại nhìn.

- Làm ơn... thử hẹn hò với tôi được không? Chỉ một tháng... à không... một tuần thôi! Thử hẹn hò thôi! Nhé!

Từng câu, từng chữ cậu ấy nói ra thật sự rất ngất quăng nhưng tôi lại nghe rất rõ. Rõ đến từng chữ. Mặt cậu ấy đỏ bừng lên, tôi có cảm giác cậu ấy không hề trêu đùa tôi thì phải. Tự dưng mọi thứ xung quanh tôi mờ dần đi rồi biến mất như một làn khói mờ ảo. Mọi thứ từ bàn ghế, ly nước, những chậu hoa phong lan bé xinh,... tất cả đều biến mất để lại xung quanh là một bức tường màu trắng chỉ có tôi và cậu ấy – Hoàng Anh.

Tim tôi lại đập loạn lên, những mạch máu li ti cứ như đang nhảy nhót trong cơ thể tôi. Não tôi không còn điều khiển các hành động của tôi nữa. Bằng chứng là hiện tại, miệng tôi đang nói ra những điều mà não tôi đang can ngăn:

- Cậu... thích tôi sao? Tôi... tôi... Cậu... thích tôi à?

Áp úng, ngượng ngùng hơn cả Hoàng Anh, tôi nói ra những từ lộn tùng phèo chả ra câu gì hết. Tôi nghĩ Hoàng Anh muốn hẹn hò với tôi chắc là vì muốn trả thù tôi. Quen tôi để khi tôi nói thích cậu ấy, Hoàng Anh sẽ đá tôi khiến tôi phải đau khổ. Cậu ấy muốn trả thù tôi vì tội tôi ném quyển vở ngay đầu cậu ấy.

Nếu không thì chắc cũng là do cậu ấy mới bị... bồ đá và muốn tôi làm bạn gái cậu ấy để cậu ấy chọc tức cô bạn gái cũ. Đúng không nhỉ? Nhưng chắc là không vì ai có thể đá Hoàng Anh – một hot boy hạng ba của trường, người có biệt danh là Smile Boy để đến với người khác được. Cậu ấy quá hoàn hảo, hoàn hảo như một bức tranh do thiên sứ thuần khiết vẽ nên. Cậu ấy là một thiên sứ mang một nụ cười sát thủ, cậu ấy không thể thích một đứa quậy như quỷ giống tôi được. Là đùa thôi.

- Đừng nghĩ tôi đang đùa với cậu. Tôi thật sự muốn làm bạn trai của cậu. Thật đấy! Nếu cậu không thích tôi thì... chỉ cần hẹn với tôi một tuần thôi, chấp nhận làm bạn gái tôi chỉ một tuần thôi. Thế là tôi vui lắm rồi. Tôi... Cậu làm ơn đi mà...!

Như đọc được suy nghĩ của tôi, cậu ấy nói với gương mặt rất thật lòng. Giọng điệu của cậu ấy không hề có một tí gì mang hàm ý mỉa mai, trêu đùa hay có ác ý cả. Nếu đây là giả thì cậu ấy thật sự là một diễn viên tài ba.

Trong khi đầu tôi vẫn còn lơ lửng trên mây vì ánh mắt chân thành của Hoàng Anh thì cậu ấy đã đứng lên rồi nắm chặt tay tôi, cậu ấy nhẹ nhàng kéo tay tôi lại rồi đặt lên nó một nụ hôn. Nhẹ nhàng nhưng lại làm tôi phải vương vấn. Bởi vì... nó quá nhanh mà.

Mọi người xung quanh vỗ tay náo nhiệt, vừa vỗ, họ vừa hét to: “Chấp nhận đi, chấp nhận đi...”. Họ tưởng Hoàng Anh cầu hôn tôi chắc? Ôi trời...

Tự dưng đèn trong quán Chuky tắt hết, người phục vụ ở đâu mang ra ba cây nến lung linh trên một chân nến chạm khắc kiểu cổ điển, đơn giản nhưng lại rất hợp với phong cách quán Chuky và đặc biệt là rất hợp với không khí hiện tại – Lãng mạn đến ngất ngây.

Tim tôi muốn bể ra rồi, tự dưng lại hôn vào tay tôi chứ. Cứ như hoàng tử cầu hôn công chúa vậy. Ngại thật!

Từ đằng sau, Hoàng Anh đưa ra một bó hoa hồng nhung. Hồng nhung là loại hoa tôi thích nhất vì hồng nhung mang một màu đỏ thắm bí ẩn, trông kiêu sa đến lạnh lùng. Cậu ấy đến gần tôi, áp mặt cậu ấy lại gần mặt tôi, khẽ trao cho tôi bó hoa được bọc kiếng màu xung quanh với dây nơ đỏ kim tuyến, Hoàng Anh thì thầm:

- Một tuần thôi! Làm ơn...! Tôi thật sự... thích cậu... Thích cậu từ khi mới gặp cậu. Thật đấy. Làm ơn... Chỉ một tuần thôi mà. Coi như tôi cầu xin cậu vậy. Được không? Đừng từ chối mà!

Tôi... Trời ạ... Đừng nhấn tâm lừa tình con tim tôi như vậy chứ. Trái tim tôi không còn nghe theo tôi nữa rồi, hiện tại đầu óc tôi cứ quay cuồng, hồn tôi thì lang lang theo tiếng nhạc du dương đang phát ra. Tôi...

Tự dưng mọi thứ xung quanh tôi mờ dần đi, chúng mờ dần, mờ dần. Tiếng huyền náo từ mọi người ngày càng nhỏ dần đi. Mọi thứ xung quanh tôi dần im bật rồi tối đen. Tôi ngất đi mất rồi. Nhưng... tôi nhớ rõ là trước khi ngất đi, tôi đã ngã xuống và Hoàng Anh nhanh như cắt đã đỡ lấy tôi rồi nhanh chóng bế tôi ra ngoài. Gương mặt cậu ấy lo lắng thật sự chứ không phải đùa giỡn.

Tôi còn nhớ, trước khi bản năng tôi bắt đầu vô ý thức, tôi đã ôm chặt lấy cổ cậu ấy rồi khẽ thì thầm:

- Tôi... cũng thích cậu... Thật đó!

...

23. Chương 23

ĐẾN SAU VÀ NGUY CƠ

Tú Anh mơ màng kể lại, đôi mắt cô nhìn lơ đãng vào chiếc lá đang buông mình rơi xuống nền đất lạnh lẽo. Mặt cô đỏ bừng lên theo từng nhịp đập của con tim.

- Một hồi sau tao tỉnh dậy thì thấy đang ngồi trong xe hơi của Hoàng Anh còn cậu ấy thì nhìn tao chăm chăm. Rồi phần còn lại thì mày tự vận dụng đầu óc đi nhé...

Tú Anh lấp lửng kêu nó tự thân vận động suy nghĩ, nhìn con bạn thân biểu hiện như thế thì nó cũng biết sau đó là thế nào rồi. Hoàng Anh nắm chặt lấy Tú Anh rồi nói thích cô ấy thật lòng chứ không phải đùa giỡn. Rồi Tú Anh sẽ ngượng ngùng đến đỏ cả mặt rồi e thẹn nói là cô cũng thích Hoàng Anh ngay từ lần đầu gặp cậu ấy cũng y chang lần đầu cậu ấy gặp Tú Anh rồi họ quyết định “thử” hẹn hò với nhau.

Nó ngược mặt lên trời rồi suy nghĩ các diễn biến tiếp theo về câu truyện “tình cảm” của Tú Anh và Hoàng Anh. Bất chợt tiếng chuông vào lớp vang lên kéo hồn nó về thực tại. Vội vàng kéo Tú Anh chạy về lớp, vừa chạy, nó vừa trêu Tú Anh:

- Từ giờ Tú Anh đã có chủ, Hoàng My không dám bắt nạt Tú Anh nữa đâu kéo “chồng” Tú Anh oán My biến dạng mất. Tú Anh hen!

- Đồ quý, chồng chồng vợ vợ cái gì chứ?

Thời gian trôi qua kéo theo muôn màu sắc mới. Buồn có, vui có, ghen có, giận hờn có,... khiến nó và hấn bị cuốn theo với bao nhiêu điều rắc rối để rồi nhận ra thì tình cảm trong hấn đối với nó đang lớn dần theo năm tháng. Nhưng, hấn vẫn không chịu nhận rằng hấn đã thích nó.

Thay vào đó hấn càng khoái chọc nó, cố tình gần gũi với Thủy Băng để trêu tức nó thậm chí nhiều khi hấn còn thẳng tay giáng vào đầu nó vài cái “cốp” đau điếng.

Nó thì vẫn vậy. Tình yêu nó dành cho hấn vẫn không hề thay đổi thậm chí là còn to lớn hơn từng ngày. Nhìn hấn thân mật, gần gũi với Thủy Băng, hay đấu khẩu với nó, hay cốp đầu nó, hay xỏ xiên nó làm nó cảm thấy đau và trống rỗng ghê gớm. Nó thầm ước... giá như có thể quên được hấn, chấp nhận chịu thua Thủy Băng thì có lẽ lòng nó đã không phải nặng trĩu đến thế này.

Ước gì...!

...

...

...

...

Thời gian trôi qua, lại tiếp tục trôi qua. Chẳng mấy chốc đã đến ngày trường nó – Trường Angle School tổng kết Học Kỳ I...

- AAAAA!!!!!! Tao được học sinh tiên tiến nè Tú Anh!!!! Ồi mẹ ơi, con đang tỉnh hay đang mơ thế này?

Nó hét lên khi nhìn vào bảng thông báo của trường. Nó được học sinh tiên tiến – Một kết quả mà ngay cả trong mơ nó cũng không thể ngờ được. Nó lấy tay nhéo vào má mình, đau, tất nhiên là đau rồi vì nó làm gì mơ đâu. Như vẫn chưa tin vào hiện thực, nó nhờ Tú Anh tán thật mạnh vào mặt mình. Dĩ nhiên, được một ngày con bạn thân “nhờ vả” thì sao dám từ chối, Tú Anh bậm môi đắc ý rồi tiện tay lấy cuốn từ điển dày cộp đang cầm trên tay phang mạnh vào đầu nó.

Và đến lúc này, nó đã chắc chắn là nó không hề mơ.

- Mày sướng ná, được học sinh tiên tiến. Thế này thì vô học kì II là học ngon lành rồi. Tao bị trung bình này, không biết về nhà phải ăn nói làm sao với bama đây. Ồi, chết tôi!!! Biết thế tao cũng nhờ Hoàng Anh dạy tao học như mày nhờ Quân vậy. Huhuhuhu!!!

Tú Anh trề môi khốc thầm cho cái số “quạ mỏ” của mình. Cô ước là tại sao không nhớ ra thiên tài toàn học – Hoàng Anh đang hiện hữu trước mặt cô chứ. Nếu cô nhờ Hoàng Anh dạy học thì chắc chắn cô phải từ khá trở lên chứ không cam phận học sinh trung bình thế này đâu.

Nó thì khỏi nói, hếch mũi lên dương dương tự đắc với kết quả của mình trước những con mắt đang ngăm ngăm ghen tị và thâm thương của lũ bạn cùng lớp. Trong lớp có mình nó là đạt được học sinh tiên tiến, tại sao có mình nó thì thành tích học tập của lớp Ghost trước giờ ra sao thì mọi người cũng biết rõ quá rồi đấy. Vì thế có thể nói, việc nó đạt được học sinh tiên tiến là một điều đáng ghi vào kỉ lục ghi-nét trước sự ngỡ ngàng của học sinh trong trường đặc biệt là tất cả các thầy cô.

Nó đi về lớp với gương mặt ngạo nghễ. Nhìn những cơn gió thoáng bay trong ánh nắng, nó nhớ ngày này cách đây 1 tháng – Cái ngày mà nó phải chịu sự “giáo dục” của một tên “quỷ già” để rồi nó được học sinh khá như ngày hôm nay.

::: :::

Ngày này cách đây một tháng, khi nhìn vào tờ lịch thân quen để trên bàn học, nó hoảng hốt nhận ra là đã bước qua giữa tháng 11 – Đồng nghĩa với việc chỉ còn một tháng nữa là thi học kì I rồi. Thế mà nó vẫn chưa chuẩn bị gì cả, chưa kể đến là vốn kiến thức của nó bị hổng từ hồi lớp mười rồi, mà càng học thì càng rồi. Thế nên nó không thêm quan tâm tới bài vở nữa mà thay vào đó là quậy, quậy như quỷ.

Nhưng, khi bố mẹ nó qua đời, nó đã hứa với bố mẹ nó sẽ chăm chỉ học tập và cố gắng đạt được danh hiệu cao nhất. Suốt học kì qua, công nhận thì nó quậy thì có quậy thật nhưng nó cũng đã cố gắng nghe giảng và làm bài tập về nhà. Nhưng mà đã nói là nó bị mất căn bản từ trước rồi nên kiến thức của nó bây giờ cứ như mây đen xám xịt vậy. Nó vẫn còn lơ ngơ lắm.

Vì thế, nó đã quyết định sẽ nhờ hấn giúp đỡ nó trong việc ôn bài để thi học kì I này. Dù gì hấn cũng trong lớp IQ - Lớp đứng đầu toàn trường về trình độ học vấn. Và, hấn cũng thông minh, giỏi giang chả kém gì mấy đứa một sách trong lớp đó. Hấn có ghen từ bố mẹ hấn mà.

Dĩ nhiên là nhờ hấn dạy cho nó học không đơn giản rồi. Nó phải năn nỉ hấn, mua bao nhiêu là bánh kem dâu socola – Loại hấn thích mà hấn vẫn không đồng ý. Chỉ khi nó nói là nó đã hứa với bố mẹ nó là sẽ chăm chỉ học tập để bố mẹ nó dưới tuổi vàng được vui lòng thì hấn mới thay đổi thái độ rồi miễn cưỡng dạy học cho nó.

Trong suốt thời gian dạy học thì những cái “cốp” đau điếng hấn dành cho nó không thể thiếu vì đầu óc chậm tiêu không thể tả. Có khi chờ nó giải một bài phương trình đơn giản của cấp II mà hấn phải đau đốn tự trách bản thân: “Mình có sai lầm khi dạy học cho bà My này không trời? Sao mình để mềm lòng thế không biết nữa!”

Nhưng, trước đó là vậy. Bây giờ thì các bài toán lớp 11 đối với nó không thành vấn đề nữa. Trước dự “chỉ giáo” của “ông thầy” khó tính thì nó đã có thể giải các bài toán nâng ột cách dễ dàng. Không những thế mà các bài vật lý, hóa học,... do được “ông thầy” chỉ cho cách học rất dễ hiểu nên nó cũng có thể làm một cách ngon ơ. Chỉ có nhiều bài hơi khó nên nó không thể làm thôi, nhưng mà như vậy cũng là quá đủ đối với một đứa hồng kiến thức nặng như nó rồi.

Một tháng trời dạy học cho nó, ngắm nhìn những lúc nó ngủ gật, những lúc nó nhăn nhó đến chảy cả nước mắt vì bị hấn kị, tự dưng... hấn thấy nó đáng yêu, đáng yêu như một con mèo ngốc vậy. Đến bây giờ, tình cảm thật sự của hấn đang nghiêng về phía nó – Nguyễn Hoàng My, người mà hấn đã từng tuyên bố là “kẻ thù không đội trời chung”.

Nhận ra, nhận ra rồi!!!

Tình yêu sẽ đến vào lúc con người ta không để ý tới...

Khi đó, họ sẽ bàng hoàng khi nhận ra tình cảm thật của mình...

-
- Này, em làm gì mà cứ cười như bị ma ám thế hả? – Một cái cốp đầu đầy yêu thương từ “ai đó”.
 - A, anh Dương? Anh dám cốp đầu em hả? Grr...!! – Nó gần mặt với anh Dương. Anh Dương khề cười rồi xoa xoa đầu nó, anh nói với giọng đầy quan tâm pha chút giễu cợt:
 - Ai kêu em để hồn lơ lửng trên mây chứ. Anh chỉ kéo nó xuống thôi mà. Này, đi ra canteen uống nước với anh! Phải chúc mừng vì em từ học sinh trung bình lên học sinh khá chứ.
 - Anh biết rồi đấy hả? Phải có quà tặng em đấy nhé! – Nó tíu mắt lại rồi đưa tay ra đòi quà. Anh Dương nhú mày rồi kéo tay nó đi:
 - Rồi thì quà, suốt ngày đòi quà như mấy nhóc tì lên ba ấy. Đi ra canteen với anh. Anh có hai món quà tặng nhóc của anh đây này!
 - Ôi, thích thế! Yêu anh nhất quả đất đấy!

Nó khoác tay anh đi dưới ánh nắng lung linh, huyền ảo, giữa những tiếng cười và lời khen của mọi người:

- Anh em họ thân thiết với nhau thật! Đáng yêu quá! Thật là đáng ghen tị mà!!!
- Nó và anh cũng chỉ cười khì khì rồi bỏ ngoài tai. Họ cũng chả biết từ đâu mà tất cả học sinh đến các giáo viên trong trường đều biết nó và anh quen biết nhau, đã thế, bọn họ còn nói anh và nó là anh em ruột nữa kìa (?)

Nó với anh cười nói trong ánh nắng dịu dàng, từng cơn gió thoảng bay, những chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống, xoay tròn trong làn gió rồi đáp xuống nền xi-măng xám xịt đầy hơi lạnh.

Khuất sau hàng cây dẫn về canteen, có một người khẽ nhìn theo dáng nó và anh Dương đang đi khuất với ánh mắt tức giận pha lẫn buồn bã. Người ấy nắm chặt tay mình lại khiến hai tờ giấy nhỏ có ghi dòng chữ “Toy Story 3 – Suất chiếu: 21 giờ vào ngày...” bị nhàu nát trong bàn tay đang giận dữ ấy.

Đay nghiến nhìn vào hai tấm vé xem phim, người con trai ấy tức giận nhét một cách thô bạo vào túi. Nhìn nó và anh đang vui vẻ cười nói trong canteen, người ấy lầm bầm, văng mấy lời nói thô tục:

- Khốn kiếp! Uống công tôi dạy học cho cô thế mà cô đạt được học sinh khá thì lại đi ăn mừng với tên đó trước! Thật chả hiểu sao tôi lại đi mua vé xem phim tính rủ cô tuần sau đi xem tiện thể chúc mừng cô chứ? Đã vậy thì coi như tôi đã quá ngu ngốc vậy!

Thì ra là hấn. Hấn quay đầu, bỏ đi một cách kiêu ngạo. Nhưng, trong lòng hấn thì cứ phùng phực như có ngọn lửa đang đốt cháy tim, gan hấn vậy. Các mạch máu nóng chảy dồn dập rồi tập trung về phía chân hấn khiến hấn bước đi một cách nặng nề.

Đang đi, hấn bỗng ngoái cổ lại nhìn về hướng canteen – Nơi có nó và anh. Đôi mắt hấn dường như đang có một làn sương trắng như mây trời bao phủ, nhìn khắp nơi cũng chỉ thấy một màu trắng, một màu tuyết vọng luôn đi theo hấn.

Lắc đầu thật mạnh, hấn cố gạt hình bóng nó đang nói chuyện vui vẻ với anh Dương qua một bên rồi chạy thật nhanh về lớp. Nhưng... những hình ảnh hấn cố gạt ra thì trong chốc lát lại nhanh chóng ùa về trong đầu hấn khiến hấn như nghệt thở.

Chợt nhìn em xa xăm với, tôi đây phải khóc hay cười?

Lại là lần sau cuối tôi đây biết vui hay buồn.

Bởi tôi đến sau một người.

Bởi tôi đến sau người ta.

Thế nên lời yêu tôi chưa bao giờ được nói...

- Cái này tặng em. Tặng em vì em từ học sinh trung bình hạnh kiểm trung bình thành học sinh khá hạnh kiểm tốt.

Anh Dương đưa cho nó một hộp quà được gói bằng giấy lụa màu đen, họa tiết xung quanh là những đôi cánh trắng to đang giang rộng. Vừa mới nhìn hộp quà phía ngoài là nó thích mê rồi, chưa kể đến dây ruy-băng được gấp, xếp vô cùng khéo léo để ra một hình đầu lâu nữa. Nó tròn to mắt ngạc nhiên trông vô cùng thích thú:

- Woa~ Hộp quà này là do anh tự làm đúng không? Anh làm sao để ra được cái hình đầu lâu thế này? Đẹp thế!

Anh mỉm cười nhìn nó. Hộp quà này khác người cũng y như nó. Chưa bao giờ có ai tặng quà cho người khác mà lại tặng trong giấy gói màu đen, nơ xếp thành hình đầu lâu màu trắng cả, quan điểm của mọi người là giấy gói và hình đầu lâu như anh tặng nó là một điềm xui. Nhưng, anh vẫn tặng cho nó, vì anh biết nó thích nhất là hai màu đen – trắng, cánh thiên thần và đầu lâu.

- Tìm tòi mãi mới ra cái kiểu gấp từ ruy-băng ra hình đầu lâu cho cô đấy. Cực khổ cho tôi lắm đấy nhá!

- Em biết anh Dương là vô đối mà! Hỏi sao em yêu anh nhất!

Nó đang hí hoáy mở hộp quà ra vì anh Dương đã kêu nó là mở ngay đi. Nó vừa cố gắng mở để không làm ảnh hưởng tới cái ruy-băng hình đầu lâu trên hộp quà kia vừa “nịnh đầm” anh. Anh Dương trẻ môi ra rồi đá đầu nó:

- Thế yêu anh nhất còn Quân em không yêu hả?

- Á, anh nói cái kiểu gì đấy? Yêu gì chứ? Em...m làm gì yêu cái tên đó chứ? Anh... Ya! Anh tính trêu em đấy hở?

Nó đỏ mắt, ấp úng hết lên. Được thể, anh Dương càng trêu già:

- Làm gì ghê thế? Anh đùa thôi mà! Nếu không phải thì sao em lại đỏ mặt? Nghi lắm nhớ!

- Ô, điện thoại di động. Anh tặng em thứ mắc tiền thế?

Nó vội vàng mở quà thật nhanh rồi đánh trống lảng qua chuyện đó. Nó rất bất ngờ vì anh lại tặng nó một chiếc điện thoại di động – Iphone 3G giống y chang hần.

- Có bao nhiêu đâu. Anh thấy em không có di động nên làm gì cũng khổ. Muốn gọi điện cho em cũng chẳng được nên anh mua tặng em.

- Nhưng mắc lắm, em không lấy đâu. Làm sao mà em có thể nhận một món quà giá những mười mấy triệu chứ?

- Em không lấy thì anh đem đi vất đấy! Anh không thích xài loại này nên có giữ cũng bằng thừa. Vất nhé!

- Á, cái gì? Anh điên hả? Để em cầm cho. Nhưng mà... em chỉ cầm hộ anh thôi đấy. Khi nào em mua điện thoại rẻ hơn thì em trả cho anh. Được không?

Nó vội vàng chụp lấy cái điện thoại vì thấy anh đang định cầm vất vô thùng rác cạnh canteen. Anh nhếch môi cười đều “Đã trúng kế của mình, con bé dễ tin người thật. Minh đâu có bị bệnh mà vất mười mấy triệu vô thùng rác chứ. Khà khà!”

- Anh lưu số anh vô rồi đấy, khi nào nhớ anh thì cứ gọi. Xài điện thoại này thì nhớ cẩn thận nhé!

- Biết rồi. Khi nào em mua điện thoại rẻ hơn sẽ trả cho anh, không bị trầy xước đâu mà lo.

Nó mân mê cái điện thoại trong tay. Anh nhìn nó một hồi rồi khẽ lấy từ trong túi ra hai cái vé để trước mặt nó:

- Đây! Em đi Anh với anh không?

- Cái gì cơ? Anh nói sao? Đi Anh?

24. Chương 24

**** TẠM BIỆT HOÀNG MY ****

Là anh sai! Anh xin lỗi!

Chúc em hạnh phúc bên người em chọn!

Gió thoáng bay. Hai tấm vé anh dương cầm trên tay khẽ rung rinh trong gió. Nó trợn tròn mắt, lặp lại câu hỏi lần nữa:

- Đi Anh là sao ạ? Ý anh là...

- Ý anh là em đi Anh với anh! Thế thôi, có gì mà không hiểu nào?

Anh Dương đưa tay gõ nhẹ lên đầu nó. Nó trề môi, tay gõ cộp cộp lên mặt bàn:

- Thì ai chẳng biết. Mà tự dưng đi qua Anh làm gì? Em còn có một năm lớp 12 nữa thôi mà...

- Thì đây này...

Anh Dương nhìn chằm chằm nó rồi nói với nó cái gì đó khiến nó cười tí mắt, nó tự đánh vô đầu mình mấy cái rồi tự trách sao mình lại khờ thế.

Nắng lên nhờ gió tỏa tia sáng vào đôi gò má hồng của nó. Nụ cười nó long lanh dưới ánh nắng, đôi mắt anh trong veo như một viên kim cương rắn chắc. Chim hót trên cành cây, rộn ràng như xuân đang đến...

.

Trên đường từ trường về nhà , nó khoác tay anh Dương đi, môi nó và anh không ngớt nụ cười.

Tại một công viên gần đó, có nắng, có gió, có chim ca nô đùa và có cả... tiếng “bạn nào đó” đang “tỏ tình”:

- Ê, tối mai đi coi phim với tôi không...? Không được, cứ như đang hâm dọa...

Hắn đưa tấm vé xem phim ra đằng trước như đang mời ai đó. Thì ra là hắn đang tập trước để tối nay rủ nó mai xem phim. Từ nãy giờ hắn cố gắng tập nói mãi mà vẫn không được. Tên này coi thể mà nhát gan!

- Mình lừa tình hoài mà sao đến con bé này thì lại... Không được! Không để cho lão Dương cướp nó được. Phải cố gắng!

Hắn đành mặt lại quyết tâm tập “mời” nó đi xem phim. Nhấp một ngụm nước, hắn tiếp tục “tập kịch” lần thứ n 1

- Hoàng My này, hôm nay trời đẹp quá nhờ, gió mát rười rượi, hoa muôn sắc, chim thì hót rộn ràng. Mai chắc nó còn đẹp hơn, thật uổng phí nếu như mai chúng mình không đi coi phim... Không được!! Sến quá! Nó nôn tại chỗ à xem... Nghĩ câu khác...

- Nhóc này, hôm nay trời đẹp quá phải không? Nắng ấm, hoa nở khoe sắc, chim hót rộn trên cành. Chắc nó đang chúc mừng em được học sinh khá đấy...

- Bố mẹ đưa nào copy y xì câu của tao chỉnh sửa một tí đấy? Sến thể mà cũng nói được à? Ồ kìa...

Hắn đang tập thì nghe ai đó nói y chang mấy lời giống hắn lúc nãy, hắn lù lù quay lại thì mới phát hiện “cặp tình nhân” đang tiến vô công viên và có “văn chương sến rượi” ấy là của...

- Anh Dương! Thế mai đi rồi á? Có sớm không?

- Sớm gì? Tuần này em được nghỉ học thì phải tranh thủ đi chứ? Đâu phải lúc nào tổng kết học kì I xong mà nhà trường lại cho học sinh nghỉ học chứ. Nhà trường đang tạo cơ hội cho em đi Anh còn gì. Về chuẩn bị hành lý, sáng mai anh qua, mười giờ là bay nên phải đến sớm hơn một tí.

“Đi Anh? Thế là sao?”

Nhận ra đó là nó và anh Dương, hắn vội vàng núp sau cái cây cổ thụ, hắn sợ bị nó phát hiện là đang tập nói để “hẹn hò” nên hắn phải lẩn nhanh. Núp sau cái cây, hắn nghe loáng thoáng hai người họ đang bàn về chuyện đi Anh, đi em gì đó, hắn bậm môi suy nghĩ.

- Em biết rồi mà! Để tí về em nói cho quân nữa. Cậu ấy ở nhà một mình kể cũng tội nghiệp...

Nó chau mày khi nghĩ đến hắn. Bỗng dưng...

- Này, đi Anh là thế nào?

Từ chỗ núp, hắn thối má đến điên người, khi nghe nó nói để hắn ở nhà một mình tự dưng lòng hắn thất lại. Không giữ nổi bình tĩnh, hắn nhảy ra rồi nói to khiến nó và anh giật cả mình.

- O ơ, em/cậu ở đây à? – Nó và anh đồng thanh.

- Đồng thanh quá nhờ? Thần giao cách cảm quá nhờ? Hai người đang bàn chuyện gì mà có... ờ... ờ... À, có tôi trong đó? Nói mau.

Hắn tức tối giậm chân bùm bụp xuống đất, nó trợn mắt nhìn anh Dương rồi nhìn về phía hắn. Nó và anh không hẹn mà cùng che miệng cười nức nở vì thấy hành động của hắn lúc này – trẻ con và yêu không tả được.

Hắn thấy hai người họ cười, như trêu tức hắn, hắn càng giận dữ hơn, môi hắn trề ra, mặt xù xuống:

- Cười gì chứ? Nói mau!

Nó một tay che miệng, từ từ đi lại gần hắn. Nó hồ hởi khoe hắn, không quên khoác vai hắn tỏ rõ sự vui mừng đang hiện hữu:

- Mai tôi đi Anh đấy Quân!

- Gì, Anh gì cơ?

- Thì là đi anh, đi qua Anh với anh Dương!

- Gì...? Đi... đi với anh Dương á?

- Ủ, mai ra sân bay, trường mình được nghỉ một tuần mà, đi Anh chơi cho đã!!!

Bỗng dưng hấn lặng đi, nét mặt tối hấn. Nó không hay biết gì chạy ra đùa giỡn với anh Dương. Anh Dương xoa nhẹ đầu nó, véo má nó rồi nói bằng chất giọng yêu thương:

- Mau về sớm sắp xếp hành lí đi! Mai anh qua sớm đây!

- Vâng! Về thôi Quân!

Nó hồ hởi kéo tay hấn về, không biết vì sao mà tự dưng lòng hấn lại rối bời, tay chân quỳnh quáng, vội vàng nắm chặt lấy tay nó, hấn xiết chặt như đang sợ chỉ cần bỏ tay ra, nó sẽ như một làn khói bay vụt mất. Giọng run run, tay run run, gương mặt cũng run run, hấn nói trong lòng môi run run:

- Đừng đi! Làm ơn... Đừng đi mà!

- Sao cơ? Hả? Đi đâu? – Mặt nó nghệt ra, nó chả hiểu cái mô tê gì ắt giáp gì hết.

- Đừng đi Anh! Được... không? Đừng... bỏ tôi lại...! Làm ơn...!

Hấn cúi mặt xuống, hấn chưa bao giờ nghĩ lại có ngày hấn lại phải nói những câu sến thế này. Nhưng, chả hiểu sao khi nó nói sẽ đi Anh luôn với anh Dương, hấn đau đớn, quặn quại. Mặc cho nó nghĩ thế nào, hấn vẫn phải nói.

Hai hàng chân mày nó xich lại gần nhau. “Sao thế nhỉ?”. Nó cười tươi rồi khoác vai hấn:

- Không được đâu! Anh Dương mua vé rồi. Với lại tôi qua đó thăm ba mẹ của anh Dương nữa. Yên tâm, tôi không có bỏ cậu lại một mình đâu. Không có tôi, cậu phải sống tốt đấy nhé! Đừng về khuya quá, cố gắng ăn uống đầy đủ, đừng bỏ bữa như lúc trước. Nhé!

Hấn ngược mắt lên nhìn nó, mắt hấn sắc lại, gương mặt đanh lên. Đôi mắt hấn cứ như đang nuốt chửng lấy nó. Hấn quay đầu nhìn anh Dương đang đứng đằng sau với đôi mắt lạnh lẽo, xong, hấn lại nhìn nó. Hấn nói cứ như đang rít qua kẽ răng, giọng hấn trầm xuống hấn:

- Được! Vậy thì cô đi đi! Đi luôn đừng bao giờ về. Đừng để tôi nhìn thấy mặt cô! Không có cô tôi đỡ ngứa mắt, có cô ở bên cạnh tôi cũng chả thấy khác gì. Cô lúc nào cũng gây phiền nhiễu, cô đi rồi... **TÔI THẤY RẤT HẠNH PHÚC!!**

Hấn nhấn mạnh từng chữ, từng câu. Lòng hấn đau khi nói ra những lời ngược với trái tim hấn. Hấn nói đến đâu, tim nó đau đến đâu, từng chữ hấn nói như một con dao bay thẳng vào người nó, chui tận sâu vào bên trong và rạch nát cả lòng nó. Nó thở dồn dập, mặt nó tái đi. Nó ngược mắt lên nhìn hấn, mắt ngân ngấn nước, nó cố không để nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Nó hét lên:

- Được! Vậy tôi sẽ đi, tao sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa! Tôi thề đấy! tôi sẽ không bao giờ về lại nhà của cậu nữa! Xin lỗi vì trong thời gian qua đã làm cậu thấy chướng. **TÔI XIN LỖI!** Được chưa? Từ giờ tôi sẽ đi ra khỏi cuộc đời của cậu. Được chưa?

Cố ngăn cho nước mắt không được rơi nhưng sao nó lại không làm được? Nước mắt nó rơi rồi, như cơn mưa đầu mùa mang đầy sự lạnh lẽo và cô đơn vậy. Nó bặm môi, lau thật nhanh nước mắt, nó nhìn hấn lần cuối rồi chạy đi. Không quên gằn giọng vào tai hấn “Xin lỗi, một lần nữa!”

- My! Chờ anh với! Cẩn thận té bây giờ! – Anh Dương hoảng hốt chạy theo nó, sợ nó rơi vào tình trạng hỗn loạn thì nguy. Đi ngang qua hấn, anh Dương tức giận – Cậu thật là quá đáng! Nó mà bị gì, tôi sẽ giết chết cậu!

Anh Dương vừa đi khỏi, hấn thần người ngồi gục xuống bãi cỏ. Một giọt nước long lanh trên khóe mắt hấn, hấn hét lên, hấn liên tiếp lấy tay mình đập vào thân cây cổ thụ, máu từ tay hấn rơm rớm chảy ra. Dường chính bàn tay đang rơm rớm máu vì nó, hấn lấy trong túi ra hai tờ giấy xem phim mà dự định sẽ rủ nó đi

vào ngày mai. Xé tan cả hai vé xem phim với thái độ vừa tức, vừa đau, vừa buồn xen lẫn cả thất vọng, hẫng buông tay để những mảnh của tờ giấy bay đi trong làn gió.

Lặng đi năm phút, hẫng đứng lên, vô hồn bước đi khỏi công viên. “Hoàng My, xin lỗi, xin lỗi cô vì tôi đã nói ra những điều ngược với trái tim mình! Tôi xin lỗi!”

Gió thổi, lá rơi, thời gian như chậm lại...

Lê bước trên con đường dài, lòng ai đó nhói đau...

- My, em không sao chứ?

- Không sao! Em chỉ thấy trong lòng có chút thất vọng thôi. Cứ nghĩ rằng mình đã không còn gây phiền toái cũng như phiền phức đến cậu ấy nữa. Ai dè... Em... em sẽ không xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa, không bao giờ đâu. Em sẽ cố gắng quên cậu ấy! Cậu ấy rất đáng ghét! Em ghét cậu ấy lắm, ghét lắm anh Dương ơi! Huhuhuhu...!!!

Nó òa khóc nức nở. anh Dương khẽ thở dài rồi ôm nó vào lòng, đưa tay ra vuốt lọn tóc mềm mượt của nó, anh vỗ vai nó an ủi:

- Ủ, quên Quân đi! Nó không thích em đâu! Quên đi!

.
. .
.

Tối khuya, hẫng về trong tình trạng đã có hơi men rượu. Chập choạng bước vô nhà, tối om. Nheo mắt nhìn hết cả căn nhà, hẫng thở dài. “Chắc bỏ đi rồi, qua nhà anh Dương chẳng? Hầy, mặc nó!”

Không gian vắng lặng, yên tĩnh đến rùng rợn. Từng hơi thở, từng mạch máu trong hẫng giữa đêm khuya nghe rõ mồn một. Những giọt máu li ti khẽ nhỏ giọt trong người hẫng nặng nề như muốn vỡ toang. Cuống họng hẫng đắng nghét, tim đập yếu ớt như không còn sự sống. Lê đôi bàn chân nặng trĩu bước lên cầu thang, hẫng vô phòng sau tiếng cửa đóng cái “Rầm” nghe khô khan và cộc lốc.

Trong căn phòng đối diện, một căn phòng tối đen, không quạt, không một chút ánh sáng cũng như không một tiếng nói, yên tĩnh đến náo nức. Ánh trăng nhẹ nhàng hui hắt ánh sáng lẻ loi vào người nó, nó ngồi bệt xuống một góc phòng gần giường ngủ, áp tay lên đầu gối ngồi khóc nức nở. Nó khóc vì hẫng, vì những lời nói lúc chiều và còn vì tiếng đóng cửa khô khan, khó chịu ấy. Nó khóc...

Năm phút...

Mười lăm phút...

Nửa tiếng...

Một tiếng trôi qua...

Nó nhớ lại lần đầu gặp hẫng, cái ngày nó gặp hẫng ở sân trường trong tình trạng cái bãi cỏ sau trường tan hoang đến độ ông bảo vệ tưởng nó phá khiến nó bị phạt kiểm điểm. Cái ngày nó đến nhà hẫng. Cái ngày hai đứa cãi nhau khiến nó bị ốm vì dầm mưa, hẫng chăm sóc nó. Cái ngày nó và hẫng đi chợ đêm. Cái ngày...

Nhiều, nhiều kí ức chợt ùa về trong nó. Nó vừa khóc đó lại cười ngay. Nó cười vì nhớ đến lúc hẫng giận dữ, lúc hẫng chầu mỏ, lúc hẫng xỉ mặt. Đáng yêu lắm!

Nó ngược mặt nhìn lên cửa sổ, ánh trăng vẫn nhuộm lên gương mặt đầy nước mắt của nó một màu vàng ấm áp nhưng cô đơn. Nó chùi nước mắt đi, vô hồn nói:

- Thủy Băng à! Tôi sẽ đi ra khỏi cuộc đời Quân. Vì vậy, cậu hãy thay tôi chăm sóc cậu ấy nhé!

Nó đứng lên rồi tiến về tủ quần áo, cho quần áo vào va-li, nó lại khóc...

...

Hắn bật dậy, nghe tiếng động ở phòng nó, hắn nhồm dậy mà không hiểu vì sao. Hắn lại thở dài. Hôm nay, hắn thở dài quá nhiều rồi thì phải...

...

Nó và hắn, hai người ở hai căn phòng khác nhau, hai suy nghĩ khác nhau nhưng cùng hướng tới một vấn đề...

Sáng, nó vẫn ngồi đó, trên chiếc giường thân quen. Chậm chạp một cách uể oải, nó ngược đầu nhìn lên cái đồng hồ treo trên tường. “Bảy giờ 30’ rồi, còn hai tiếng nữa là máy bay cất cánh!”. Nó thở dài, nước long lanh khóe mắt. Nó cầm con Garu rồi nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn học. “Tôi giao con Garu này lại cho cậu. Cậu hãy trao cho Thủy Băng hoặc người cậu yêu mến sau này!”

Vội vã, nó xách va-li rời khỏi phòng.

Xuống cầu thang, nó thấy hắn đang ngồi ăn sáng ở nhà ăn. Lòng nó tự dưng thất lại, nó run run tiến đến gần hắn:

- Quân!

Hắn ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn nó như thay câu trả lời. Nó hơi co lại khi thấy ánh mắt này. Hít một hơi thật sâu, nó mỉm cười trong 6rat61 giả tạo:

- Ồ ừm... Tạm biệt cậu nhé...! Tôi đi đây. Tôi sẽ không về đây nữa đâu, cậu cứ yên tâm là tôi sẽ không còn gây phiền phức cho cậu nữa. Cậu... cố gắng đừng về khuya... quá... Đừng đánh nhau cũng như đừng quậy phá nữa... Cố gắng học hành và thường xuyên gọi điện cho bố mẹ cậu... nhé! Tôi... dizzzz... đâyzzzz...

Những câu cuối cùng nó không thể nào ngăn cho nước mắt đừng rơi nữa, nó nói lạc đi trong tiếng khóc, cố gắng kìm lại giọng, nó chào hắn rồi xách va-li chạy thật nhanh ra khỏi đây.

Hãy nó khóc, tim hắn đau. Thấy nó chạy đi, tim hắn mạch bảo hãy đứng lên và kéo nó vào lòng, nhưng, tay chân hắn lại buống bình một cách ngu ngốc. Thế là... hắn đã để nó tuột mất khỏi đôi tay hắn rồi...

Nó mở cửa chạy ra ngoài. Đứng yên lặng một vài giây, nó quay đầu lại nhìn ngôi nhà thứ hai đầy yêu thương của nó, ngôi nhà có nước mắt, có sự ghen ghét, nhưng cũng có nhiều tiếng cười xen lẫn hờn giận. Nó òa lên khóc. “Tạm biệt, tao sẽ nhớ mày lắm. Quân à, dấu sao đi nữa thì cậu vẫn là người yêu đầu tiên của tôi! Good bye... my first love!!

Nó bỏ đi, đi trên con đường sớm vắng tanh không một người.

Gió thổi, lá rơi, nắng hắt lên khuôn mặt nó màu vàng cô đơn...

...

Lặng yên trên ghế, nước mắt ai đó khẽ long lanh. Hình như, hắn đang khóc thì phải...

25. Chương 25

Có tiếng gọi cửa, hắn lau nước mắt đang còn vương trên kẽ mi đi rồi chậm chạp vô hồn bước ra. Là Thủy Băng, là Tú Anh, là Hoàng Anh, là Kiệt và có cả... anh Dương nữa.

- Hoàng My đâu rồi? Kêu nó nhanh lên! – Anh Dương giục.

- Đi rồi! – Hắn hờ hững đáp.

- Gì? Đi đâu? – Năm người cùng hét la lên.

- Đi ra sân bay chứ đâu. Hối ngu vậy! – Hắn nói xúc xiểm.

- Cậu... - Hoàng Anh.

- Đi từ lúc nào? Tôi tưởng cậu ấy chờ anh Dương tới rồi mới đi chứ! – Tú Anh.

- Để anh ra sân bay trước, bọn em đi sau nhé. Để anh tìm My! – Anh Dương

- Vâng! – Đồng thanh.

Anh Dương phóng xe hơi đầy va-li đi. Còn lại hân và bốn người – Tú Anh, Thủy Băng, Kiệt và Hoàng anh.

- Thôi, chắc My đi hóng mát ấy mà. Cậu mau thay đồ rồi đi luôn đi!

Kiệt nói hân, hân liếc mắt về phía khác rồi nói cách chả mặ mà lắ.

- Không rảnh, con nhiều việc. Đi mau, tôi muốn ngủ. Hân nói một câu cộc lốc thế rồi đóng sầm cổng bước vào nhà. Bốn người đứng ngoài trố mắt nhìn nhau. Thủy băng nhú mày:

- Thôi, bọn mình đi đi. Chắc anh Quân với My nói chuyện với nhau suốt hôm qua rồi!

- Ủ, chắc vậy...

...

Bốn người họ đi lên xe của Kiệt rồi tiến tới sân bay. Ai cũng im lặng vì không có nó...

.

.

.

- Hoàng My!!

Khi thấy nó, bốn người cùng reo lên rồi vỗ tay với nó. Nó mỉm cười vỗ tay đáp lại. Bọn họ chỉ nói chuyện một tí với nhau thôi vì nó và anh Dương phải lên phòng chờ để chờ máy bay đáp xuống bây giờ. Mười giờ kém 25' rồi, mười giờ đúng nó sẽ đi anh. Trong lúc chờ đám của Tú Anh tới, nó và anh Dương đã vô để gửi hành lý rồi. Sau đó nó và anh đi ra chờ đám Tú Anh tới. Từ nhà nó đến sân bay khá xa mà...

- Anh dương đi nhé! Anh không về Việt Nam nữa, em nhớ anh lắm.

Tú Anh thút thít. Cả bọn ôm bụng cười. Nó cũng cười nhưng chỉ là cho có lệ thôi. Hôm nay nó ít nói, đa số anh Dương toàn nói hộ thôi...

Trước khi vô phòng chờ, nó kéo Tú Anh ra một góc:

- Nhớ giữ Quân cẩn thận nhé. Đừng bỏ rơi cậu ấy như lúc trước nữa!

- Hơ, cậu làm sao mà cứ như đi luôn thế?

- Hi, tôi đi đây!

Nó lắng câu hỏi của Thủy Băng rồi chạy vô với anh dương. Anh và nó tiến vô trong rồi khuất sau cửa ra vô. Cả đám bên ngoài hét lên:

- Thượng lộ bình anh nhé... anh Dương!!

Nó bên trong dù đang rất buồn nhưng vẫn phải làm bằ cười:

- Tsb bọn nó, mình đây thì chả chúc toàn chúc cho anh Dương. Cả hai tên kia cũng mê trai rồi hả?

...

Có tiếng máy bay. Hân vội vàng từ trong phòng bay chạy ra lan can. Hân ngược lên nhìn chiếc máy bay đó với khuôn mặt luyến tiếc, hối hận, xót xa. Hân chụm hai tay lại rồi hét to:

- Tạm biệt Hoàng My! Chúc cô hạnh phúc bên người cô chọn. Good bye my love

~~!!!!!!!

Ngồi bệt xuống nền gạch bông lạnh, hân cười trong khi những giọt nước mắt vẫn còn lắ...

Ngày hôm qua tiễn em trên con đường lá bay

Những tiếng đàn của mưa buồn biết mấy
Nhìn vào đôi mắt nâu
Những nụ cười gượng vui
Muốn ôm chầm lấy em nhưng lại thôi...
...Rồi lại mơ thấy em
Những giấc mộng giữa đêm
Anh cố chạy đến bên... mà xa mãi
Lại đưa cao cánh tay
Mà không sao với lấy
Chỉ trông thấy hình bóng nhạt nhòa.

Một ngày trôi qua với hân trong sự quần quai, hối hận...

Suốt cả ngày nay, hân ủ rũ ngồi trên giường với gương mặt vô hồn. Cầm chặt con Garu – con gấu bông của nó trong tay, hân cắn chặt môi:

- Xin lỗi vì đã để mày phải một mình. Chỉ vì tao mà chủ nhân của mày phải bỏ mày ở lại. Tao... xin lỗi...!!

Nước mắt hân rơi vào con Garu. Từ lúc nào hân bỗng trở nên yếu đuối thế này? Lúc Thủy Băng bỏ hân để đi theo người khác, hân chỉ thấy tức, hột hăng đến mức chỉ muốn đập phá tất cả chứ không yếu đuối đến mức phải rơi nước mắt thế này.

Tình cảm lúc trước của hân dành cho Thủy Băng có thật sự là tình yêu không?

Ngã xuống giường, hân nhớ đến nó. Nó xuất hiện trong đầu hân chầm chầm, chầm chậm và rõ nét như một cuốn phim quay chậm. Lúc nó cười, lúc nó khóc, lúc nó nhăn mặt, chu mỏ vì bị hân cốc đầu, lúc nó cười với một gương mặt đều và nụ cười quỷ sứ,... Tất cả mọi thứ chạy qua đầu hân lúc bấy giờ chỉ toàn là nó – một con bé mà hân rất, rất ghét. Ghét từ lần đầu gặp. Ngay tại trong nhà này.

Nhưng, hình như “ghét của nào thì trao của ấy” không bao giờ sai thì phải! Trái lại nó lại đúng đến mức con người chúng ta phải đặt “?” vì sự đúng đắn đến mức đáng nghi hoặc của nó.

Bật cười, hân cười trong khi nước mắt cứ rơi nhen ngào không thành tiếng. Hân cười vì nhớ lại những kí ức ngọt ngào trải qua bên cạnh nó trong suốt một năm qua. Hân khóc chỉ vì... bên cạnh hân không còn nó nữa rồi. Không còn ai chăm sóc, không còn ai quan tâm, không còn ai hỏi thăm, và nhất là không còn ai cãi nhau với hân để tạo niềm vui nho nhỏ trong chuỗi ngày vô sắc của hân nữa rồi.

Người ấy đã đi rồi! Người ấy đi mang theo cả một khoảng trời đầy hạnh phúc của hân. Hân lại vô hồn nữa rồi!

.....

Lấy tay lau nhẹ nước mắt. Hân cầm cả hai con Garu và Pucca xuống giường. Hân tiến vô phòng nó. À không, căn phòng đã từng là của nó mới đúng! Đặt người lên giường nó, khẽ vuốt lên tấm nệm chỗ nó đã từng nằm, hân cố gắng tìm lại hơi ấm còn sót lại từ nó.

... Một đêm dài... 12h khuya... Thời gian chạy chậm lại, tiếng đồng hồ chạy vang lên. Từng nhịp... Từng nhịp... nghe sao mà náo nức.

Anh – 5.00 pm

Nó với anh Dương đi dạo chơi trên con phố tấp nập người. Nó cảm thấy rất háo hức, với nó, mọi thứ quanh đây trông thật lạ lẫm. Khác nhau từ ngôn ngữ, khác nhau về khí hậu và đặc biệt hơn cả là, khác vì hôm nay người đi chung với nó là anh chứ không phải hân như mọi khi.

- Á anh Dương! – Nó kéo tay anh Dương lại rồi kéo qua một xe hàng. – Đẹp chưa này! Mua làm quà tặng cho bọn chơi chơi Kiệt, Hoàng Anh, Tú Anh và Thủy Băng chắc mấy nường ấy thích lắm ấy. Em mua nhé!

- Ủ mua đi! Nhưng đừng phung phí quá đấy nhé! Em cứ lựa đi, anh đi lên trên mua đồ ăn! – Anh Dương nói rồi quay người rảo đến hàng ăn phía trước.

Còn lại nó. Nó tíu mắt lại nhào tới xe bán hàng lựa lựa, chọn chọn. Khi đã lựa xong bốn món quà vô cùng ưng ý dành cho Kiệt, Hoàng Anh, Tú Anh và Thủy Băng và nhiều bánh kẹo khác cho bọn bạn trong lớp rồi thì nó mới bắt đầu cảm thấy lòng nó có cái gì đó rất nặng nề. “Thế còn cậu ấy thì sao nhỉ? Mình có nên...”

Đôi mắt nó thoáng nhuộm một màu trầm buồn. Gương mặt khẽ cúi xuống, ngược mặt lên, đập ngay vào mắt nó là một thứ ánh sáng nhẹ nhàng nhưng rất chói.

Ánh nắng khẽ chiếu xuyên qua vật có ánh sáng nhẹ ấy tạo thành một thứ ánh sáng cầu vồng bảy màu nhẹ nhàng, thuần khiết và đầy cảm xúc.

Một nụ cười khẽ lấp ló trong ngọn gió vô tình đang lướt qua. Đẹp!

Hai ngày...

Ba ngày...

Năm ngày...

Năm ngày đã trôi qua đồng nghĩa với việc nó đã đi Anh được năm ngày và cũng đồng nghĩa với việc hân nhớ nó trong sự dằn vặt, đau đớn của sự tội cùng cũng đã được năm ngày.

Năm ngày nay, hân không ăn uống, không đi đâu mà chỉ ngồi lì trong phòng với bóng tối bao trùm lấy cơ thể. Hân cứ ngồi thế chả khác nào tượng đá. Phải chăng... đấy là cách hân tự dằn vặt mình...

...

Trà Sữa Violet – 2.00 pm.

Một cửa hàng đậm chất violet. Màu tím trang nhã là tone chủ đạo của quán Trà Sữa này với mọi đồ vật khác cũng đa phần là màu tím. Với cách trang trí, bày biện, giá cả phải chăng cùng màu tím nhạt, bắt mắt đã làm cho quán Trà Sữa ở đây trở thành một điểm hẹn lý tưởng cho các bạn học sinh, sinh viên tới lui. Và tất nhiên, cũng không thể vắng mặt các “anh, chị đại” của chúng ta rồi.

- Chắc tôi chết mất! Cả tuần nay được nghỉ học, con My cũng không có ở đây. Buồn muốn die bật ngựa.

Tú Anh cầm ly trà sữa socola nâu đen trong tay rồi nói với gương mặt sầu sầu. Bên cạnh là Kiệt, Hoàng Anh và Thủy Băng cũng chả lấy làm vui vẻ gì. Kiệt sau khi đã cố gắng hút mấy hạt trân châu vào miệng rồi mới bắt đầu nói. Trông bạn Kiệt có vẻ là bức tức nhất.

- Hừ. Cậu nói lại đi nhé! Chả phải suốt mấy hôm nay cậu đi chơi với Hoàng Anh suốt là gì? Còn dám nói chán sao? Từ hồi nó bị cậu bỏ bùa yêu đến giờ, lúc nào hai người cũng đi kè kè với nhau như hình với bóng. Bực bỏ xừ đi!

- Gì! Ai bỏ bùa yêu chứ? Cậu nói lại đi nhé! – Tú Anh bức tức đốp lại.

- Thôi thôi cho can. Biết là Tú Anh và Hoàng Anh đi chơi với nhau nhưng mà thiếu Quân và My thì cũng chán lắm chứ! Quân gọi điện mãi mà chẳng thấy bắt máy. Không biết có sao không nữa...

Thủy Băng hắt nhẹ một hơi. Không khí phút chốc bao trùm trong yên lặng. Như không chấp nhận cái không khí này, Kiệt liền móc điện thoại trong túi ra và gọi cho hân.

- Gì? – Vẫn với cái tư thế ngồi tự kỉ như mọi hôm, hân bắt máy rồi nói như có lệ.

- Gì gì cái đầu mày! Mau ra Trà Sữa Violet nhanh. Tụi tao chờ đấy!

- Ủ, cũng được!

Hắn trả lời một cách uể oải. Đứng dậy cũng với một cách vô cùng uể oải, hắn lại uể oải lết vô phòng tắm “tắm tốt” lại. Hắn đi ra khỏi nhà mà không “trang điểm” như mọi khi. Lạ thật!

- Gì? Nói mau tao còn về! – Hắn quăng cái chìa khóa xe lên trên bàn của tụi Kiệt rồi kéo ghế ngồi xuống!

- Mày làm gì mà phải nóng! Mấy hôm nay chả thấy mặt mũi tắm hơi mày đâu nên muốn gọi mày ra tắm sự ấy mà! Hề hề!

Kiệt nhăn răng ra cười trông đến mà nham nhở rồi nháy mắt với Thủy Băng. Thủy Băng như hiểu ý, cô kéo hắn lại gần mình:

- Hoàng My đi rồi anh cũng lặn luôn hả? Bộ nhốt mình trong phòng mà nhớ cô ấy hay sao thế?

Thủy Băng nói nửa đùa nửa thật, nửa châm chọc nửa cảnh cáo khiến hắn khẽ giật giật lên vì bị nói trúng tim đen. Hắn vội vàng xoa tay liên hồi:

- Làm gì mà nhớ con bé ấy chứ! Nó đi anh càng mừng ấy!

Hắn thốt ra câu nói ấy khiến cả không gian như chùng xuống. Mỗi người tự dừng lại mang một tâm trạng khác nhau không thể lý giải được. Hắn thì vẫn thế, vẫn mang một màu xám xịt u ám đến tận thê lương.

Tú Anh khẽ thở một hơi dài rồi chống cằm nhìn ra cửa sổ, nơi có chậu hoa violet tím tím đặt trên bậu cửa, cô mơ màng nói:

- Hoa violet đẹp nhỉ? Nhỏ Hoàng My thích hoa này lắm! Nó thích màu đen, trắng nhưng cũng rất thích màu tím. Màu tím nhạt - màu của sự lãng mạn, hoa violet giản dị nhưng thuần khiết, mỏng manh nhưng cao đẹp. Hầy...

- Chẹp chẹp. Cái này là My nói hay nàng nói thế hả? Sao mà lai láng đầy triết lý thế? – Hoàng Anh tôm toe nhảy vô. – Này, coi chừng nước mắt chảy ra vì nhớ cô bạn thân yêu vầu bây giờ đấy. Há há!

- Êo, mắc gì mà lại nhớ nó đến nỗi phải khóc chứ! Ngày mốt nó về rồi cơ mà!

Tú Anh đập cái “cốp” vô đầu Hoàng Anh. Kiệt và Thủy Băng cũng nhảy vô trêu đùa họ. Nhưng, họ nào biết rằng họ đang “bỏ rơi” một người đang cứng như tượng đá với một con tim đang bị vỡ nát chứ.

- Cậu... cậu nói cái gì cơ? – Hắn lắp bắp nói. Tim thót lại.

- Sao? Tôi nói gì? – Tú Anh hỏi lại và nhìn hắn đầy ngạc nhiên.

- Cậu kêu... ngày mốt Hoàng My về à? Sao lại...

- O... Không phải à? Hôm bữa nó nói với bọn tôi là nhân nhà trường nghỉ học một tuần, anh Dương rủ nó qua Anh để thăm bố mẹ anh Dương rồi quay về mà. Thế nó nói cậu thế nào? – Tú Anh nheo nheo mắt chả hiểu sự gì. Hoàng Anh, Kiệt và Thủy Băng cũng nhai nhao lên...

- O... Thế không phải con bé ấy đi luôn sao? – Hắn nói trong vô hồn, toàn thân hắn cứ giật giật lên.

- Diên à... - Bốn cái miệng cùng đồng thanh. – Cậu ấy nói sẽ cố về thật sớm, trước sinh nhật cậu một ngày để kịp chuẩn bị cho cậu mà! – Tú Anh lại chau mày.

KẾT!

Hắn kéo ghế bước ra ngoài. Đầu óc hắn trống rỗng...

...

Vù... Vù.....

Hắn phóng xe đi thật nhanh, chạy bạt cả gió. Tốc độ bây giờ là bạn của hắn. Gió cứ đập vô mặt hắn đến đau rát. Thì ra... tất cả chỉ là hiểu lầm. Chỉ vì hắn hiểu lầm là nó đi luôn nên hắn vô cớ chửi nó, kêu nó đừng bao giờ quay lại nhà hắn nữa. Là tại hắn...

Giá như...

Giá như anh nghe kĩ hơn thì có lẽ em đã không bỏ đi trong lạnh nhạt...

Giá như lúc em đi anh nắm chặt lấy tay em mà nói: “Anh thích em!” thì có lẽ đã ngăn được bước chân em...

Giá như anh dừng cảm hơn thì có lẽ hiện giờ em vẫn đang bên cạnh anh như lúc xưa...

Giá như...

Trong căn phòng tối đen, lại chỉ có hắn và những giọt nước mắt đang âm thầm chảy ngược vô trong tim.

Sao mà lại đau thế này?

Có gió mưa từng cơn trong lòng, bóng ai xa tầm tay

Đêm quất quây mình anh cô đơn, khóc vì em bước đi

Đếm tiếng mưa ngoài hiên vô tình, nghe cay đôi mắt buồn

Gió cuốn theo dòng đời ngược xuôi, khiến phút giây lạnh căm...

Giờ có anh ngồi nhớ dĩ vãng, giờ có anh ngồi mơ

Giờ có anh ngồi khóc, bao đêm cô đơn nghe tiếng mưa âm thầm

Vì em yêu ra đi, vì đôi ta chia ly

Hạnh phúc có không người ơi?

Tìm kiếm bao ngày tháng, tìm kiếm bóng hình ai

Tìm kiếm trong hồi ức, khi đôi ta chung bước trên con đường

Giờ cơn mưa rơi rơi, mà vì sao hôm nay

Chỉ riêng bóng anh mong chờ...

- Mưa kí ức -

To Be Continued...

26. Chương 26

Món Quà Dành Cho Thiên Thần

[Part 1]

Thượng đế yêu thiên thần – Đó là điều chắc chắn!

Người sẽ dành tặng cho đứa con của người món quà tuyệt nhất!

-oOo-

“Nó kêu nó sẽ cố về sớm hơn một ngày để chuẩn bị kịp sinh nhật cậu vào hôm sau...”

Từng câu, từng chữ, từng từ của Tú Anh nói ra cứ đâm sâu vô trái tim hắn. Ôm chặt, ôm thật chặt con Garu và Pucca vào trong lòng, hắn thẫn thờ nằm trên giường nó.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu từ khi nó đi Anh...

Tại nhà của anh Dương – Anh: 10.30 pm.

- Em chuẩn bị hành lý đi về đây à? – Anh Dương tựa trước cửa phòng nó, hay tay khoanh trước ngực rồi.

Nó cúi thu dọn hành lý, miệng trả lời nhưng vẫn không ngẩng lên. Nó đang sắp xếp thật cẩn thận mấy món quà mua riêng cho nhóm Kiệt, nhất là... hần. Nó phải để thật cẩn thận không bị bẹp hết thì nguy.

- Vâng, Anh kém Việt Nam những bảy tiếng đồng hồ cơ mà. Em phải về thật sớm chứ... - Nó nói nhưng phảng phất trong đó là sự buồn bã.

- Hầy. Sinh nhật nhóc Quân chứ gì? Mai mấy giờ em ra sân bay?

- À, mai 11.30 em ra sân bay. Hầy, chắc cũng chả còn dịp để gặp anh nữa đâu nhỉ? Anh ở lại đây luôn àm phải không? – Nó nhìn anh, đôi mắt ngân ngấn lệ.

- Ôi cái con bé này!!! Yên tâm, khi nào nhớ anh, cứ alo cho anh một tiếng, anh sẽ mua vé bay về Việt Nam cho em yêu anh ngay.

- Thôi, thôi. Em sợ chị dâu ghen lắm. Khi nào đám cưới nhớ mời em đấy. Hahaha!

Anh Dương đã có bạn gái! Bạn gái anh là người gốc Anh, tên cô ấy là Maria Sanpana, cô ấy rất dễ thương, đôi mắt màu xanh biển rất dễ mến. Tính tình thì khỏi phải nói, đảm đang, hiền lành, thật thà, vui vẻ và thân thiện. Hôm nọ anh dẫn cô ấy đi chơi sân dĩa giới thiệu với nó. Nó nhanh chóng trở thành bạn của Maria vì tính hai người khá hợp nhau.

Lúc về, nó đề anh ra mà đánh vì cái tội đã có bạn gái mà còn dám giấu nó. Tất nhiên là nếu không có cuộc gọi điện chúc ngủ ngon của Maria và sự can thiệp của bố mẹ anh thì anh đã bị “tàn phai nhan sắc” mất rồi.

Nó còn vui hơn khi biết là đột về nước lần này của anh thì anh sẽ ở lại tiếp quản công ty của bố mẹ và có ý định sẽ đính hôn với Maria trong thời gian sớm nhất khi anh ổn định lại việc ở công ty.

Anh Dương chắc chắn sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Một cái kết thúc thật tốt đẹp như hoàng tử hoàng tử và nàng công chúa xinh đẹp trong truyện cổ tích.

Còn nó, khi quay trở về Việt Nam, nó sẽ trở lại với hình hài một cô bé lọ lem không nơi nương tựa. Hoàng tử trong mơ của nó đã nhả tâm đuối nó đi rồi, không cần đến nó nữa rồi. Cô bé lọ lem chỉ biết mỉm cười, nuốt nước mắt và tủi hổ vào trong mà cầu chúc cho chàng hoàng tử và nàng công chúa kiều diễm, xinh đẹp sẽ được hạnh phúc bên nhau trọn đời.

.
. .

Ngày thần thờ nhìn mây trôi làm bạn...

Ánh trăng đêm khao khát nắng tươi hồng...

Một ngày mới lại đến. Ngày thay cho đêm, mặt trời thế chỗ trăng vàng. Bầu trời bắt đầu vực lên một màu vàng cam – màu của bình minh, màu của sương sớm và màu của một sự hy vọng mới.

Ngày mới – Ngày của một niềm vui mới!

Hần – Trịnh Minh Quân. Học sinh của lớp IQ trường Angle School, là một Hot boy no.1 của trường. Tính tình kiêu căng, ngạo mạn, cặp hết cô này đến cô khác [Do sự chia tay đột ngột của cô bạn gái] thì giờ đây lại ngồi ủ rũ, thất thần như một người thực vật. Là do sự ganh ghét, cộc cằn của hần hay là do nó nói quá lấp lửng?

Hần đã ghi trong nhật ký của hần như thế này:

Mưa mang em đến với anh.

Và. Nắng mang em đi khỏi anh.

Em thích mưa. Còn anh thì lại rất thích nắng.

Em là Mưa. Mưa lúc nào cũng muốn xuất hiện cùng với Nắng, được cùng Nắng vui đùa, được Nắng yêu thương, quan tâm. Nhưng chính anh là Nắng. Nắng đã khinh thường sự xuất hiện của Mưa, ghét bỏ Mưa. Nắng đã dùng những tia nắng quyền uy để dập tắt Mưa mỗi khi Mưa chột đồ tới, tất cả nhằm xua đuổi Mưa đi. Để đến một khi Mưa đi rồi, đi rất xa để tìm đến một Ánh Nắng mới, một Ánh Nắng ấm áp, tràn đầy lòng người rồi thì Nắng mới hối hận. Hối hận vì giờ đây, Mưa đã không còn thuộc về Nắng nữa...

Nắng nhận ra... Nắng đã yêu Mưa. Yêu rất nhiều!

...

- Em đi nhé! Anh với Chị Maria nhớ đám cưới nhanh thật là nhanh để em còn có cơ hội đi Anh lần nữa đấy!

Nó đẩy vali buồn bã nói với anh Dương và Maria. Anh Dương quay qua thông dịch lại cho Maria vì cô không biết tiếng Việt, cô chỉ biết nói một ít nhưng chậm lắm. Nghe anh Dương nói lại bằng tiếng Anh, cô cười một cách tinh quái rồi nói lại. Anh Dương giải nghĩa lại cho nó:

- Maria nói là sẽ đám cưới ở Việt Nam nên em chả còn cơ hội nào nữa đâu. Hahahah!!!!

- Hai người ranh thế hả? Hừ!

...

Gửi hành lý rồi đi ra nói chuyện với nhau thêm một tí nữa thì nó phải vô phòng chờ để chuẩn bị bay. Nó chào tạm biệt anh Dương và Maria rồi với đôi mắt ngấn nước, nó đi thật nhanh vào phòng chờ. Bất chợt Maria chụp lại tay nó, nó ngạc nhiên nhìn cô. Maria khẽ mỉm cười rồi thì thầm vào tai nó điều gì đó bằng tiếng Việt.

Nó tròn tròn mắt lên nhìn Maria. Vì Maria nói tiếng Việt không chuẩn lắm nên nó không hiểu hay là vì lý do khác?

Gió và nắng khẽ mơn man trên làn môi của Maria. Cô cười, một nụ cười tươi, nụ cười cô không khác gì sự rực rỡ của ánh nắng nhưng ấm áp, yêu thương đầy nhân hậu của ánh trăng vàng...

...

Máy bay bắt đầu cất cánh... Nó cứ suy nghĩ mãi về câu nói của Maria... Dù cô ấy nói tiếng Việt chưa chuẩn và cũng không rõ từ lắm nhưng nó vẫn hiểu. Lại một điều là nó lại hiểu. Lại nhỉ?

Phải chăng đây cũng là một sự kì lạ khác của số phận?

...

Chiều – 6.30 pm.

Ngồi trong phòng khách, hần lại bắt đầu nhớ đến nó. Nhớ cái cảnh nó bắt đầu chính thức ở nhà hần, nó đã dọn dẹp nhà, vừa dọn nó vừa hát bài Siêu Nhân Gao. Đã thế lúc hần đang coi hoạt hình Siêu nhân, nó đứng coi làm sao chần ngay trước màn hình làm hần phải lấy lon coca ném vào nó...

Toong...!

Nước mắt lại rơi, nước mắt hần rơi từng giọt trên mặt bàn.

Sao lại thế này?

“Hôm nay là sinh nhật tôi đấy! Cậu có còn nhớ đến không? Đáng lẽ cậu đã ở đây và có lẽ đang chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật thật đặc biệt cho tôi như lời Tú Anh nói phải không? Giá như tôi không nói câu đó, giá như tôi không ghen tuông vô cớ, giá như tôi bình tĩnh hơn thì có lẽ mọi việc đã là như thế. Thế mà giờ đây... Có lẽ cậu sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa như chính tôi đã nói đúng không? Giá như tôi đừng nói cậu rất phiền phức, đừng bao giờ quay lại nhà tôi và cũng đừng bao giờ để tôi thấy mặt cậu nữa thì có lẽ tôi và cậu vẫn đang rất ồn ào như mọi ngày nhỉ? Tại tôi... Tất cả là tại tôi thì tôi trách ai bây giờ...? Tại tôiiii...”

Hần bắt đầu khóc to hơn. Hần yếu đuối quá nhỉ? Ừ thì yếu đuối, nhưng mà... Khi mình nhận ra mình không yêu người con gái ấy như mình tưởng, chỉ là cùng lớn lên bên nhau rồi nảy sinh ra tình cảm anh em nhưng

lại ngộ nhận thành tình yêu thật sự. Giờ đây khi biết mình yêu người khác, yêu thật sự, mà chính mình lại làm cho người ấy phải bỏ đi thì sự yếu đuối ấy không đáng bị chê cười.

Tính Toong...

Tiếng chuông cửa nhà hân vang lên. Tim hân tự dừng lại “thịch” một cái. Lòng hân như lâng lâng, tim hân như đang vui mừng kiêu gị ấy.

“Là cậu ấy! Cậu ấy về thật sao?”

Vội vàng phóng vô phòng vệ sinh lau mặt. Hân chạy như bay ra ngoài sân. Gần đến cổng, hân cố trấn tĩnh lại mình, hân đi từ từ lại nhưng gương mặt vẫn không giấu nổi vẻ vui mừng, nhẹ nhõm.

Bàn tay run run mở khóa cổng, cả toàn thân hân bỗng giật lên khi mở cổng ra. Hân he hé nhìn được người sau cửa là cong ái khi thấy bộ quần áo con gái người ấy đang mặc. Tim hân chợt nhảy căng lên, hân nuốt nước bọt trong trạng thái nhẹ nhàng khi phát hiện ra cô gái đó có mang theo quà và bao nhiêu là đồ ăn khác.

- Cậu về thật rồi sao!

Không giấu nổi vẻ vui mừng, hân mở toang cổng ra rồi nói với giọng vui mừng không kìm nén, hân vui đến nỗi muốn nhảy vào ôm nó nữa đây.

Nhưng...

- Chúc mừng sinh nhật anh nhé! Happy birthday!

- O...

Ngước mặt lên, hân cảm thấy như toàn thân bất động, mắt hân hoa lên, tim như ngừng đập, mũi như ngừng thở.

“Là Thủy Băng, không phải cô ấy ư?”

- Anh làm sao thế? Cảm động đến đơ cả người à? Mau mau mời em vào nhà đi chứ! Em mua quà trời đổ chuẩn bị tiệc sinh nhật cho anh này! Bánh sinh nhật do em tự làm đấy nhé! Cực khổ lắm đây!

- Hả... À ờ, em vào đi. Anh đang rất cảm động đây!

Mắt hân thần thờ, nói như có lệ., hân cười phớt lờ, vẻ giả tạo. Thủy Băng cũng mỉm cười, cũng là một nụ cười gượng gạo, giả tạo y hệt hân. Mắt cô thoáng buồn...

...

- Nhớ đến hồi trước, năm nào em cũng tổ chức sinh nhật anh nhỉ. Lúc đấy có mỗi hai đứa mình mà cũng vui khiếp. Ờm nay có thêm Hoàng My và nhóm của Kiệt cũng đến nữa. Chắc năm nay còn vui hơn!

- Ủ... Hì hì... Chắc thế!

Thủy băng lại cười. Cũng lại là một nụ cười buồn. Cô khẽ thở dài...

Ngoài trời bỗng mưa lớt phớt. Nhẹ nhàng... nhẹ nhàng...

Tính... toong...

- A... Để anh ra mở!

Vừa nghe tiếng chuông vang lên, mắt hân bỗng sáng lên, vội vàng chạy ra mở.

- Happy birthday! Tụi này đến rồi này!

- Là bọn mi sao?

Hân khẽ nhếch môi, cố gắng cười. Nhưng, đôi mắt khẽ xị xuống, trông rất rõ là hân buồn.

“Ừ! Mình đã đuổi cô ấy đi rồi mà. Còn trông mong gì nữa hả Quân?”

- Happy birthday to you... Happy birthday to you... Happy birthday... Happy birthday... Happy birthday to Quân...!!!!!!

Cả đám hát âm lên, không ngừng vỗ tay huơ chân trông rất khoa trương. Tú Anh vỗ nhẹ vào vai hấn:

- Nào nào, mau cầu nguyện rồi thổi nến đi! Bọn này trông chờ phút giây này nhất đấy. Khè khè!!!!

Tú Anh cười trông rất chi là xảo quyệt. Cả đám bao gồm cả Thủy Bằng bỗng nhìn nhau trong ánh mắt gian xảo, cả bọn cười mỉm chi trông rất... điệu.

- Ừm thì cầu nguyện! Nhưng mà nói trước là đừng có giở trò ụp mặt tôi xuống bánh kem. Trò này tôi biết tỏng nhé! Bánh kem do Thủy Bằng làm tặng tôi đấy, để ăn thôi chứ đừng có bày trò! Cấm làm hư hỏng bánh người yêu tôi làm. Hahaha!!

Hấn chấp tay lại, đang tính cầu nguyện, cả đám Tú Anh cũng đang để tay trong tư thế đè đầu hấn liền bị hấn ngẩng đầu lên lừ mắt đe dọa. Cả đám im thin thít chẳng dám hé răng gì nữa. Riêng Thủy Bằng, cô đang khê đỏ mặt lên vì vui sướng. Cô đang vui vì câu nói của hấn: “Cấm làm hư hỏng bánh người yêu tôi làm. Hahaha!!”

Khê chấp tay đặt trước ngực, hấn nhắm mắt tập trung, lòng hấn khê mơn man một chút gì đó...

“Nếu điều ước đêm giáng sinh là có thật thì tôi mong...”

Phù...!

Cầu nguyện xong, hấn dừng một chút rồi thổi tắt nến. Đám Tú Anh hú lên rồi cũng nhanh chóng nhường chỗ cho yên tĩnh thế vào. Tự dưng không khí bỗng nguội lạnh hẳn, không còn ồn ào như lúc ban đầu nữa.

Hấn chỉ khê nhếch môi rồi lấy dao cắt bánh kem. Cả đám ăn bánh kem trong sự chán nản, chẳng ai nói với ai câu nào. Họa may cũng chỉ có Hoàng Anh và Tú Anh nói chuyện bằng... mắt. Họ khê liếc mắt đưa tình với nhau ấy mà!

Bên ngoài, trời vẫn mưa không dứt. Mưa càng ngày càng nặng hạt hơn. Cơn mưa dai dẳng kéo dài khiến lòng ai đó nặng nề đến tê lương.

Cười thì cười đó nhưng trong lòng liệu có vui không?

Một tiếng... Hai tiếng trôi qua...

Cả bọn ăn có miếng bánh kem và đóng bánh kẹo mang tới mà mãi vẫn chẳng hết. Nói trắng ra là chẳng ai đụng đến cả. Mỗi người đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

8h45'... Mưa vẫn chưa tạnh. Bầu trời nheo nhuốc những mảng mưa lất phất. Không khí trong nhà hấn trông rất thê thảm.

- Em đi rửa tay tí nhé!

Thủy Bằng đứng dậy rồi đi vô phòng vệ sinh. Trong phòng vệ sinh, cô lấy điện thoại ra rồi bấm số...

Tít... Tít...

- Alo... - Đầu dây bên kia...

...

30' sau...

Ngoài đường, phố xá vẫn khá tấp nập. Mưa vẫn chưa có vẻ gì là tạnh nhưng dường như nhịp sống bên ngoài vẫn không hề thôi ồn ào.

Bộp... bộp!

Tách... Tách!!

Hộc... Hộc!!!

Bàn chân nhỏ bé chạy thật nhanh trên con đường mưa. Từng giọt, từng giọt rơi xuống cứ tát liên tục vào người đó! Gió lạnh lùng đến tàn nhẫn tát vào mặt người đó những hơi thở lạnh buốt.

“Quyết định của mình... là đúng?”

27. Chương 27 - End

Thượng đế yêu thiên thần – Đó là điều chắc chắn!

Người sẽ dành tặng cho đứa con của người món quà tuyệt nhất!

-oOo-

Ở Part 1, nó đã lên đường quay trở về Việt Nam. Anh Dương đã có bạn gái “ngầm” và họ sẽ tổ chức đám cưới trong thời gian sớm nhất. Hiện tại, nhóm Tú Anh và Thủy Băng đang tổ chức sinh nhật cho hân nhưng không khí hình như không được ổn cho lắm thì phải. Ngoài trời, mưa vẫn chưa chịu thôi. Một bàn chân nhỏ bé khê lao mình chạy như bay trên con đường mưa nhạt nhòa:

“Liệu quyết định của mình... là đúng?”

- Ôi giờ ơi! Tôi bắt đầu chán cái cảnh mọi người nhìn nhau cười ruồi thế này rồi đây! Ai tìm đề tài gì nói đi chứ!

Tú Anh cau có đẹp bánh kem – vốn là món ăn sở thích của mình qua một bên. Nãy giờ cô chỉ đụng đến có hai miếng bánh, không phải vì cái bánh không ngon mà là vì không khí chán đến độ chả ai muốn đụng vào.

Kiệt ngập một cái rõ ràng, cậu lấy tay phẩy phẩy đồng bánh kẹo giống như đang phẩy ruồi, chán nản nói:

- Hầy, làm gì mà ruồi muỗi gián kiến nó bu đầy thế này? Ôi, sinh nhật gì mà chán nản.

- Oài... Giá như có con quỷ ấy ở đây thì...

- Suyt...!

Tú Anh đang nói dở thì bị Hoàng Anh huých nhẹ vào hông rồi ngăn không cho cô nói nữa bởi tiếng “suyt” nhỏ. Hoàng Anh ngăn cản cô không cho cô nói về nó nữa là đúng. Bởi vì gần xát bên, gương mặt hân đang rất, rất là buồn. Đôi mắt hân đọng đầy một sự buồn bã mà ai nhìn vào cũng biết ngay. Nỗi buồn mang tên “Hoàng My”.

- Học... học... Cố lên —!!!

Chạy, bàn chân nhỏ bé của con người đó vẫn tiếp tục chạy. Nhưng, lòng lại lo lắng...

Lo...

Không khí vẫn thế. Mọi người vẫn cứ cắm cúi ăn phần bánh kem của mình nhưng sao mãi mà vẫn chưa thấy phần bánh hết? Thủy Băng cứ liếc nhìn về phía đồng hồ nhà hân hoài, cô đang trông chờ điều gì sao? Hay cô đang chờ kì tích xuất hiện?

Thời gian trôi qua dần... 9h30' rồi nhỉ? Không khí chả khá lên nổi dù chỉ là một tí. Tú Anh liếc mắt ra ám hiệu cho Hoàng Anh, Hoàng Anh mặt mày khổ sở đứng lên nhăn răng ra cười... điều:

- Đại ca! Sinh nhật thì cũng sinh nhật rồi, bọn này đến thì cũng đến rồi, chúc mừng cũng chúc mừng rồi, thổi nến cầu nguyện đại ca cũng “xử” rồi, ăn bánh thì cũng ăn rồi... [Blabla...] Thôi thì cũng trễ rồi, bọn này đi về...ề...ề... Dính Doong...!!!!!!

Hoàng Anh chưa kịp dứt câu thì tiếng chuông cửa hân vang lên. Ngoài trời, mưa chưa tạnh hẳn, vẫn còn lớt phớt vài hạt nhỏ, đủ để làm ướt áo ai đó...

- Mau mở cửa đi Quân!

Thủy Bằng giục hẳn. Trông nét mặt cô có vẻ vui lắm, nhưng đôi mắt thì long lanh ẩn chứa sự buồn bã. Miệng nở nụ cười rõ tươi nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng... Lo lắng người quan trọng nhất với cô sẽ theo gió mà bay đi... bay xa... bay mất... để cô phải đau khổ. Nhưng, chắc chắn cô sẽ không hối hận bởi quyết định này... Quyết định mang Mưa về bên Nắng!

- Chờ tí! Tôi ra ngay!

Hắn xỏ đôi dép vào rồi loẹt quẹt bước ra. Những song sắt của cái cổng xanh rêu to đùng ấy san sát nhau làm hắn chẳng nhận ra nổi người ở ngoài cửa kia là ai. Tự dưng hắn bỗng thấy hồi hộp không lý do. Đưa tay ra, hắn chần chừ mở cửa một cách khó hiểu.

KẾT!!!

Sao cánh cổng bỗng dưng nặng thế nhỉ? Làm hắn phải mở từ từ ra một cách nặng nề, không thể mở nhanh được.

Ai ở đằng sau cổng nhỉ? Cái áo màu vàng... sao quen quá!!!

Tim giật thót lại. Hắn đẩy cổng thật mạnh... Cánh cổng bị mở toang ra, nhanh như cắt và rất đột ngột.

Không gian như dừng lại, mưa lớt phớt bỗng tạnh hẳn như phép lạ. Gió khẽ đung đưa, mơn man những cành lá mong manh. Trợn to đôi mắt, hắn sững người vì người đang đứng trước mặt hắn

“Là... là...”

- Chào cậu! Chúc mừng sinh nhật! – Nó ngược mặt lên nhìn hắn, nở một nụ cười. Trong đó xen lẫn vui mừng, xen lẫn nhớ nhung, xen lẫn tình yêu và xen lẫn cả sự gượng gạo...

- Cậu... Cậu về thật rồi sao? Là cậu... thật hả? – Hắn không kìm chế nổi mong muốn gặp nó, sự yêu thương, sự hối hận, vui mừng... Tất cả bỗng làm giọng hắn trở nên run rẩy, ngập ngừng và lúng túng.

- Ủ, tôi về rồi. Cậu không muốn mời tôi vô nhà hả?

- A có! Cậu vào đi.

Nó với cái balo to đùng chậm chậm đi vào nhà. Vừa bước vô nhà, cả đám nhìn nó với con mắt không thể to hơn.

1s... 2s... 3s...

Cả đám loai choai ấy nhảy ra khỏi ghế rồi ủa vô ôm nó, gương mặt ai cũng đầy rạng rỡ. Cầu vòng như hiện ra, lấp ló sau nụ cười của mỗi đứa.

Thủy Bằng khẽ mỉm cười vì nó đã về...

Mưa và Nắng như ở hai thế giới khác nhau, cả hai như không bao giờ có thể hòa hợp được với nhau. Nhưng một khi cả hai kết hợp lại có thể tạo ra Cầu Vồng!

Mưa Nắng = Cầu Vồng | Sun Rain = Rainbow

- Tình cảm xong chưa hả? Để Mỹ đi thay đồ mau!

Hắn cốp đầu Tú Anh, đá đít Hoàng Anh rồi sút Kiệt bay vô tường làm cả ba đứa nhăn nhó, cau có lườm hắn. Nhưng nghĩ lại, cả bọn lại thôi vì hắn nói cũng... đúng. Quần áo nó ướt thế kia cơ mà [=__=]

- Không sao đâu! Tôi không có mang quần áo về! Để thế này cũng được, tí thay! Hề hề!

- Tùy cậu!

Hắn nhún vai, thôi thì kệ nó.

- Qua đây ngồi với tôi này Mỹ già!

Kiệt ngoắt ngoắt nó. Nó lườm lườm Kiệt, ngồi cạnh cậu rồi đá cậu một cái:

- Già cái mô gì? Muốn chết hả?

- Ai kêu cậu về đây trẻ quá, không phải chân yếu tay run nên đi lâu, về muộn à? Thế thì không già chắc trẻ hả?

Nó nín luôn vì lý sự “súp pò” cùn của hần.

...

Có nó về, không khí vui hơn thì phải. Mọi người nói chuyện sôi nổi vô cùng, nó như là thần ban sự sống đang ban phát sự sống ở nơi đây vậy.

Nó đá đều, móc xoáy mọi người. Nó kể về việc nó đã được đi tham quan ở những nơi nào với anh Dương ở Anh, kể về việc anh Dương có một cô vợ chưa cưới trông rất xinh và dịu dàng.

Kiệt, Tú Anh, Hoàng Anh cười ngất vì mấy câu đá đều của nó. Không khí đúng là từng bừng hẳn nhỉ. Hần thì cứ ngồi yên, lặng dõi theo nó qua đôi mắt trầm buồn. Hần thấy buồn lắm, rất buồn vì từ khi ngồi với Kiệt, nó chưa hề nhìn hần lấy một lần. Thủy Băng chỉ khẽ đưa con mắt pha lẫn nhiều cảm xúc mà nhìn nó rồi quay sang nhìn hần, liên tục. Cô cười nhẹ, nụ cười của thiên sứ ban niềm vui cho người khác:

“Mình đã lựa chọn đúng khi gọi điện cho Hoàng My, đã hành động đúng khi kêu cô ấy về. Quân à, cố gắng giữ My bên cạnh đây, còn một lần nữa, em sẽ không để cô ấy lấy mất anh đâu!”

....

Một tiếng... Hai tiếng trôi qua...

Cả bọn ăn có miếng bánh kem và đồng bánh kẹo mang tới mà mãi vẫn chả hết. Nói trắng ra là chả ai đụng đến cả. Mỗi người đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình.

8h45'... Mưa vẫn chưa tạnh. Bầu trời nhem nhuốc những mảng mưa lất phất. Không khí trong nhà hần trông rất thê thảm.

- Em đi rửa tay tí nhé!

Thủy Băng đứng dậy rồi đi vô phòng vệ sinh. Trong phòng vệ sinh, cô lấy điện thoại ra rồi bấm số...

Tít... Tít...

- Alo... - Đầu dây bên kia...

[Trích từ part trước]

- Dương hả? Em – Thủy Băng đây! Hoàng My đâu rồi, cho em gặp mau đi, em gọi nãy giờ cho cô ấy mà không được.

- O? Nó về Việt Nam lâu rồi cơ mà! Tính ra thì giờ này nó đã về tới rồi chứ! Nó còn kêu phải về để tổ chức sinh nhật cho nhóc Quân cơ mà!

- O? Thế ạ? Ồ... Dạ vâng! Thế thôi...

“Cậu đâu rồi Hoàng My, mau bắt máy đi!”

Cứ gọi cho nó liên tục nhưng không được, Thủy Băng bực bội lắm rồi đấy.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... Xin...”

“Số máy quý khách...”

“Số máy...”

“Reng...”

- A được rồi!

Thủy Băng như muốn hét lên vì vui mừng. Bắt máy rồi, có tiếng trả lời. Đúng là nó. Thủy Băng vội hỏi, giọng có vẻ hơi cao lộ hẳn vẻ bực tức:

- Nãy giờ cậu làm gì mà off máy thế?
 - Hết pin, giờ mới sạc, mới mở máy này. Gọi gì lắm thế hả?
 - Cậu đang ở đâu vậy? Mau về nhà nhanh!
 - Tôi... tôi đang ở... Tôi... Xin lỗi quân hộ tôi, tôi vì một lời hứa mà không thể quay về được nữa. Tôi xin lỗi!
- Nó đang tính cúp máy thì Thủy Băng hét lớn lên trong điện thoại. Chỉ một câu thôi, nhưng lại đủ để giữ chân nó:
- Tôi không cần biết đó là lời hứa gì nhưng tôi xin cậu mau đến đây mau, Quân... Quân... đang say xỉn, gọi tên cậu kia. Đã thế còn tự đánh tay vào tường đến độ rớm máu, miệng thì không ngừng xin lỗi cậu... Mau về đi... Tôi xin cậu...!!!!!!!
 - Thật sao? Tên... tên gốc này... !!!

....

Chuyện là thế. Và giờ nó ở đây, ngay trước mặt hắn. Nhưng không nhìn hắn đến một lần.

Khi đứng ở cửa chờ người mở cửa, nghe thấy giọng hắn vẫn tỉnh táo là nó biết Thủy Băng nói dối rồi. Nhưng nó không thể chạy đi được. Có lẽ, nó cũng mong muốn gặp hắn chẳng...?

Và giờ đây, khi đang ngồi đối diện với hắn nhưng nó không thể nhìn vào mắt hắn như bình thường được. Có lẽ, nó sợ đối diện với sự thật, rằng nó sẽ bị hắn đuổi đi chẳng? Hay nó sợ nhìn thấy ánh mắt tức giận của hắn, hay ánh mắt muốn tống khứ nó ra khỏi nhà này? Hay...

Thế nên nó không dám nhìn hắn, dù chỉ là một lần. Nó sợ...

- Ôi mẹ ơi! Tưởng bánh kem sẽ bị “ế” chứ! Ai dè đâu có con ham ăn này vô đã hết sạch rồi!

CÓP!!!

- Con kia! Mày muốn gì? Nãy giờ tao ăn có tí nhá! Với lại làm gì hết sạch, còn một miếng với kem đầy trên mặt bánh này... Hay là chơi cái gì cho đúng chất sinh nhật đi nhể...? Hề hề hề!!!

Nó cười một cách dễ tiện rồi lấy tay quẹt miếng kem trên mặt bánh rồi trét thẳng vô mặt Kiệt. Vừa mới uống nước xong nên không kịp đỡ, mặt cậu dính đầy kem. Kiệt lườm nó rồi lấy kem trét lại nhưng nó né kịp nên miếng kem tươi trắng trắng ấy đã “dính” thẳng vô gương mặt trắng trẻo, mịn màng của Hoàng Anh. Thằng bé đỡ ra chưa hiểu chuyện gì vì nó đang ngồi ăn... sanack.

Tú Anh thấy “chồng” mình bị thế nên liền hét lên rồi “bụp”, cả miếng bánh với đồng kem đầy trên mặt bánh đều đang “tọa lạc” trên mặt, tóc, tai, mặt, mũi của Kiệt.

Nó thấy cậu bị thế nên ngoác miệng ra cười, cười lẩn lộn, quẩn quại. Kiệt tức giận quạt bánh kem đầy trên mặt mình mà trét lên mặt nó. Thế là một trận “Chiến tranh giữa các bánh kem” bắt đầu xảy ra. Kiệt trét nó, nó trét Hoàng Anh, Hoàng Anh trét lại Kiệt [Không dám trét “vợ” mình], Kiệt tức khí trét lại Tú Anh trả thù, Tú Anh trét nó. Cái vòng dây trét bánh kem của bọn quỷ này cứ thế mà trét qua trét lại. Đến lúc Kiệt, cặp đôi nhà Anh [Hoàng Anh, Tú Anh] trả thù nó. Vì trong lúc “chiến tranh” xảy ra, cả bọn phải rời khỏi ghế mà trét, mà tránh nên giờ nó đang ở giữa nhà. Tú Anh, Hoàng Anh liền túm lấy nó đè ra để cho Kiệt cầm đồng kem trét vô mặt, tóc tai xuống tới tận chân nó. Được cái Thủy Băng trét rất nhiều kem tươi trên bánh nên giờ bọn nó tha hồ mà... quậy.

Hắn nhìn cả bọn quậy tưng thế mà nhin cười không nổi. Ôm bụng cười trên ghế “xem phim”, hắn cười lẩn lóc. Sinh nhật năm nay thật đặc biệt quá. Đặc biệt vì năm nay nó tổ chức nhưng không chỉ có hai người tham dự mà còn cả đám bạn thân thiết chứ không như mọi năm, chúng nó đều cố tình không đến chia vui ngày sinh với hắn vì không muốn làm kì đà giữa hắn và Thủy Băng. Năm nay vui vì đông người này, vì cái không khí náo nhiệt này và còn vì có... nó nữa, nếu không có nó thì làm sao có được cái không khí này? Nếu không có nó thì cái không khí hiện tại chắc chắn như lúc nó chưa tới thôi, chán nản ai cũng muốn bỏ về.

- Vui lắm đúng không? – Thủy Băng đứng cạnh hắn. Mắt cô nhìn theo hướng hắn đang nhìn. Là nó —
- Ủ, không khí vui thế này sao anh có thể buồn được?

- Không! Ý em là Hoàng My về, anh vui lắm đúng không? – Thủy Băng nói một cách rõ ràng, dứt khoát.
- O... - Hấn nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt nhen lên sự khó hiểu.
- Thôi, bỏ đi. Ra đây xử Hoàng My nào. Trông cậu ấy như là thần bánh kem ấy.

Thủy Băng kéo hấn ra chỗ nó. Kiệt lấy luôn cái bánh kem để trong cốp xe máy mà cậu tính tặng cho hấn nhưng vì biết Thủy Băng tặng bánh cho cậu rồi nên tính cuối giờ lấy bánh này trét bánh kem, còn đang buồn vì tưởng kế hoạch sẽ thất bại vì cái không khí chán nản, tính mang về chia ba ăn với cặp đôi nhà Anh nhưng ai dè nó về, không khí vui hấn ra, trò trét bánh kem mà lúc đầu cậu nghĩ đã được thực hiện. Ôi sướng thế!

- Bánh đây, bánh mới đây! Đủ để làm Quỷ Dạ Xoa thành Quỷ Kem đây!!! Mau làm thịt đi!

Kiệt mang bánh kem mới vào, cả bọn hú ầm lên rồi vốc lấy kem trét trên, trét dưới, trét tứ phía nó. Nó không thể đỡ được vì đôi nhà Anh đang giữa chặt lấy nó.

Vầy vùng một hồi, nó cũng thoát ra được, nó lấy lại sức mạnh và bắt đầu lấy kem ném lại bọn nó. Nó trét đồng kem đang dính đầy người nó vào mặt hấn, cầm kem ném Kiệt, trét kem vô tóc Tú Anh, ụp đầu hoàng Anh vô ổ bánh rồi vốc kem ném Thủy Băng.

Tàn tiệc, cả bọn rũ rượi nhìn nhau rồi ôm bụng nằm xuống mà cười. Không cười cũng lạ, cả bọn chả khác nào con ma. Thê thảm nhất là nó, kem dính từ tóc đến chân.

Kem còn dây ra cả nền gạch, cả tường, cửa sổ nhà hấn nữa. Chỉ vì con mụ My đã ném kem vô người chúng nó nên mới thế. Thế nên cả đám bị hấn giữ lại, bắt dọn sạch cái đồng tàn tích gây ra mới được về.

Cả bọn dọn dẹp xong cũng đã gần 12h khuya. Như chợt nhớ ra điều gì, nó giữ cả bọn lại:

- Khoan đã, tôi có quà tặng mọi người này!
- Quà từ Anh á hả? – Tú Anh chớp mắt.
- Ủ. Lừa cực khổ lắm đấy nhá. Hehehe!!

Nó tặng mọi người theo tên được viết và dán cẩn thận trên hộp quà. Nó đưa quà cho hấn, cười gượng, mặt nhìn xuống đất, miệng chỉ khe nói, nhỏ như một làn gió:

- Quà sinh nhật này! Vui vẻ nhé!
- Ủ! Cảm ơn! – Hấn cũng khe đáp lại nó bằng nụ cười gượng và đôi mắt buồn không kém. “Sao không ngược mặt lên nhìn tôi một lần, để thấy nó đang muốn xin lỗi cô đến chừng nào?”

Cả bọn muốn mở quà nó ngay lập tức. Thế nê nó cũng đành nhún nhó gật đầu đồng ý.

Kiệt mở ra đầu tiên, quà của cậu là một chiếc khăn len màu xanh đen được đan bằng tay, được làm nổi bằng những họa tiết đỏ, trắng pha lẫn với nhau tạo ra những hình thù kiểu cách, độc đáo. Có lần, nó nghe Kiệt nói là cậu ấy đang tìm loại khăn len kiểu này nhưng ở đây không có bán. Vừa thấy chiếc khăn len này thấp thoáng sau cửa hàng bán quần áo là nó vội vàng mua ngay.

Quà cho Tú Anh và Hoàng Anh là một cặp nhẫn đôi được thiết kế đơn giản nhưng khá kiểu cách.

Quà cho Thủy Băng là một sợi dây chuyền. Mặt sợi dây chuyền là hình một giọt nước trong suốt trông cứ như là giọt nước thật ấy, khi đụng vào có cảm giác mát lạnh và mong manh có thể xuyên qua được y như một giọt nước thật vậy. Nó chọn quà này cho Thủy Băng vì nó nghĩ Thủy Băng rất hợp với sợi dây chuyền này. Giọt nước mong manh, dễ vỡ nhưng khi đã vỡ rồi là có thể kết hợp lại với các phân tử nước khác để ngày càng to lớn và mạnh mẽ hơn. Đúng với con người của Thủy Băng.

- Tôi... tôi mở nhá! – Hấn lập bập trông rất khó khăn.
- Mở đi! Đừng chê là được! – Nó khe cười, nhẹ như gió thoảng. Gương mặt hấn vì nụ cười của nó mà khe đỏ lên, như một thiên thần ấy.

XOẠT....TTTT...TTTT

- Woa

~ Xinh thế!

Cả đám chợt đồng thanh thốt lên khi thấy món quà của hần. Một đôi bông tai với một chiếc là hình một thiên thần trắng đang giương đôi cánh cũng màu trắng tinh trông rất thuần khiết. Chiếc hoa tai chỉ nhỏ cỡ một tay út của một em bé mới sinh thôi. Nhưng đôi cánh lại gang ra rất to tưởng chừng như chỉ cần một làn gió nhẹ thổi qua thì thiên thần bạc trên tay hần sẽ cùng với đôi cánh to, rộng ấy mà bay lên bầu trời xanh thăm thẳm ấy mất thôi. Nhưng, hần sẽ không cho thiên thần này bay đi mất như đã làm với nó trước kia đâu. Cơ hội này, hần sẽ nắm giữ... Nắm chặt trong lòng bàn tay. “Còn Thủy Băng... Cô ấy... Anh xin lỗi... Thủy Băng ạ!”

Chiếc hoa tai còn lại là hình một ác quỷ màu đen với đôi cánh dơi đen pha đỏ vươn rộng ra như các thể loại phim kinh dị, không thể thiếu là cái đuôi màu đỏ với chóp nhọn phía dưới càng làm cho chiếc hoa tai trở nên kinh dị nhưng lại vô cùng, vô cùng Cool

- Đẹp thật! Cám ơn cậu nhé!

Hần cười tươi, lộ rõ cả nướm đồng tiền mà ngay cả Thủy Băng cũng không biết là hần có nữa. Gương mặt đẹp, gọn gàng cùng với làn da trắng, má của hần từ khi nào mà đã trở nên hồng hồng trông rất dễ thương cùng với nụ cười tỏa nắng thấp thoáng là nướm đồng tiền ẩn hiện sau nụ cười làm cho hần trông giống con nít kinh khủng.

Trông hần lúc này thật khác xa với lúc đầu nó gặp. Trái ngược với “yêu quái đội lốt người” hồi trước thì giờ đây hần không khác gì là một thiên sứ cả. Không, không những hần là thiên thần mà còn là tiểu thiên thần nữa. Mà tiểu thiên thần thì rất, rất, rất là cute! Siêu dễ thương. Chính là hần bây giờ này. Vì nó đấy!!!!

Đeo hai chiếc hoa tai ấy vào bên tai phải. Hoa tai hình thiên sứ ở trên hoa tai hình đầu lâu. Cả hai vật tưởng như không bao giờ đụng mặt nhau, gặp mặt nhau ở cùng một chỗ thì giờ đây lại hòa hợp, mang đậm một nét mạnh mẽ, lạnh lùng của quỷ và nét mỏng manh, thuần khiết của một thiên thần. Ánh sáng từ vàng trắng khê làm cho cả hai chiếc bông tai lóe sáng. Một thứ ánh sáng dịu hiền, thanh thoát chứ không phải ánh sáng dữ dội, tàn nhẫn của loài quỷ. Điều này nói lên gì đây? Có phải là hai vật này rất vui khi ở cạnh nhau hay không? Hình như là đúng rồi mà. Ánh sáng đó ngày càng phát ra mạnh hơn, làm chói mắt một số người đấy.

Giống hần và nó nhỉ? Hai con người đã từng rất ghét nhau. Tưởng như không bao giờ có thể sống chung một nhà, cùng tồn tại dưới một bầu không khí được thì giờ đây lại đang thầm cảm ơn thượng đế vì đã mang cái người đó đến bên mình, làm ình trở thành một con người mới. Được ình ném trải một mùi vị của cuộc đời.

Đi rồi, đám loai choai ấy đi về rồi. Chỉ còn mình nó với hần trong căn nhà đã từng là của cả hai. Nó đang tươi cười vẫy tay tạm biệt Tú Anh khi cô ra khỏi cổng, quay lại, thấy hần, mắt của nó lại trầm hần một màu, gương mặt khê cúi xuống, cười gượng rồi chào tạm biệt hần:

- Thôi, trễ rồi! Tôi về đây! Cậu ngủ sớm nhé! Mai gặp lại ở trường!

Hít một hơi, nó quay lưng toan đi thì bị hần nắm chặt tay giữ lại. Nó trợn tròn mắt lên nhìn hần, hơi ấm từ bàn tay hần đang lan tỏa khắp người nó:

- Đi đâu? Đây không phải là nhà cậu sao?

Giọng run đến độ đứt quãng, hần nói với mạch máu sắp nổ tung:

- Tôi đã từng coi đây là nhà của tôi. Nhưng, hết rồi! Tôi đi để thực hiện cái lời hứa ấy với cậu mà! Không phải chính cậu đã đưa ra cái lời hứa đừng bao giờ quay lại nhà cậu sao? Ờ xin lỗi, cái lời hứa đừng để cậu nhìn thấy mặt tôi nữa ấy, tôi không làm được rồi. Xin lỗi thật lòng đấy! Xin lỗi vì tự nhiên lại đến nhà cậu dự sinh nhật tỉnh bơ, xin lỗi vì đã đến làm cậu chướng mắt, xin lỗi vì đã không thực hiện được lời hứa hôm đó. Xin lỗi... Giờ tôi đi đây. Nếu không cả cái lời hứa không được ở đây nữa tôi cũng không thực hiện được mất!

Quay lưng, bỏ chạy. Nó muốn chạy đi để hấn không thấy nó đang khóc. Dừng hết bình tĩnh để nói những câu đó, nó thật sự là một con người mạnh mẽ?

Chụt

Hôn

Trợn mắt

- Ừm... Buông ra... Cậu làm... gì... thế... nà...y...

Nó cố gắng đẩy hấn ra. Hấn đang ôm chặt lấy nó, đầu sát đầu, mắt sát mắt và... môi đụng môi...

Hấn hôn nó với bao nhiêu tâm tư trong lòng. Thế nên, nụ hôn ấy mãnh liệt đến cháy bỏng...

Hấn khẽ thì thầm trong khi vẫn còn hôn nó:

- Là hiểu lầm. Chỉ do tôi hiểu lầm nên mới làm cậu phải buồn! Tôi xin lỗi! Tôi có một câu muốn nói...

- Câu gì?

- A...nh thí...ch e...m!

- Không hối hận chứ?

Thấy Thủy Băng ngồi dưới cây cột đèn gần nhà hấn vào đêm đó, Kiệt tới gần rồi đưa trước mặt Thủy Băng loại cappuchino đánh nổi kem, loại Thủy Băng thích.

- Cậu biết hết rồi à?

Đưa tay nhận lấy café do Kiệt đưa, Thủy Băng hỏi nhưng có vẻ không trông chờ

- Ừ, tình cờ đi lên lầu nhà Quân tính “giải tỏa nỗi buồn” vì cậu chiếm lâu quá thì tôi nghe cuộc đối thoại giữa cậu và My. Hay... Tôi thật sự phục cậu vì lòng cao thượng đó!

- Cao thượng gì chứ! Chẳng qua vì tôi chợt nhận ra tôi mới là kẻ thứ ba xen vô câu chuyện Ác Quỷ Và Thiên Thần giữa họ nên tôi mới rút lui thôi.

- Ừ. Tôi biết chứ!

- Theo cậu thì tôi... làm vậy là đúng hay sai?

- Ừ... Tôi không chắc! Nhưng mà tôi nghĩ hành động đó là đúng! Cố gắng đi nhé!

Kiệt vỗ nhẹ vào đầu Thủy Băng rồi đứng lên. Thủy Băng kéo cậu lại. Nhìn cậu bằng ánh mắt long lanh, gương mặt buồn bã, Thủy Băng, dưới ánh trăng khẽ cất giọng hê thảm đến tội nghiệp:

- Đừng bỏ tôi! Cho tôi mượn vai cậu đi!

- Ừ! Khóc đi! Nhưng đừng làm ướt áo nhé!

- Cậu đúng là dã man... Hừ...!!!

- Tôi mà! Cảm ơn vì đã khen... Hahaha!!

- Hahaha!!!!

Tiếng cười trong làn nước mắt của Thủy Băng khẽ theo gió mà đi xa mãi. Nỗi buồn như bị vơi đi một nửa rồi ấy nhỉ.

“Cảm ơn Kiệt vì tất cả...”

“Nhìn cậu thế này, tôi đau lòng lắm! Tại sao tôi lại thích cậu nhỉ? Đã từ lâu rồi...”

Nhà nó và hấn...

Nó và hấn ngượng ngùng nhìn nhau. Nó ngồi trên ghế sofa, hai chân co lên rồi ôm lấy, nét mặt bối rối, đỏ lên vì ngượng làm cho nó trông dễ thương lắm. Ánh trăng phảng phất lên gương mặt của nó một màu vàng của hạnh phúc, ấm áp đầy quen thuộc.

Hấn ngồi bên cạnh nó, cũng ngượng ngịu, lúng túng không kém. Hấn chẳng dám tin là mình đã hôn nó và nói “I love you” nữa. Hấn từ khi nào mà đã trở nên dũng cảm thế?

- Cậu... thích tôi thật hả? – Nó hỏi hấn, ánh mắt phảng phất hạnh phúc.

- Không! – Lạnh lùng, hấn phán một câu gọn và sắc lạnh. Nó trợn to mắt lên, lòng lại đau. “Sao mình lại tin những điều cậu ấy nói lúc này chứ!”

- Vậy... vậy hả? – Cúi mặt xuống, mắt nó lại tối đi một màu.

- Đùa thôi, đừng có làm hành động vậy chứ! Này, Quân... nói đùa thôi mà... My!!!

Ngẩng đầu lên, nó nhìn hấn với ánh mắt cương quyết, một ánh mắt sắc lạnh. Ánh mắt này như khiến cho người đối diện phải khai hết sự thật vậy. Tự dưng hấn thấy lạnh sống lưng quá đi mất:

- O... Sao thế? Sao trông dễ sợ quá vậy?

- Tôi hỏi cậu ba câu thôi! Nếu phải thì cậu gật đầu, còn không thì lắc! Được không?

- Ừ! Hỏi đi!

- Cậu... có thật sự thích tôi không?

Suy nghĩ. Cốt ý cũng chỉ để làm nó hồi hộp thôi. Hấn thấy nó đã gần như có vẻ mất bình tĩnh rồi thì hấn mới cười với vẻ mặt cực kì gian manh của một con cáo rồi mới gật đầu, chắc nịch và đầy cương quyết, Ánh mắt hấn nói rất rõ về hành động của hấn rồi!

Nó nhẹ nhõm được một phần. Nó lại tiếp tục hỏi:

- Chỉ là đùa giỡn đúng không? Cậu muốn trả thù tôi sao?

Lắc đầu

- Vậy cậu không còn yêu Thủy băng nữa sao?

Lại lắc đầu

“O, thế là sao? Cậu muốn bắt cả hai tay sao Quân? Đang trêu tôi đấy hả?”

- Cậu đang thắc mắc lắm đúng không? Tất nhiên là tôi rất yêu Thủy Băng rồi. Nhưng xin cậu hiểu cho là “yêu” ở đây lại theo một nghĩa khác! Tôi yêu Thủy Băng giờ đây chỉ theo nghĩa bạn bè thôi. Tôi yêu cô ấy theo kiểu “yêu mến” chứ không phải “yêu thích”. Tôi yêu cô ấy như yêu Kiệt, Hoàng Anh và Tú Anh. Còn với cậu...

- Là theo kiểu yêu thích? – Nó nói xen lời hấn.

Hấn mỉm cười. Gật đầu thay vì trả lời, như lời nó nói lúc nãy: Chẳng thì gật đầu, không thì lắc đầu.

Nó ôm chầm lấy hấn, cười trong sự hạnh phúc.

Thử thách đã thực sự qua rồi. Thời gian đã làm cho hấn nhận ra tất cả: Người hấn yêu là nó, là nó chứ không phải ai khác. Là oan gia mà hấn trước đây cực kì rất ghét, luôn tìm mọi cách để đuổi đi, để hành hạ mà giờ đây hấn lại nâng niu cô “oan gia” ấy trong vòng tay ấm áp.

Nó đã trải qua sự bất hạnh quá lớn trong cuộc đời rồi. Mất ba mẹ, nhà cửa là quá đủ rồi. Giờ đây, Thượng Đế đang bù đắp lại cho nó bằng cách gửi một thiên thần đến cho nó. Nó hạnh phúc biết bao. Chỉ cần cái gật đầu của hấn cũng để nó thấy hạnh phúc, thấy ấm áp lắm rồi. “Cảm ơn anh! Em yêu anh nhiều lắm...!”

Chỉ cần cái gật đầu của ai đó cũng đủ để ai đó thấy hạnh phúc

Trong vườn hoa thơm ngát lồng gió trời, hấn dựa lưng vào nó dưới ánh trăng chứng giám một tình yêu đang chớm nở.

“Thủy Băng sẽ như thế nào nếu biết cậu yêu tôi? Tôi không muốn làm cậu ấy buồn một chút nào! Cậu ấy là một người tốt, rất tốt”

“Ừ. Tôi cũng không muốn làm cô ấy buồn nhưng chính cô ấy đã kêu cậu về đây thì có lẽ cô ấy đã nhận ra tình cảm thật sự của tôi rồi. Thủy Băng là một người tốt”.

Gió, ánh trăng, các vì tinh tú, bầu trời thăm thẳm, rộng lớn đầy nhân hậu kia đều đang chứng giám cho hạnh phúc của họ.

Từ một nơi nào đó gần nhà hấn, nụ cười của Thủy Băng cũng đang phảng phất hiện lên chúc mừng họ. Kiệt cười vì Thủy Băng đang cười.

Đôi bông tai ấy, đôi bông có hình Ác quỷ và Thiên Thần nó vừa tặng hấn khê lấp lánh những ánh sáng huyền bí. Nó cũng đang khê chúc mừng cho họ đấy!

Năm năm sau...

Tại một khu vườn với cỏ xanh mướt, những chum bong bóng hồng, trắng xen lẫn nhau được cột ở khắp mọi nơi. Không khí ồn ào, náo nhiệt khỏi chê.

Ba mẹ hấn khoác với nhau đi tới chỗ nó với hấn trong nụ cười rạng rỡ, tay bà Trịnh cầm một ly rượu đỏ. Bà vẫn y như ngày nào, vẫn trẻ trung y chang như 5 năm về trước. Tính tình bà vẫn thế, vẫn như con nít trá hình, vừa gặp nó, bà đã chạy vào ôm nó rồi béo má, hỏi thăm nó đủ thứ. Miệng thì không ngừng khen nó, miệng xuýt xoa khen thẳng con trai quý tử có mắt nhìn người. Blalala...

Ông Trịnh thở dài vì bà Trịnh, trông vợ mình cứ khoác vai con bé rồi dẫn đi khắp vườn kể chuyện “thời xưa tích cũ” của bà và ông Trịnh bất kể nó đang mặc một bộ đồ cưới trắng toát như tuyết với đuôi áo hơi dài trông rất thướt tha như thiên sứ thì bà cũng không tha.

Chỉ khi hấn tới kéo nó đi vì đã đến giờ làm lễ cưới của nó và hấn rồi thì bà mới chịu ngưng. À mà quên chưa nói nhĩ, hôm nay là ngày cưới của nó và hấn cũng là ngày mà nó lần đầu tiên đặt chân đến nhà. À không, ngất xỉu trước cổng nhà hấn để ông bà Trịnh phải bế lên và mới có nhiều chuyện để thành truyện “Chỉ Cần Cái Gật Đầu” như ngày hôm nay đây chứ.

Tú Anh và Hoàng Anh từ Mỹ trở về cấp tốc để dự đám cưới của đôi bạn trẻ này. Họ đã lấy nhau được hai năm rồi và Hoàng Anh đang là giám đốc công ty của gia đình cậu. Công việc làm ăn khá thuận lợi và suôn sẻ nên đôi “Anh” thường hay “bỏ” công ty cho người quản lý “chăm sóc” mà đi chơi =.=”. Từ Mỹ về là họ đang đi “hú hí” với nhau đấy.

- Hầy, Thủy Băng thì phải chụp hình ột tờ báo nổi tiếng của Thụy Sĩ. Kiệt thì lo cái hợp đồng kinh tế bên London. Riết rồi chả gặp được hai người này. Hai người này cứ bận thế thì thời gian đâu mà tình cảm với nhau được nhĩ? Chắc chia tay sớm quá!

Hoàng Anh ngồi rên rỉ bi thương. Ừ mà đúng thật. Kiệt với Thủy Băng quen nhau cũng đã 2 năm nay rồi khi Thủy Băng chịu mở lòng mình ra và quen với Kiệt. thế nhưng họ lại quá bận rộn với công việc của mình. Thủy Băng là một người mẫu trẻ và vô cùng nổi tiếng hiện nay nên cô phải đi nước ngoài và chụp hình nhiều.

Kiệt thì với sự trợ giúp của gia đình mình và gia đình Hoàng Anh và gia đình hấn nên cậu đang mở một công ty thời trang. Công ty đang làm ăn khá ổn và đang có chút máu mặt trên thương trường...

Nhưng mà họ có biết được rằng là Kiệt và Thủy Băng đã bí mật đính hôn với nhau rồi chứ. Họ đang chờ một ngày để đám cưới đó. Sẽ sớm... rất sớm thôi!

- Oa! Bé Tiểu Anh trông dễ thương chưa này! Trông chả giống ba mẹ gì cả.

Nó bẹo má bé Tiểu Anh – Là “cục cưng” của đôi bạn “Anh”. Tú Anh tức giận đánh nó một phát bất kể nó là cô dâu hôm nay:

- Vợ vẩn! Tiểu Anh không giống tao với Hoàng Anh thì chả lẽ giống ông bà hàng xóm? Hứ...

- A, dám đánh vợ tôi hả mụ già Tú Anh?

Hắn bất bình vì “vợ” mình bị đánh nên liền nhảy ra “tay đôi”. Nhưng chưa “tay đôi” được bao nhiêu thì đã bị ông Trịnh kéo lên làm lễ cưới rồi.

Nó và hắn đứng trước mặt cha trong khu vườn bát ngát xanh mướt này, tự dưng nó và hắn run quá.

Đôi bông tai thiên sứ - Ác Quỷ khẽ lấp lánh trên tai hắn.

- Con có đồng ý lấy Minh Quân làm chồng không? Bất kể khi anh ấy ốm đau, bệnh tật... -Tiếng cha sù sất lên, nó ángại ngừng khẽ gật đầu. Miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

- Thế còn Quân? Con có đồng ý lấy Hoàng My làm vợ không? Bất kể khi...

Cha xù nói xong rồi mà hắn trông chẳng tỏ vẻ gì là đồng ý cả. Trẻ môi nhìn nó từ trên xuống dưới với dáng vẻ bất mãn, tỏ vẻ không chịu làm mọi người xung quanh chột ồ lên hoang mang. Ông bà Trịnh nhìn nhau: “Nó đang làm trò gì vậy nhỉ?” Còn nó thì đang lo lắng, sợ hãi đến tột độ. “Anh ấy... sao vậy...? Hay là... không yêu mình nữa? Không muốn lấy mình làm vợ...?”

Vừa nghĩ từng đó thôi mà nó đã hoang mang muốn khóc. Nhìn gương mặt nó lúc này làm cho hắn vui quá. Hắn chột mỉm cười rồi gật đầu, gật đầu giống trò chơi “Phải thì gật, không thì lắc” của nó năm nào. Nó vẫn đang cúi mặt xuống, không nhìn thấy hắn gật đầu. Hắn liền nheo mắt lại và hét thật to:

- Con đồng ý.

Rồi cúi xuống hôn nó thật nồng nhiệt. Nó mở mắt hết cỡ vì sự đột ngột này nhưng rồi cũng nhanh chóng nhắm mắt lại để tận hưởng sự ngọt ngào bất tận của một cử hôn khi mình đã chính thức thuộc về một người. Ngọt ngào quá đi mất!

Môi hắn trong khi vẫn chưa rời môi nó thì tay hắn đã khẽ đưa lên. Hắn gỡ bông tai hình thiên sứ của hắn ra rồi đeo vào cho nó. Nháy mắt với nó, hắn thì thầm:

- Thế mới giống vợ chồng chứ! Vợ mình đeo bông tai này quả rất hợp. I love you forever... My Angel

Tiếng vỗ tay xung quanh làm nó đỏ hết cả mặt. Quá tuyệt vời!

Nắng! Nắng lung linh rực rỡ khẽ làm cho hai chiếc hoa tai của nó và hắn phát sáng. Một thứ ánh sáng rực rỡ, chói lóa.

Lạ thay... Thứ ánh sáng đó lại đang dần lớn hơn và kết hợp với nhau tạo thành một trái tim bằng ánh sáng của mặt trời. Rõ ràng là Thượng Đế muốn gửi quà chúc mừng cho đôi trẻ này mà...

Xa xa... những ngọn cỏ khẽ lung lay trong làn gió...

Xa dần, xa dần, tất cả mờ ảo dần...

Chuyện tình yêu...

Đẹp như bầu trời xanh thăm thẳm...

Huyền ảo như mặt nước về đêm...

Lung linh như các vì tinh tú...

Tỏa sáng như mặt trời...

Ấm áp như vầng trăng...

Mãnh liệt như một ngọn lửa...

Và cũng rất thuần khiết như một giọt nước tinh khôi...

“I You Forever—”

-[THE END]-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-can-cai-gat-dau>